

Forever Young

2004

Obsah

Seznam akcí	4
Expedice Avamuš	6
Nedělní výlet po okolí Plzně	16
Hory	20
Syky 22	24
Amerika	28
Běžky kolem Modravy	34
Hororová chalupa	38
Beatles v Žilově	44
Lužnice s právníkama	48
Berounka	58
Na kolech po severu	66
Freizeit-Land Geiselwind	86
Ohře	90
Norsko	100
Šumava	144
Slovinsko	152
Vltava	184
Poznávání rakouských hor a údolí	198
Moravský sklípek	212
Turnaj 17.listopadu	220
Chalupářský silvestr	224

Seznam akcí

Název akce	Datum konání	Účastníci
Eggy 22	1.2. - 1.2.	Burák, Eggy, Foona, Hurvi, Jitka, Kát'a, Klára, Lucka, Lukáš a Syky
Expedice Avamuš	11.2. - 15.2.	Kát'a a Lukáš
Nedělní výlet po okolí Plzně	15.2.	Eggy, Hanička, Lenka, Míra, Syky a Zuzka
Hory	18.2.	Hanička, Míra a Syky
Alpy	15.2. - 21.2.	Burák a Kačka
Syky 22	20.2.	Eggy, Hanička, Kát'a, Lukáš, Míra, Sejf a Syky
Amerika	27.2.	Kát'a a Lukáš
Běžky kolem Modravy	6.3.	Kát'a a Lukáš
Velikonoční noční pochod	10.4. - 11.4.	Eggy, Kát'a, Lukáš, Míra a Syky
Badmintonový turnaj	14.4.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Foona, Kát'a, Míra a Radek
Hororová chalupa	15.4. - 18.4.	Burák, Eggy, Foona, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Peťák, Sejf a Syky
Slepá kolej	19.5.	Eggy, Hanička, Hurvi, Míra a Syky
Páteční táborák	21.5. - 22.5.	Burák, Eggy, Hanička, Hurvi, Kát'a, Lukáš, Míra a Syky
Beatles v Žilově	18.6. - 19.6.	Eggy, Hanička, Hurvi, Lenka a Syky
Lužnice s právníkama	24.6. - 27.6.	Eggy a Hanička
Berounka	2.7. - 8.7.	Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Lenka, Lenka Voráčková, Michal, Míra, Radek a Syky
Na kolech po severu	3.7. - 12.7.	Kát'a a Lukáš
Český ráj a Hřensko	5.7. - 13.7.	Burák a Kačka
Freizeit-Land Geiselwind	14.7.	Burák, Kačka, Kát'a a Zdeněk
ZOO Plzeň	18.7.	Hanička, Lenka, Petr a Syky
Ohře	17.7. - 21.7.	Burák, Eggy, Eleanor, Jitka, Kačka, Kát'a, Lukáš a Míra

Název akce	Datum konání	Účastníci
Nejdřív sport, pak zábava	28.7.	Foona, Kát'a, Lukáš, Míra, Pepcza a Zdeněk
Norsko	23.7. - 8.8.	Eggy, Hanička a Syky
Šumava	31.7. - 3.8.	Kát'a a Lukáš
Slovinsko	5.8. - 15.8.	Burák, Jarda, Kačka, Kát'a, Lukáš, Pét'a a Pét'a W.
Táborák u Syky	25.8. - 26.8.	Burák, Eggy, Foona, Kačka, Lukáš, Sejf a Syky
Výroba chaty	1.9.	Eggy, Foona, Luď'a, Lukáš, Míra a Sejf
Vltava	3.9. - 8.9.	Burák, Dave, Eggy, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Radek a Syky
Poznávání rakouských hor a údolí	11.9. - 18.9.	Kát'a a Lukáš
Definitivní zakončení prázdnin	25.9. - 26.9.	Burák, Eggy, Kačka, Kát'a, Lukáš a Syky
Podzimní ZOO	9.10.	Kát'a a Lukáš
The Eye	9.10.	Eggy, Foona, Kát'a, Lenka, Lukáš a Syky
Moravský sklípek	15.10. - 17.10.	Eggy a Syky
Šumavská jezera	17.10.	Kát'a a Lukáš
2. pokus o křest bílých koberců	22.10. - 23.10.	Burák, Kačka, Kát'a, Lukáš a Zdeněk
Podzimní Šumava	24.10.	Kát'a a Lukáš
Slepá kolej - 10. narozeniny	3.11.	Hurvi, Míra a Syky
Turnaj 17.listopadu	10.11.	Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Míra a Radek
Páteční volejbálek	17.12.	Alice, Andrea, Burák, Dave, Eggy, Eleanor, Kačka, Luď'a, Lukáš, Michal, Míra, Radek, Syky a Zdeněk
Chalupářský silvestr	29.12. - 1.1.	Alice, Burák, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Nina, Sejf, Syky a Zdeněk

Expedice Avamuš

Začátek: Středa 11.2.2004 8:00
Konec: Neděle 15.2.2004 19:00
Účastníci: Káťa a Lukáš

Odpočinek po náročném zkouškovém období, sem tam nějaký ten výlet:-)

Expedice AVAMUŠ

Expedice AVAMUŠ, den první

Od našeho listopadového výletu s Lukášovými příbuznými do Kašperských hor a jejich okolí, jsme si plánovali, že tohle místo určitě ještě navštívíme. Půlka února se k tomu jevila jako příznivá doba (budeme mít totiž po zkouškách), zamluvil tedy Lukáš u naší již známé paní domácí nocleh v jejím pronajímaném bytečku od 11. do 15.2. Tento termín se však ukázal ne přímo geniálním, protože jedna naše polovina zkoušky dodělávala až později... Jak se blížil den našeho odjezdu, bylo mi čím dál jasnější, že plánované procházky budu sabotovat. Jediné čím jsem se chtěla pět dní zabývat, bylo spát, spát a spát, občas se mezitím najíst. Tím jsem si chtěla nahradit (na mě až příliš) náročný zkouškový... Paní domácí nás stihla informovat, že v době našeho příjezdu nebude doma, ať si tedy odemknem klíčem, který nebude ani pod rohožkou, či květináčem, nebo snad ve vykotlaném stromě, jak by si mohl myslet naivní čtenář, nýbrž přímo v zámku. Asi aby to nebylo příliš komplikovaný...

Ve středu za velmi časných ranních hodin si tedy dáváme sraz tradičně u Hutníka. Díky Lukášovým informacím přestupujeme ve správných městech a vesnicích na autobusy, které mají obzvláště ve vyšších oblastech zajímavé zvyky. Jako například zastavit na druhé straně autobusového nádraží než mají, počkat si, až se potenciální pasažéři s celou výbavou k nim dokodrcají a hned nato zavírají svá lákavá dvířka a odjíždí na správné stanoviště, kam se stěhují opět i pasažéři. Ještě před nástupem jsme si čekací dobu krátili zkoumáním jakosti místních závějí a pak už hurá až do Úbislavi.

Cestou jsme přemítali, jestli ještě jít na procházku, či postavit sněhovou ovci. Když nás ovšem zastihla „kosa domova“, rozhodla jsem se pro svoji původně smyšlenou činnost: zalézt pod peřinu (pod tou jedinou bylo za chvíli trochu tepla) a dospávat dva probdělé měsíce.

K večeři jsme zvolili vegetariánskou stravu-zeleninový salát, do kterého jsem, zaplaťpánbůh, zapomněla dát moji speciálně zakoupenou feferonku. Jak se později ukázalo, celou krmi by jsme museli vyhodit, protože (ač je to k nevíře) tohle bych nevydejchala ani já! Po dobré večeři uléhám na místní gauč a kdoví proč se začínáme bavit o svlíkáčích párcích, načež Lukáš začne horečně hledat foťák a škemrá: „Udělej mi svlíkáč párek“. Jak jsem v roli obstála, to posuďte sami... Za celkem časných hodin začínáme usínat, a tak raději ještě naplánujeme zítřejší výlet.

Expedice AVAMUŠ, den druhý

Nevím, kdo z nás aktivnějších to vymyslel, ale vstávali jsme podle mého ještě v noci. Další menší překážkou byl fakt, že autobusová zastávka byla vzdálena asi tři kilometry, které se na mapě zdály blíž a tak jsme cestou neustále hypnotizovali přespolní kopec, ze kterého se měl přihnat náš pekelný stroj. Ještě si stíhám vyfotit posed na kolečkách a na autobusovou zastávku, málem sežráni zdejším Voříškem, dorážíme včas.

Místní domorodci si o nás museli myslet své, protože napřed sledovali Lukáše, jak z prostřed silnice fotí značku chráněné krajinné oblasti a nic nedbá mého varování, že se sem řítí traktor. Za chvíli na to pro změnu celí rozčarování sledujeme a zkoumáme na našich bundách tvary sněhových vloček, které byly skutečně povedené...bohužel je nemáme zdokumentované. Autobus jsme skutečně stihli. Dovezl nás na naše přání do Kašperských Hor, kde ze všeho nejdřív útočíme na nákupní středisko a doplňujeme zásoby.

Ještě přidám pro každého jedno jabko a jdeme postupně navštívit obě informační střediska. Hrajeme si s přírodovědnými skládačkami a pokoušíme se o správná řešení v pojmenovávání zvířátek (výsledky radši nezveřejňuji). Od paní informatorky se dozvídáme, že Kašperk, na který jsme měli původně namířeno, otevírá až za 14 dní. Změníme tedy plán. Na mé přání se jdeme podívat na koně, které jsem zahlédla cestou sem z autobusu. Od ohrady jsou dost daleko, ale Lukáš mi svým mohutným řehtáním přivábí alespoň dva. Odměnila jsem se mu tím, že jsem se s nima rozdělila o obě jabka:-).

Když už začal být Lukáš, postávající opodál, mírně nervózní, vydáváme se konečně na cestu. Místo výstupu na hrad se slušnou rychlostí spouštíme na našich dopravních prostředcích-plastové podprdelníky-do údolí Zlatého potoka. Až dole se dozvídám, že jsme minuli štolu, kterých je prý v okolí Zlatého potoka dost. Lukáš už tu totiž trávil dovolenou, tak mi dělá průvodce...Po chvíli skutečně objevujeme další, která je dokonce přístupná, bohužel nemáme s sebou baterky, tak postupujem jen dokud je aspoň trochu vidět.

Jakmile začneme rozvíjet teorie o mrtvolách ležících všude okolo a my o nich nemusíme vůbec vědět, otáčíme se zpět za světlem. Pak ještě krátká dokumentace rampouchů a pokračujem dál proti proudu. Zanedlouho si všímáme odbočky směrem zpět do kopce. Ukazatel slibuje důlní díla, jsme zvědaví, začínáme tedy šplhat do svahu. Odmění nás ani ne tak důlní díla (ohrazené dřoury do země), ale krásný výhled do údolí, odkud jsme přišli. Rozhodneme se nevracet se zpátky dolů, ale pokračovat dál a na cestu se trochu intuitivně napojit z jiného směru. To se nám skutečně podařilo. Stále méně podářenou se bohužel stávala cesta, po které jsme šli.

Moje kyčle se netvářily zrovna moc nadšeně, i když jsem šla v Lukášových stopách (výjimečně). Konečně tu byl další sjezd na podprdelnicích do Nicova. Když procházíme okolo moderního stohu, sestaveného z klouzajících balíků, navrhuju, že bysme si mohli vylézt nahoru. Lukáš se pochopitelně chytne každý mojí blbosti a už svižně šplhá vzhůru. Foťák mi pochopitelně nechává dole, aby mu přibyla fotka do statistik. Fotím ho pro jistotu dvakrát, nejsem si totiž jistá mým foticím uměním...

Teď jsem na řadě já. No. Po asi čtvrt hodinové snaze dostat se alespoň na ten první pitomej balík prohlašuju, že to vzdávám. Lukáš však zatvrzele prohlašuje, že dokud tam nevylezu, nehne se z místa a mě taky nikam nepustí. Už jsi představuju noc na sněhu. Poslední pokus...změna stylu...a ono to funguje!!!HURÁ! Pokračuju výš a výš a na vrcholku zaujímám vítěznou pózu. Lukáš se stěhuje s foťákem k lesu, něco na mě volá a mává rukama. Došly baterky ve foťáku. L Zrovna teď. To jsou ale blbý náhody, co? No, úkol jsem splnila, nic nám nebrání pokračovat v naší cestě. V Nicově nás upoutala autobusová zastávka a hned proti ní hospůdka, což je kombinace k pohledání...Objednávám si svařák, Lukáš čajíček:-). Od vedlejšího stolu se dozvídáme spoustu „zajímavých“ informací od osamoceného podivného pána a pak hurá na autobus.

Těšení se na teplo předem vzdáváme a užíváme si ho alespoň v autobuse. Co se dělo večer už si nepamatuju, ale asi jako každý večer upíjím ze svého Modrého Portugala (který mi vydržel celé čtyři večery!!!), koukáme na televizi, sušíme oblečení na studeném topení, plánujem zítřejší výlet. Stávat se nám nechce, plán tedy spočívá v tom, že až se vzbudíme, vyrazíme přes kopec do Stach a pak se uvidí...

Expedice AVAMUŠ, den třetí

Náš skvělý plán neřídít si budíka způsobuje, že vstáváme v době polední. Nikam už se tedy nehrneme, v klidu pojídáme snídaňo-oběd. Po odchodu z baráčku se zdravíme s místními ovce. Jedna z nich je zvědavá a přichází až k nám, tak zahajují svou zvířecí sérii, kterou o pár kroků dál rozšiřují.

Po překonání kopce se ocitáme na louce, ze které vidíme na blízke Stachy a občas i na daleký Zadov. Místo je to přímo jako stvořené pro postavení sněhuláka. Za cíl si tedy dáváme, aby byl větší než já, což jsme splnili celkem snadno. Ještě mi zbývá očistit ho (mě) od polních nečistot a na Lukášovi nechávám „modelářskou práci“:-)

Mokří a promrzlí se těšíme do stašské hospůdky, kterou už známe z cyklo výletu. Ani tady ale nemají ve zvyku zapínat topení. Jen co si sednu, hupne mi na klín hospodská kočka a klidně se uvelebí. Málem jsem z ní dostala infarkt, jak jsem se lekla. Ani mi předem nevarovala! Na doporučení Lukášovo strejdy si objednávám údajně výborné utopence a pan vrchní mi bere kočí čkuL. Lukáš venku zimu evidentně jen simuloval, protože si objednává zmrzlinový pohár, což je podle mě fakt zvrhlost.

Na chodbě si prohlížíme mapy a plánujem kudy dál. Venku nás trochu zarazí poč asi. Když jsme do hospody přicházeli tak kapalo, teď leje docela slušně. Rozhořč eně pronáším větu, že by sakra taky mohlo sněžit místo deště...než jsem stihla doříct, začala pořádná chumelenice, že nebylo vidět dokonce ani na špičku Lukášova nosu! Cestu domů vezmeme přeci jen okruhem přes Chalupy. Sněží tak vydatně, že každou chvíli jdeme pozpátku, čímž současně mateme případné stopaře. Cestou okolo hospodářského stavení si chci rozšířit mé zvířecí album o foto s kachničkama. Vyndáváme foťák, našťástí si všímáme dědy, stojícího mezi dveřmi chlívka, a tak foťák zase maskujeme (zrovna se mi nechtělo ze sebe dělat blázna...). Fotky se ale jen tak nevzdávám.

Hnání vidinou pořádného sjezdu na podprdelnicích, stoupáme do kopce mimo naší původní trasu. Sjezd nás ale zklamal a vynahrazujeme si ho až na jednosměrné zkratce do Úbislavi. I když den to byl poněkud proflákaný, domů se vracíme až za tmy. Poučení z předchozích nezdarů ohledně ranního vstávání, rozhodneme se na zítřejší den budíka sice nařídit, ale na rozumnou devátou hodinu. Naše kroky budou směřovat na vrchol místního významu-Javorník.

Expedice AVAMUŠ, den čtvrtý

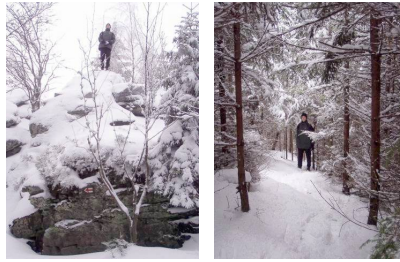
Vstát se nám skutečně podařilo. Naší turistickou stezkou už dlouho zřejmě nikdo nešel, přišly nám tedy vhod ve sněhu vyjeté koleje od traktoru, které ale za chvíli záhadně končí. Nic naplat, opět si razíme cestu sami. Bezpečně poznáváme úsek, který byl na mapě

hustě posetý vrstevnicemi. Cedulovník nad kopcem nám ale sděluje, že jsme vystoupali dvacet výškových metrů. Silně pochybujeme o jeho důvěryhodnosti. Při pokračování v našem přibližování se k rozhledně, pozorujeme opět ten samý podivný jev, který jsme poznali už cestou na Čerchov-jdeme totiž z kopce. (A to jsme neměli jablíčko!)

Konečně vycházíme z lesa a ocitáme se ve vesnici Javorník. Obdivujeme krásnou starou chaloupku, před kterou stojí krásné nové auto.* Na sjezdovce se připojujeme k tatínkům sáňkujícím se svými dětmi. Tatínky sáňkování evidentně baví víc než jejich ratolesti. Začínáme hledat značku, která nás dovede na Javorník a u osamocené hotelu si ještě neodpustíme „koupel“. Lukášovi se málem povedla skutečně. Poté, co mě vyfotil, šel se za mnou zchladit do bazénku a moc se divil, že pod ním ledové dno bazénu podivně praská...Raději jdeme bavit kolemjdoucí turisty na místní mírný, zato pořádně uklouzaný kopeček.

Nacházíme značku správné barvy a vyhýbáme se dětem sáňkujícím na místní komunikaci (což je pochopitelně zakázáno, ale asi z toho mají víc adrenalin...) U zavřené kapličky nad sjezdovkou si pochutnáváme na svačince a kocháme se (občas škodolibě) pohledem na sjezdovku, kterou máme před sebou jako na dlani. Trochu zmatení zvláštním výskytem – nevýskytem značek po okolních stromech, nakonec typujeme správnou cestu vzhůru. Cestou doufáme v krásný výhled po okolí. Jsme totiž z cedule ve vesnici informováni, že rozhledna je otevřená. Bohužel. Jediné co zde bylo otevřené, byly kadibudky. Alespoň že tak. Nutno zmínit, že to nebyly obyčejné kadibudky. Nebyly sice začarované, ale MÁLEM jsem nepřišla na to, jak se používají:-). Chvilí zkoumáme mapu a rozhodujeme se kudy dál. Nakonec vítězí další kopec (Královský kámen). Nepatrnou nevýhodou naší trasy byl fakt, že jsme z Javorníku opět sklouzali dolů, jakmile se ocitáme dostatečně nízko, stoupáme znovu po běžkařské trati zamrzlým lesem vzhůru na již zmiňovaný vrch, který má o necelých deset metrů méně než Javorník. Následuje nezbytná dokumentace po namáhavém výstupu a opět konzultace s mapou, která nás tentokrát moc netěší. Nakonec volíme trasu červené barvy, která opravdu stála za to. Neměli jsme ale na výběr, pokud jsme se nechtěli vracet stejnou cestou. Ještě byla poslední varianta dojít do Kašperek, ze kterých už by nás ale nic nesvezlo domů. Tuhle mo žnost tedy taky zamítáme. Protože jsme málo mokří, bavíme se koulováním a odlehč ováním stroměčkům od nánosů sněhu:-). Čeká nás už jen cesta oklikou zpět dolů do Úbislavi, na které se pro dnešek naposledy kocháme krásnými výhledy.

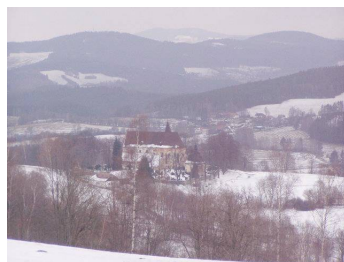

Po večeři Lukáš asi z nudy myje nádobí, což si prostě musím vyfotit! A jelikož ani dál nevíme co dělat, vzpomínám si, že mam s sebou čtverečkovaný papír a můž em si zahrát lodě. Když konečně sešit najdu, zjišťuju, že je čtverečkovanéj jenom napůl, ale to nás nemůže odradit od našeho záměru...No. Výsledky bych zase radši nezveřejňovala, ale Lukáš to stejně nafotil...Prostě. Byla jsem poražena podle pravidel mých i soupeřových a tak mi to přestalo bavit. Za chvíli nás přišla rozptýlit paní domácí, že by prý chtěla zaplatit...hned je o zábavu postaráno. Dáváme jí velkorysé dyško, které si však nevezme. Když se nás ptá, zda nám nebyla zima (má na sobě tričko s krátkými rukávy, my teplákové soupravy), zuřivě kroučíme hlavami. Konečně zdolávám mého Portugala.

Opět se nám nechce vstávat za dosud nočních hodin na autobus, rozhodneme se proto jít pěšky do Kašperek, tam si v informačním středisku odložit batohy a ještě se před odjezdem autobusu jít projít po okolí.

Expedice AVAMUŠ, den poslední

Ráno nám ještě zbývá poklidit po sobě náš přechodný byteček a pak nám už nic nebrání v pochodu směrem na Kašperské Hory. Pochod s batohy zdaleka není tak idylický, jak jsme si představovali, zkusíme tedy stopa – oba poprvé v životě. Po dlouhé době se konečně objeví auto jedoucí správným směrem. Němec okolo profr čí, ani nepřibrzdí. Řidič dalšího auta, které zkusíme zastavit nám bezmocně gestem ukazuje obsah svého auta. V nejbližší zatáčce se to však rozmyslí a vrací se k nám. Když se k tříčlenné rodince naskládáme do auta, jsme tázání, kam že to chceme. Zřejmě jsme ho překvapili, že chceme svést jen takovej kousek. Zklamaný řidič se nás neustále snažil přesvědčit, že nás vezme alespoň do Sušice. Jsme neoblomní, v Kašperkách se skutečně rozloučíme. Náš plán ohledně zanechání batohů v informačním centru nevyšel. Tyto instituce logicky předpokládají, že lidi pochopitelně nebudou chodit na výlety v tak hloupý dny jako je neděle...Nu, co zbývá??? Správně, hospoda. Při náhodné cestě kolem vám doporučuji zastavit se na výborný medovník...Po příjemné zastávce se jdeme pokochat výhledem z Šibenič ního vrchu, odkud se jdeme rozloučit se známými koňmi, které mi Lukáš opět přilákává řehtáním.

Do Plzně se nám vůbec nechce, ale co naplat, škola už zas volá.

Závěrem bych chtěla předhodit k přemýšlení věc, že paní domácí se nám zmínila o chatičce pár metrů od baráku, kterou v létě pronajímá za 70 Kč za noc, což si říká o akci...

Káťa

Hrad Kašperk

Moje ovečka

U kapličky na Javorné

Nedělní výlet po okolí Plzně

Začátek: Neděle 15.2.2004 9:00

Konec: Neděle 15.2.2004 19:00

Účastníci: Eggy, Hanička, Lenka, Míra, Syky a Zuzka

Sejdeme se na nádraží a prostě půjdeme někam na výlet - rovnou za nosem a nebo kousek popojedem.

Cíl nejasný

Někdo by si řekl, že je trochu nesmyslné, dávat si sraz uprostřed města, když chcete uskutečnit výlet za jeho hranice, ale na druhou stranu Syky a Míra se museli do Plzně dopravit vlakem a jelikož jsme neměli představu kam vyrazit, nebylo hlavní nádraží tím nejhorším místem na sraz. Přišel jsem téměř skoro přesně a na místě už byla Syky se Zuzkou, které si kupovaly snídani, Míra a jak se za chvíli ukázalo i Lenka, která nás hned nespátřila a tak čekala opodál. Na Haničku jsme taky nemuseli čekat moc dlouho, za tu dobu jsme se snažili vybrat si cíl naší pouti. Po vášnivé diskusi, plné egoistických výlevů jako: „Já nevím,“ „Mě je to jedno,“ „Třeba na ňákej kopec,“ jsme se nakonec rozhodli pro Chlum a rozhodnutí o další cestě odložili na později.

Asi proto, že polovina z nás neměla tramvajenku, vydali jsme se na Doubravku trolejbusem. Zuzce se podařilo vyslápnout něco velmi nevoňavého, ale díky zimě to nebylo vcelku ani znát. O tom, že v trolejbusu už bylo o poznání tepleji svědčilo i to, že se jí to nakonec z boty rozteklo.

Na konečné šestnáctky jsme zamířili na již zmiňovaný monocíl naší výpravy. Po krátkém dohadování o cestě přes pole, jsme se v poklídku dostali k vysílači. Opět se ukázalo, jak nesmyslný byl sraz už v 9:00, protože do oficiální otevírací doby chybělo několik minut. Na plotě byla cedulka, která obsahovala údaje o otevírací době a IČO paní Barrandové 6, která by se zřejmě po zavolání přiřítla a otevřela nám. Přesto se tento bezvadný nápad nedočkal své realizace, takže jsme se mohli akorát vyfotit na samospouštěcí Zuzky foťák a očumovat zvenku. Ještě nás napadlo zámky přepilovat a nahradit vlastními (to by asi paní Barrandová koukala), ale realizace opět značně pokulhávala za kecama. Míra všem nabízel své pití, ale nikdo nechtěl.

Po opět velmi plodné debatě nad mapou jsme se rozhodli pokračovat po značce na další kopec. Sešli jsme z Chlumu a pokračovali do Bukovce k řece. U podjezdu byl rozcestník, tedy další nepřekonatelné dilema. Ale nebyl tam jen rozcestník, byl tam i domek se zahradou, na kterou neočekávaně vtrhla Hanička. Tvrdila nám, že je tam schovaná loď, ale na tý vaně, co byla na dvorku, by se ani takový zručný a zkušený vodák jako já neodvážil vrhnout do víru oleje. Váhala, jestli má zahradu dál prozkoumávat, tedy je-li někdo v domku. Nakonec se stáhla, což se ukázalo jako správné řešení, jelikož si za chvíli obyvatel šel pro noviny.

Rozhodli jsme se pro Dolanský most, kam jsme se mohli dostat po žluté, ale ta se nám nezamlouvala kvůli jejímu rozbahnění, takže jsme se vydali skrz podjezd po zelené. Hned za ním zelená odbočila rovnoběžně se žlutou na ještě horší cestu, takže jsme se zase vrátili na žlutou variantu. Jako šest čuníků jsme šli pěkně v řadě za sebou po uzounké cestě, především Zuzka co chvíli klopýtla kopýtkem v ne zrovna ideálních turistických botách. Najednou se k nám přiřítíl modrý mužíček, ale hnal se zase hned dál.

Došli jsme k novému mostíku nad jedním potůčkem, který byl očividně velmi zajímavou dřevěnou konstrukcí, neboť nám Syky začala pojmenovávat vše, na čem spočinul její zrak. Chvilku si jej pokoušela vyfotit, ale protože s ním a se Sluncem byla v nepříznivé konstelaci, neváhala se vrhnout do roští a bez ohledu na vlastní bezpečí se drala k potůčku. Tam stvořila pár technických fotografií a hodlala se drát těžkým terénem zpět. Poradil jsem jí, že po mostíku by to možná šlo snadněji, což nešlo neuznat, takže si žádná zranění nepřivodila. Nějaký filuta vytrhl rozcestník a postavil jej matoucím způsobem, ale nás se mu oklamat nepodařilo. Míra nabízel své pití, ale nikdo nechtěl.

Pokračovali jsme podél Berounky až ke skalisku, kde prý Lenka s oblibou hází kameny do vody. To se skrz stromy povedlo jenom mě a podle zvuku se zdálo, že kámen dopadl do vody, aniž by kohokoli sejmul. Byl jsem opět nazván vrahem ryb. Syky je děsný sráč, ale kam se hrabe na Míru. Museli jsme na něj čekat na louce u Dolanskýho mostu, přičemž nám Syky rozdala vánoční čokoládové figurky a přála si, aby nebyl s papírem pryč moc dlouho. Pak Míra opět nabízel své pití, tentokrát se někdo napil, čímž jsme se dozvěděli, že si Míra celou dobu nese báječnou rybízovou pochutinu a museli jsme prostě ochutnat všichni.

Přešli jsme most a zamířili přes pole ke zřícenině hradu Věžka. Pravda, slovo zřícenina je značně nadnesené, lepší by snad bylo totální zřícenina a zmizenina. Na místě totiž zbyly pouze tři schody, ohniště (těžko ze 13., 14. dubna) a s trochou fantazie se dal částečně vytušit tvar půdorysu. Jinak byl odsud velmi pěkný výhled na hřbitov. Syky se vytasila s hlavolamem, který například zaměstnal Míru natolik, že si po půl kilometru nemohl vzpomenout, jak se sem dostal. Mě taky dost zaměstnal a nakonec jsem musel s lítostí přiznat porážku. Syky je hroznej sráč a tak neodolala místní hřbitovní kadiboudě.

V Druztovej jsme se rozhodli pokračovat na Zruč. Prošli jsme kolem oklečené zahrady, kterou jsme bez vyjímky zkritizovali. Uvnitř zrovna stavěli jednu menší klec, zřejmě pro děti. Na kraji lesa jsme udělali picí a rozhodovací pauzu, tentokrát už nemusel Míra pití ani nabízet, protože jsme se kolem něj slezli jako vosy na bonbón. Zuzka se neustále hlásila o prvenství ve zvrkávání nohou a s obuví, kterou jsme na rozdíl od ní měli, jsme jí opravdu nemohli vzdorovat. Opodál byl posed, na který se ihned hnal Míra a za ním, samozřejmě, hned Syky. Přestože jsme je neustále povzbuzovali a za pád (svůj, či toho druhého) nabízeli celý sad, nic zajímavého se nestalo.

Už jsme měli celkem hlad a v tom jako na zavalanou, kde se vzal, tu se vzal, stolek a u něho lavička. Ideální picnikové místo, dokonce jsme se u svačiny mohli dívat i na kulturní lesní program. Pravda, jeden koňský povoz a dvě seniorky není nijak přeplácaná estráda, ale hýbalo se to a bylo to barevné. Navíc vysvitlo sluníčko, takže idylka byla na spadnutí, stejně jako někteří z nás, kteří jsme seděli na kraji, protože lavička byla tak pro pět a nás bylo pět a půl.

Pošušňávali jsme si na nejrůznějších pochutinách, jenom Zuzce nějak moc kapal rohlík. Přeci jen nebyla takové teplo, aby bylo záhodno posezení nějak protahovat a tak jsme se vydali dál. Lenka tvrdila, že si mapu řádně prohlídla a pamatuje, takže jsme mohli

v klidu pokračovat. Měli jsme co dělat, abychom odlákali Syky pozornost od dalšího posedu i od žebříku do školky.

Kousek od Zruče se nám u silnice poněkud ztratila značka, ale přesto, že si Lenka cestu skvěle pamatovala, se nám ji podařilo zase najít. Zbytek cesty jsme šli neustále ve stopách nějakýho Franty, kvůli kterému tam nechali dokonce udělat naučné cedule. Již u mostíku, který tak uchvátí Syky kolem nás profrčeli žluťáskové na kolech, teď se kolem prohnaní červeňáskové, kteří je nejspíš lovili, protože se za chvíli objevil už pouze jeden vyplašený žluťásek.

Přes Košinář jsme se dostali až do Bolevce, kde jsme se rozloučili s Lenkou, která musela jít psát absolventskou práci. Zatímco se děvčata upravovala, přemýšleli jsme, co s načatým odpolednem. Nečekaně zvítězilo obvyklé kulturní zařízení, a tak jsme se tramvají jedničkou přesunuli do centra. Cestou jsme ztratili Zuzku, která nejenže suverénně vyhrála soutěž ve zvrkávání kotníků, ale byla docela ráda, že může aspoň trochu chodit. Jelikož ve Forestu otvírali asi až za hodinu, zašli jsme nejprve do sousední kavárny. Ta se vyznačovala především zajímavými časopisy s vědeckými tématy, což velice rychle jako první přestalo bavit Haničku. Bohužel, po zabavení časopisu Syky, se ukázalo, že tento výtisk se pod stolem nachází ještě jeden...

Konečně jsme se mohli přesunout do Forestu, kde jsme až do rozprchnutí (kterému málem předcházelo usnutí) pokračovali v odpolední selance.

Eggy

Hory

Začátek: Středa 18.2.2004 6:15
Konec: Středa 18.2.2004 19:00
Účastníci: Hanička, Míra a Syky

Domluvili jsme se se Syky, ze pojedeme na hory:-)

Lyžovačka

Tak jsme si dali sraz na nádraží v 6:15 „u hutníka“. Všichni jsme dorazili včas, dokonce i já (byla jsem první). Koupili jsme si společnou jízdenku, protože to se vyplatí. Nastoupili jsme do vlaku, dali jsme si kafčo (já už druhé) a snídali. Cesta utíkala celkem klidně, ale pomalu. Chovali jsme se celkem slušně, asi jako vždy. Četli jsme noviny (Špidla obecná), povídali si a tak.

Konečně jsme dorazili do Klatov, kde jsme měli 7 hodin na to, abychom našli autobusové nádraží, které bylo 5 cm daleko. To se nám povedlo během 10 minut, takže jsme měli zbylých 35 minut čas. Nastoupili jsme do autobusu a koupili opět společnou jízdenku, což se ovšem v buse nevyplatí, neboť ČSAD neposkytuje skupinovou slevu. Navíc jsme si museli každý připlatit 7 Kč na lyže. Cesta ubíhala opět pomalu nebo spíš ještě pomaleji rychlostí asi tak 20 – 30 km/h. Hrozně jsem se těšila do Hojsovky, protože jsem tam už dlouho nebyla. zachvátila mě nostalgie, když jsem vzpomínala na časy strávené na zámečku a doba, když mi bylo tak 14, 15 a začínala jsem chlastat.

Z nostalgie mě ovšem dostalo 30 běžkařů teenagerů a jejich pan učitel. „Pane učiteli, já jsem blbla i v tramvaji,“ Syky taky. Některé slečny měly obrovský problém – zapoměly se namalovat. Míra taky. Společně jsme vystoupili na Sedle. Děcka se našťestí odebrala někam směrem k Černému jezeru, my na Špičák. Obuli jsme přeskáče. Mně to trvalo nějak dlouho, mám totiž od včera nové boty a těžko se mi do nich dostává. Pak jsme naskočili do lyží a vydali se někudy dolů. Míra tvrdil, že tam zná nějakou cestu, ale nevěděl, kde je. Já jsem ji našla, aniž bych ji znala (jela jsem totiž první a jiná cesta tam nevedla). Nějak jsme se dostali na Lubák, sjeli jsme dolů a koupili si permice – dospělácký, studentský slevy nevedou a dětský jsme neukecali (ani Syky).

No a tak jsme začali jezdit pořád nahoru a dolů, 2x. Nahoru na vleku, dolů na lyžích. Pak jsme dostali hlad a šli jsme na svařák. Potom jsme se zase vrátili na svah. Míra nám mezitím pěkně uzrál a začal padat. Pak jsme zase dostali hlad a šli na oběd a na svařák. Hrozně mě bolely nohy z těch novejších bot. Těšila jsem se, až mě ty nohy v teple rozmrznou a bude se mi zase dobře lyžovat. Těšila jsem se marně. Nohy mě bolely ještě víc. a tak jsem se musela vzdát lyžování a šla jsem do Blaženky.

Seděla jsem sama v přeplněný hospě, a tak jsem se rozhodla ukrátit si čas psaním deníku. Nic moc zábava, ale furt je to lepší, než čumět hodinu do blba. Konečně přišel Míra, řekl mi, že už jdou za mnou a zase odešel, takže teď už mi nezbejvá, než do toho blba čumět a čekat až přijdou. Někdo tady má takovýho obrovskýho psa, jinak se tu nic moc neděje. Tak už dorazil Míra a blbě se zeptal, jestli píšu diplomku. Už je tady i Syky. „tak dáme ty svařáky, ne?“ No, řekněte sami, dá se na tuhle otázku odpovědět jinak než ano? Už je máme na stole a jsou mooc dobrý. Syky se přezouvá. Už je přezutá. Pijeme svařáky a jíme vlastní zásoby, což je ovšem zakázáno. Ty dva vypráví něco o skokánku a díře. Moc jsem to nepochopila. Asi si oba rozbili hubu. „Hele, to sou vaše lyže?“ zeptal se nás náákej

chlápek. „Tak si je dejte na terasu, ještě vám je někdo ukradne a budete po nás chtít náhradu.“ Tak jsme je tam odnesli, vrátili se a pili dál. Syky ukradla několik pivních tácků.

Pak už jsme šli radši na vlak. A že si tu udělali pěkný nádraží. Koupili jsme si opět společnou jízdenku, protože ve vlaku se to vyplatí. Pak přijel „vlak“, no vlak, motoráček, ze kterého vyskákala celá školka a 4 paní učitelky. Pak jsme teprve mohli nastoupit my. Vlezli jsme do takovýho suprovýho kupíčka, kde vegetilo 6 Němců, kteří naštěstí na další zastávce vystoupili. Museli jsme vyvětrat. Otevřeli jsme na každé straně jedno okýnko, pak ještě i dveře, které jsem čekala, že budou zamčené. To udělalo průvan, velkej průvan. Potom k nám chtěl přistoupit nákej dědek-běžkař, tak jsem ho poslala doleva. Naštěstí to pochopil. A my jsme byli zase sami. Napadlo mě, že si něco zahrajem, ale nic nás nenapadlo. Tak jsem si rozčesala vlasy. Ten vlak hrozně drncal, málem jsme se cvakli. Radši jsme zavřeli okýnka, aby nám nenateklo do kupíčka. Ale naštěstí jsme dorazili do Klatov bez šrámu a včas. Přešli jsme nástupiště a našli do osobáku směr Plzeň. a pak jsme telefonovali a telefonovali, někteří z nás měli telefony mobilní někteří na kartu (žaludský eso), až jsme vyjeli z Přeštic. Syky nás učí novou hru – Žumpu. Docela to chápem, Míra už je v tom až po kotníky, já taky. Nakonec to skončilo tak, že my s Mírou jsme v tom byli až po pás a Syky až po kotníky. „Sláva nazdar výletu, výletu, výletu...“

Hanička

Syky 22

Začátek: Pátek 20.2.2004 18:30
Konec: Sobota 21.2.2004 2:00
Účastníci: Eggy, Hanička, Káťa, Lukáš, Míra, Sejf a Syky

Stránky už mě několik dní upozorňují na to, že budu zase o rok starší...
A tak vás všechny zvu, aby jste tuto smutnou událost přišli se mnou zapít. A
to je na tom to pozitivní :-)

Sen noci únorové

Začněme od konce. Od konce oslavy Syky narozenin. Oslava to byla povedená, veselá a nechyběla jí jiskra. Jiskra ovšem nemůže být všude, proto ten, komu v závěru znatelně chyběla, byla právě oslavenkyně Syky. No nic, říkáme si s Kátou při odchodu, Syky jiskru postrádala již mnohokrát za život a vždy se z toho ráno probudila, nanejvýše s rozcuchanou kšticí. Opouštíme zbytek společnosti, tedy Eggyho, Haničku a Syky a jsme ujištěni, že do těch Vejprnic nějak dojdou (Hanička bude spát u Syky, Eggy je doprovodí. Kdyby došlo úplně k nejhoršímu, nabízím, že je odvezu autem, protože jsem i po velké akci střízlivý...).

Doprovázím Kátu domů, pak dobíhám poslední x-ko a absolvuji zběsilou jízdu trolejbusem skrz noční Plzeň (řidičovi totiž padla a hnal se domů). Vystupuji u nás u Trati a vzápětí mi dochází, že jsem ve voze zapomněl čepici. Sprintem stíhám vůz až u bran vozovny a čepici si šťastně vyzvedávám. Proto přicházím domů ještě více unaven, než by bylo běžné po takové normální pivoňkové akci. Řídím si budíka na devátou, budu mít bezmála devět hodin spánku a někdy kolem čtvrt na jednu upadám do říše snů...

Zde končí vyprávění osudů skutečných postav a začíná výlet do světa fantazie a snů. Jen málokdy se mi zdá něco smysluplného, kde se neprolínají černobílé a barevné postavy (více či méně oblečené) ve velmi zkombinovaném prostředí mluvící nesmysly či nemluvící vůbec. Jen několikrát za život jsem měl sen, po kterém jsem se musel ráno přesvědčit, že se mi to opravdu jen zdálo (o jednom z nich mám ještě stále silné pochybnosti). Po této noci jsem o jeden takový sen bohatší... Slyšte tedy, co se mi dnes zdálo:

.....

... z ničeho nic mě cosi vytrhává ze spánku a několik dlouhých vteřin trvá, než mi mozek začne pracovat alespoň na minimální obrátky. Volá Eggy (00:54) s prosbou, zda bych přeci jenom nemohl pro něj, Syky a Hanku do Pivoňky přijet. Zachovám se tedy jako kamarád, na kterého je spolehnutí ve všech situacích, a slibuji, že se dostavím tak za 20 minut. Musím se obléct, trochu se probrat a najít věci potřebné k řízení vozu. V 01:12 parkuji před dveřmi Pivoňky a vyvolávám Eggyho a spol. z podzemí.

Ze snu se stává noční můra v okamžiku, kdy vidím Syky, Haničku a hlavně stavy, ve kterých jsou. Ne, nebojte, nejedná se o stavy jiné, nýbrž o stavy s krycím názvem OPO. OPilo-Ospalé. Instruuji děvčata, aby mne neprodleně informovala o úmyslech svých žaludků, abych mohl zastavit, či jim alespoň dostatečně včas otevřít okýnka (jasná výhoda centrálně ovládaných oken). Protože v centru Plzně je více jednosměrek než je tam vůbec ulic, hledáme chvíli cestu orientovaným grafem, než vůbec získáváme směr západ – Vejprnice. Mám mírné obavy, aby mne (poprvé v životě) nezastavila hlídka, protože alkoholický nádech v našem voze by ji musel rozhodně porazit hned jak bych otevřel okýnko...

Jedeme Husovkou a kolem autobusáku, kde na kruhovém objezdu Syky po chvíli dlouhého mlčení trefně oznamuje: „Není to ten kruháč u autobusáku?“ Připomíná mi tím Otíka

z Vesničky střediskové, který jakožto tichý závozník během celé cesty do Berouna prohlásí u vjezdu do města: „Beroun!“. Frčíme do Vejprnic, kde vykládám oba dva dárečky přímo na Sýkorojcký rynek, Eggymu se vrací svetr do té doby přítomný na Haničce a jedeme zpátky do Plzně. Eggy vystupuje ve Skvrňanech a já se vracím domů (kolem 02:00). Svlékám se, ulehám do postele a začínám se probouzet, neklamné znamení toho, že sen už končí...

.....

Krásný a záslužný sen, že? Ve dvou věcech mám ale zmatek. První, celkem nepodstatný, je příchod mého bratra, vracejícího se z kalby. Odehrál se kolem druhé hodiny a já si nejsem jistý, zda se mi to jen zdálo, či zda je to příčina mého vzbuzení a jednalo se tedy již o skutečnost.

Druhá věc mi ale vrtá hlavou daleko víc. Jak je možné, že nyní, ve stavu již nepochybně bdělém, ukazuje můj mobil přijatý hovor od Eggyho v 00:54? To by šlo ještě vysvětlit mým malým ospalým oknem, které jsem již jednou zažil (kdysi po akci u Tlapíse jsem byl další den odpoledne, už za střízliva, tak ospalý, že jsem údajně přes 3 minuty telefonoval s Píďalou, ale já si to nepamatuji...). Ale já mám na telefonu dokonce i hovor, který jsem inicioval já! Ve zmíněných 01:12 jsem údajně volal Eggymu...

Nevím tedy, co si mám myslet. Je totiž možné, že se tento sen opravdu stal...

Lukáš

Realita noci únorové

Lukáš měl docela zajímavé sny, to já prožil neméně zajímavou realitu. Bohužel nejsem zcela schopen seřadit události tak, jak se skutečně staly, protože od snídání jsem ten den sezob akorát tyčinku při badmintonu, aby mi nevypadla raketa z ruky. No a pak ta elementární troška alkoholu večer dokonala své :-)

Vše se tedy seběhlo plus, mínus takhle. Do Pivoňky jsem dorazil s Mírou a pár dalších lidma z badmintonu chvilku po šestý. Na místě už byl Lukáš s Kátou. Než dorazila oslavenkyně, Míra s nezměrnou šikovností zabalil dřevěnou skládačku radnice, ke které jsme ovšem pozapomněli koupit lepidlo. Chtěli jsme koupit skládačku hospody, ale ta byla kupodivu jediná, kterou neměli. Než jsme stačili vymyslet, co vtipného napsat Syky na tácek, který jsme jí hodlali dát, už byla mezi námi. Dorazila taky Hanička, Sejf a holky Šnebojc. Velmi „nenápadně“ jsme si posílali tácek aby se na něj všichni podepsali a pak konečně pogratalovali Syky k tomu nádhernému symetrickému věku. Od Lukáše a Káti dostala foukací harmoniku s návodem a co jsem stačil zaslechnout, už umí do harmoniky neprskat zbytky jídla a vysávat z ní sliny. Od Haničky dostala nějaké zlaté pití a zde je možno spatřit prapočátek následujících událostí. Ale v tu chvíli byla noc ještě mladá a Syky střízlivá.

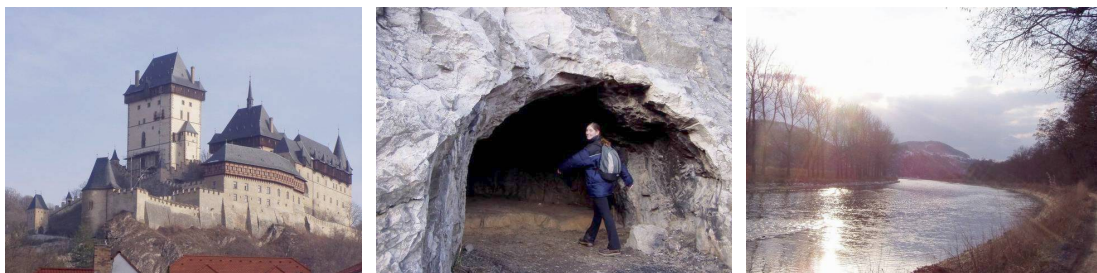
Oslava se ubírala obvyklým veselým tempem, jak je možno vidět na fotkách z této akce. Velmi veselé nám rovněž přišlo, když si Syky s Kátou daly becherovku, snad proto, že za dva panáky se dostával značkový otvírák. A zde je možno spatřit již nefalšovaný počátek následujících událostí. K tomuto bych jen přidal jeden svůj zážitek z Vltavy 2000, kde jsem s Benym vodil jakousi dívčinu, které se po požití becherovky neudělalo příliš dobře. Od té doby Syky becherovku nepije... Zábava pokračovala a najednou se již velmi veselá Syky přihnala s tácem jablíček. Netrvalo dlouho (aspoň myslím) a Hanička přinesla podnos s pěti semaforey, protože Syky už si na takovou náročnou operaci nevěřila. Mimochodem, ty semaforey platila Syky za peníze, které dostala od starostlivých rodičů na taxíka. Jak je naším zvykem, na křížovatce se příliš dlouho nezdržujem, takže pozorný čtenář zde již naprosto zřetelně spatřuje začátek oněch následujících událostí, které klepaly na dveře.

Pak už jsem sice popíjel dál, ale vidění jsem měl trochu rozostřené, takže ani nevím, kdo ještě u stolu zůstal, když mi Hanička sdělila, že Syky nejspíš došel kredit, protože začínala posílat faxy. Byl na ní opravdu zajímavý pohled, jak se při chůzi odrážela od stěn, vtipně využívající svých dlouhých rukou. Ještě že je Pivoňka k tomuto způsobu sebepreravy jak dělaná. Raději jsme ji tedy od té chvíle nepouštěli samotnou. Hanička jí poskytla svoji mikinu, protože ta Syky měla mokré rukávy... Někdy kolem těchto událostí se s námi rozloučil i Lukáš, který nabídl, pokud by bylo nutno, že děvčata odveze do Vejprnic. V té chvíli jsem byl ještě optimistou, protože jsem byl přesvědčen, že se s Haničkou o Syky postaráme a dovedeme ji v pořádku.

Zbyli jsme tam už jen my tři. Z okolního šumu bylo jasné, že se Syky mezitím stala v lokále dosti známou. Nakonec usnula na lavici, takže to vypadalo, že se vše zklidní, jenže v tom mi Hanička říká, že je jí taky špatně. V první chvíli jsem si myslel, že si dělá srandu, ale moc vesele se netvářila ani ve chvíli, kdy jí spadla hlava na stůl. Rozhodla se jít na chvilku na vzduch, takže jsme se v tričkách procházeli pod hvězdnatou mrazivou oblohou. Dlouho jsme to nevydrželi, takže jsme se vrátili zpět, kde se opět jala položit hlavu na stůl a kde se Syky zrovna probudila a moc toužila po procházce. Koloběh svetřů pokračoval, protože jsem Haničce půjčil ten svůj, aby je jí sladce spinkalo, a po zdravotní zastávce na toaletě jsme se Syky dokonce obešli celý blok. Syky měla poměrně zajímavé postřehy: „Už jsme obešli dva rohy... ještě bude jeden...“, ale protože jsem ji spíše táhl, nevypadalo to, že se do Vejprnic podívá po svých.

Nakonec jsme se tedy rozhodli využít Lukášovi nabídky odvozu, a tak jsem mu šel zavolat. Slíbil, že přijede za 20 minut, až se trochu probere (stejně jako v tom jeho snu), tak jsem se vrátil dovnitř ke stolu, položil jsem mobil k popelníku, kde byl po celý večer plnohodnotný signál – snad jediné místo tohoto druhu v Pivoňce. Holky pochru-povaly, Syky poněkud divočeji, ale jinak už se nic nepříhodilo. S trochou námahy se mi je po Lukášovo prozvonění podařilo přimět k odchodu a další události jsou překvapivě totožné s Lukášovo snem...

Eggy

Amerika

Začátek: Pátek 27.2.2004 8:00

Konec: Pátek 27.2.2004 18:00

Účastníci: Káťa a Lukáš

Nevěřili by jste, jak je ta Amerika Velká. A hned kousek za Mexikem i Malá... A od ní je dokonce vidět na Karlštejn, jdeme-li cestou směr Beroun.

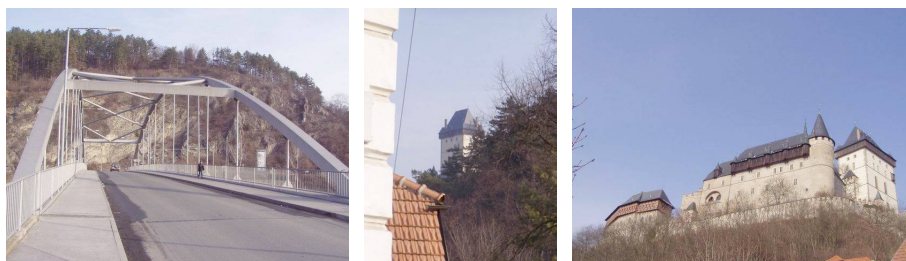
The Big, Small and Mexiko

Abychom snad někdy za mnoho let nezapomněli na naše putování po obou Amerikách, po té větší i menší, píšu nyní tento článek. Pozdě, ale nakonec přece. Snad tato delší odmlka nebude mít příliš velký vliv na moje paměťové buňky.

Bylo tomu již několik měsíců od našeho posledního výletu -putování po Šumavě a to částečně kvůli zimě a také kvůli mým věčným angínovým a mononukleózovým přestávkám. Tomu je ale všemu již definitivně konec a proto, lákáni vidinou sice ještě stále zimní a holé, ale krásné přírody, vyrážíme v osm ráno od Hutníka přímo směr Ameriky.

Tak jako se při cestě do skutečné Ameriky přestupuje většinou ve Frankfurtu nebo Paříži, cesta do oblasti Amerika je přerušena přestupem v Berouně. Poslední kilometry údolím Berounky a okolních skal nás svezl příměstský osobák „modrý“. Jízda do zastávky Karlštejn sice trvá jen něco kolem deseti minut, přesto se však dá na řece mnoho věcí vyzorovat: Káťa najednou a razantně ukazuje kamsi na řeku a vzrušeně gestikuluje: „Hele, hele! Tam je pták, tam je pták! Takovej, no.., no takovej...“. „No volavka,“ odvěcím s ledovým klidem a pak už po zbytek cesty sleduji Káti záchvat smíchu.

Po výstupu naproti Karlštejnu ještě oba proděláváme záchvat urgentního čůrání a vydáváme se přes most směrem nahoru k hradu. Je sice pracovní den, ale zřejmě trochu mimo sezónu, většina krámků s více či méně vkusným zbožím je zavřena. Městečko (tj. jediná ulička mířící údolím nahoru k hradu) je doslova mrtvé.

Poslední výškové metry už jdeme po hradních schodech, kde potkáváme nějaké bláznivé sportovce, kteří tudy BĚHAJÍ. No nic, někdo hraje tenis, někdo lítá v zimě... O zdraví je obojí. V hradní uličce je otevřené muzeum voskových figurín – jako by se s nimi v poslední době roztrhl pytel, co? Přitom jsem ještě neviděl jedinou pořádnou voskovou figurínu – žádná nemá knot tak co s nima? Dovnitř samozřejmě nejdeme, protože název této budovy obsahuje slovo „muzeum“, místo toho se alespoň Káťa snaží vynahradiť si zážitek obživením opodál stojícího Golema:

Množství lidí hrnoucích se směrem k hradu v nás vyvolává nepříjemné tušení, které se bohužel potvrzuje – hrad je dočista zavřený. Smutné je především to, že jeho oprava končí právě tento víkend a od března bude už otevřeno. Nu což, fotíme si alespoň hradní zdi ve svitu ranního sluníčka a vydáváme se dolů na silničku, která nás má vést dál.

Po chvíli chůze se dostáváme na rozcestí – silnice vede dál a doleva odbočuje žlutá značka. Po konzultaci s mapou zjišťujeme, že je celkem jedno, kterým směrem půjdeme a vybíráme pokračování po silnici – s tím, že uděláme takový okruh a nebudeme se muset nikde zbytečně vracet. Jdeme tedy ještě necelou hodinu a po překonání dokonce malých závějí na návětrné straně kopce přicházíme k zábradlí nad Velkou Amerikou. Nevím jak ostatní, ale já mohu tyto pohledy znát desetkrát z fotek, ale když je vidím na vlastní oči, je to neuvěřitelný, jak je to velký.

Všimli jsme si (a z fotky je to také vidět), že cesta vede dole přímo do skály pod námi, jdeme se proto podívat zpět za silnici, zda nevede nějakým tunelem na povrch. A skutečně, kus za silnicí je vykopána díra a z velkých zavřených vrat vychází silnička. Dovnitř se tudy tedy bohužel nedostaneme (a jiná cesta nepřichází kvůli sněhu a ledu v úvahu), jdeme tedy „na obchůzku“ – obcházíme lom. Z druhé strany pořizují opět několik fotek a pokračujeme na sousední Mexiko. Nad ním stojí památník politickým vězňům, kteří zde zejména v padesátých letech museli přetrpět nelidské podmínky. Lom Mexiko je sice menší, ale hlubší a „kolmější“, působí opravdu jako díra do země.

Po Mexiku musíme chvíli zase pochodovat dál, obejít nějaký zpracovatelský závod, kam pořád jezdily nákladáky s kamením a vyjížděly prázdný (asi výroba vzduchu z šutrů) a překonat rozbahněnou louku. Nahoře na kopečku je pěkně vidět do údolí, kterým jsme předtím šli po silnici i na věž Karlštejna.

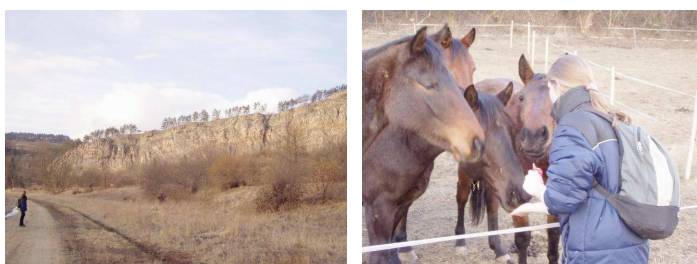
Po chvíli chůze lesem přicházíme k Malé Americe. V létě se jedná nejspíše o nudistickou pláž, o čemž svědčí zákaz koupání v plavkách, který je dole napsán na skále. Asi se tam v létě vypravím s pořádným objektivem, protože míst na nerušené pozorování bývá na okraji lomu hodně:-)

Pokračujeme směrem na Srbsko, tedy alespoň se o to ve změní cestiček snažíme. Krapet chvíli bloudíme a nacházíme se až v okamžiku, kdy jsme málem uzavřeli kruh – přicházíme na žlutou značku odhadem jen několik stovek metrů od již dříve popsané křižovatky na silnici. Nevadí, jsme aspoň opět na mapě, vydáváme se tedy po žluté směrem do kopců nad Srbsko, kam také za necelé 2 hodiny přicházíme. Ještě máme čas, rozhodujeme se tedy, že dojdeme až do Berouna, cesta vede pěkně po rovince podél řeky. Míjíme Barrandovu skálu, jeden z oblíbených cílů horolezců, o které tady člověk v sezóně zakopává. Kousek za malou osadou přicházíme k poslednímu dnešnímu lomu Alkazaru. Všichni určitě znáte z vlaku – dva velké oblouky vcelku parabolického tvaru (což oceníte zejména když přespáváte v jeho ohnisku a vlaky jedoucí po druhém břehu dělají nesku-tečný kravál). Cedula varuje před chozením do štol – přespávají tu netopýři a vzbuzení je může zabít. Nevím, co s tím tak nadělají, já také nerad vstávám, ale budiž, pouze nakukujeme pár desítek metrů dovnitř a přesvědčujeme se, že v otvorech netopýři skutečně spí, dokonce hlavou dolů. Pokračujeme proti proudu i proti večernímu sluníčku.

Po cestě ještě potkáváme stádo koní no a to je důvod zastavit a hladit a hladit a hladit, vždyť znáte Kátu. Nechávám si tedy svoje poznámky o tom, že vlak nečeká a že nehodlám běhat na později:-) Pak už opravdu spěcháme a ohlížíme se vždy, když slyšíme náznak jedoucího vlaku. Na nádraží je to toíž ještě pěkný kousek, ten ale nakonec docházíme, přece bysme v téhle zimě neběhali, že? U okýnka ještě nějaká holka pořád něco řeší, takže zdržení pokračuje, nakonec se ale na řadu přece jen dostanu, rychle kupuji dvakrát Plzeň a spěchám za Kátou na nástupiště, kde vlak už čeká opravdu jen na nás. Využili jsme tedy čas přesně na vteřiny a první letošní celodenní výlet tak už nemohl obsahovat ani o jediný zážitek víc.

Lukáš

Karlštejn

Západ slunce pod Berounem

Běžky kolem Modravy

Začátek: Sobota 6.3.2004 8:00
Konec: Sobota 6.3.2004 18:00
Účastníci: Káťa a Lukáš

Výlet po běžkařských stopách...

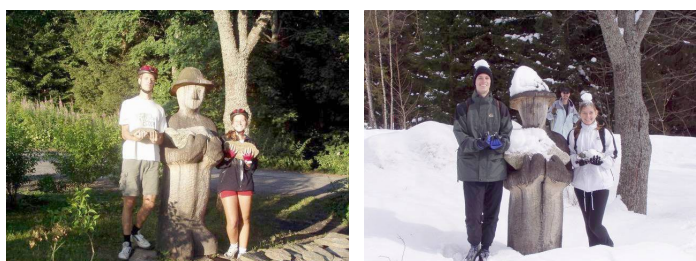

Po stopách

Sobotní jednodenní výprava na běžky po šumavských pláních nás překvapila už při příjezdu „za brány Šumavy“. Silnice na Srní byla výrazně méně upravená, než by se na silnici její třídy dalo očekávat. Byla namrzlá, nasněžená a neposypaná. Sice to nebyla úplně tak vina silničářů, které by sníh překvapil, protože sníh opravdu překvapil a sněžilo celou noc až do rána. Přesto jsme krizové úseky překonali a bezpečně se dopravili až na Rokytu, kde jsme gumy vyměnili za prkýnka a vyrazili proti proudu Vchynicko-Tetovského kanálu. Výprava čítá 4 osoby – mě, Káťu, mého strejdu Standu a bratrance Standu (to kvůli určení případných ztrát).

Hned za parkovištěm nemůžeme nevyužít příležitosti k vytvoření zimní verze již jednou pořízené fotky – s dřevěným pandulákem. Pro srovnání ukazují i letní verzi:

Zanedlouho přijíždíme na rechli, kde se kanál odděluje od Vydry – tam fotím částečně podlomenou Káťu ala Quasimodo a pokračujeme nikoliv přes rechle, ale těsně před nimi doprava prudce do kopce vstříc běžkařské magistrále vedoucí na Modravu. Káťa tentokrát nezkoumá rozpoložení kamenů v korytě řeky, takže nás nic nezdržuje:-)

Po chvíli tedy najíždíme na strojovou dvojstopu a po několika terénních nerovnostech (rozuměj kopcích) přijíždíme nad Modravu. Cesta se zde začíná výrazně svažovat, vydávám se proto odhodlaně a se smrtí v očích dolů. Nabírám slušnou rychlost a říkám si: „ještě že je ta stopa tak krásně upravená“. Míjím jakousi odbočku doprava a v tom okamžiku začínám mírně pochybovat, zda jsem neměl jet náhodou tam. Jenže ze svahu se zatím stal dost slušný krpál srovnatelný se sjezdovkami (taky tam byl vleč:-) a moje chvilka pochybování mi trvala mnoho desítek metrů. Prudké brzdění se na běžkách míjí účinkem, proto volím nejúčinnější metodu – házím držku proti svahu. Pak chvíli střídavě ležím po svahu, proti svahu, podél svahu, po svahu a tak různě a nakonec zaobírám stabilizovanou polohu s nohama napříč lyžobodmo. Zbylí lyžaři čekající na zmíněné odbočce ze mě mají silnou srandu, dokonce je od té doby zmíněný krpál nazýván „Lukášův kopec“. A já se tomu nebráním:-)

Pokračujeme po správné cestě přes Modravu, kde hledáme jakoukoliv otevřenou hospodu, kde by měli teplou polívku. Nakonec ji nacházíme až na druhé straně pod Klostermannovou chalupou (vedle koloniálu), musíme sice nejprve chvíli čekat, než se uvolní místo u nějakého stolu, ale polívky se nakonec dočkáme. Cestou dál míjíme zřejmě místní měřítko výšky sněhové pokrývky:

Přejedeme Modravu nazpátek a vyrážíme směrem na Rybárnu a Tříjezerní slať. Stopa je opět strojově upravena, k rybárně tedy dorážíme za chvíli. Zde ale pohodová cesta údolím Roklanského potoka končí a my musíme stoupat vzhůru.

Tuto cestu známe už z listopadového putování po Šumavě, tehdy jsme ale šli pěšky a neklouzalo to zpátky... Nakonec dorážíme k zasněženému přístřešku, kde na nás čeká siesta. Užíváme tedy chvíli siestu a pak se vydáváme k poslednímu úseku, sjezdu zpět na Rokytu. Nejprve se jede celkem po rovině, poté je občas mírný kopeček a nakonec

svištíme dolů po uježděné, ale neposypané lesní cestě. Přijíždíme zpět ke kanálu a po asi kilometru jízdy již vidíme zaparkovaný vůz.

U auta nás ještě přepadá bojová nálada a hrajeme se Standou bitvu o místní hromadu sněhu a když se několikrát vzájemně dobjeme, zbavujeme se sněhu a nasedáme do vozu. V Srní se ještě stavíme opět na něco teplého v místní hospůdce oblíbené už od předloni. Od té doby ji ale krapet narostly krápníky. Následuje už jenom rozloučení s Šumavou a cesta do šedivé Plzně.

Lukáš

Rechle na Vydře

Hororová chalupa

Začátek: Čtvrtek 15.4.2004 16:00

Konec: Neděle 18.4.2004 18:00

Účastníci: Burák, Eggy, Foona, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Peťák, Sejf a Syky

Tradiční akce na chalupě u Klatov tentokrát trochu netradičně zpestřená natáčením hororu! Kdo se nebude bát, není normální - aneb Pemprsky s sebou:)

Hororové noci

O téhle akci se toho už opravdu moc napsat nedá. Co jsme dělali 24 nočních hodin už za nedlouho (doufám) uvidíme na deseti minutovém CD-éčku a ve dne jsme většinou spali...:-)

Všechno to začalo Burákovo, Lukášovo, Foonovo a Dřevákovo společnou semestrálkou, bez níž by se nám obyčejným smrtelníkům jen tak nepodařilo opět spatřit burákův statek. Zmiňovaní pánové si zajeli obhlédnout natáčecí terén už ve středu a ve čtvrtek ráno se vrátili do Plzně (údajně na písemku z databázi), aby mohli odpoledne jet zase zpátky a s nimi i Kačka a já.

Protože jsme po příjezdu neměli co dělat – domnívali jsme se totiž, že máme spoustu času – krátili jsme si s Lukášem dlouhou chvíli plácáním badmintonu, ze kterého se postupně stala hra o to, komu se dřív podaří vyprostit košíček z výpletu rakety. Z našeho snažení nás vytrhlo ohlušující ržání bujného červeného oře, na němž přijel Dřevák a kameraman v jedné osobě.

Protože se Lukáš nemohl dočkat natáčení postelové scény a už nás přestalo bavit čekání na pravou noční tmou, zatemnili jsme okna v ložnici (jenom proto, aby tam pánové mohli půl hodiny šašit s osvětlením:-)) a první scéna se mohla začít natáčet. Teda tušila jsem, že to nebude jednoduchý, ale že by to nebyla sranda se říct nedá. Pro začátek si na mě vymysleli pěkně humorný oříšek, protože hrát (co by teprve začínající herečka) probouzení v mrňavě osvětlené místnůstce, obklopená dalšími pěti lidmi, bylo prostě děsně veselý, ač se to ze scénáře nezdálo:-). Což teprve, když došlo na první dialog, v němž Lukáš můj problém vyřeší geniální větou : „Tak víš co? Já jdu na záchod.“ Kvůli důmyslně vymyšleným záběrům jsme museli dědečkovi s babičkou dokonce asi po padesáti letech vytříit pod postelí. A tak jsme natáčeli každý záběr třikrát, ba i víckrát, a pak vždycky nedočkavě běželi do obýváku podívat se na to, co jsme stvořili.

Někdy k ránu jsme bez našeho tradičního popíjení ulehli ke spánku. Dopoledne si většina z nás dala snídaňo-oběd. A už tu bylo zase to čekání na tmou. Tentokrát jsme se rozhodli krátit si ho záslužnější, za to nepříjemnější činností – učením. S Kačkou jsme se rozhodly pro učení na zdravějším a hlavně teplejším venkovním prostředí. Bylo nám

řeceno, že venku se nic nenaučíme, ale za chvíli byli venku i pánové. Něco jsme se přeci jen naučili, ale jen do té doby, než přišel Lukáš s pivem a to byl příjemný konec učení. Burák někde vyhrabal letadýlko na gumičku a pokoušel se o naše sestřelení, což se mu nepovedlo (asi měl toho piva hodně:-)), já se zas snažila o jeho vyfocení i s letadýlkem, což se mi výjimečně povedlo. Asi jsem toho piva měla taky hodně.

Nejspíš jako pivní inspirace přišel nápad vykopat zamaskované ohniště, do něj položit kameru a nechat ji přejet autem (přežila to) Odpoledne jsme začali očekávat příjezd cyklistické skupinky, jež byla tvořena Eggym, Syky a Mírou. Vlakem a pak pěšky po nich měl dorazit Sejf, který nás překvapil dřív než cyklisti. Pro tuhle noc se přesouváme převážně na půdu a natáčíme scény bez Dřeváka, který si místo vraždění lidí odskočil tančit do Sokolova. Už skoro za tmy k nám na půdu začínají doléhat zpěvy rozjařené skupinky, která je díky rozbité Eggyho přehazovačce velice veselá a hlučná. Solidárně s ním totiž šli pěšky...no a co máte na tak dlouhé cestě dělat, že? Syky procházka evidentně nestačila, protože jen se objevila ve vrátkách už zjistila, že ztratila blikačku z kola. Obrací se tudíž na zpáteční cestu, ale za chvíli se úspěšně vrací zpátky i s nálezem. Rozjařenou skupinku necháme u ohničku a pokoušíme se tvořit dál. Brzy ale zjišťujeme, že nálada od ohýnku je slyšet až na půdu a tak raději pan režisér zasáhne a umlčí skupinku s tím, že se každý během chvilky musí naučit svůj text. Například Eggyho : „Se mnou už nikdo nehne!“ vyžadovalo nemálo soustředění:-).

Ještě blíž k ránu než předchozí den odcházíme na kutě...a vstáváme ještě blíž k odpolední. Opět se rozkládáme venku na sluníčku s učením. Ku podivu skončí úplně stejným způsobem jako v pátek:-). Foona se totiž obětuje, bere batůžek a na Syky kole se vydává směrem podle Burákových instrukcí k nejbližší hospodě. Po jeho příjezdu Lukáš ještě vybalí kytaru (v rámci trénování k táboráku) a všichni si zkusíme Mávat nad hlavou tupou sekerou...

K večeru začínáme být opět aktivní a začínáme od náročnějších záběrů, jako třeba pád tašky ze střechy. Náročná příprava je korunována pádem tašky do měkoučké trávy, pokus se tedy opakuje...ticho a napětí by se dalo krájet... všichni strnule pozorujeme druhý pokus, který skutečně končí ránou roztráštěné tašky...a hned v zápětí mým HEZ(KY)...No tak pro velký úspěch ještě jednou. To už si držím pusku a i když mam z povedeného záběru radost, nic na to neříkam:-). Večer dotáčíme převážně záběry, které Foonu ve své horlivosti přetočil například Burákem:-) a záběry s Dřevákem, který už zase přijel vraždit kamarády.

Nejnáročnější jsou poslední dvě scény (Eggyho vražda u zídky a moje „omdlení“ v dřevníku), z nichž nabývám dojmu, že jestli budeme natáčet ještě jeden večer, tak se navzájem pozabijíme doopravdy.

Přežili jsme to ale všichni a jakmile uslyšíme poslední Burákovo : „Stop, berem!“ :-), jdeme náš úspěch náležitě zapít k ohýnku. Konečně po třech dnech! Sedět naproti Syky se mi ale málem stalo osudným. Po té, co jsem ji požádala o hození flašky s Colou, mi milá flaška přistála víčkem v levém oku, což nebylo zrovna moc příjemný...navíc, když jsem nad sebou slyšela komentáře typu : „Ty toho hraní ještě nemáš dost?“ atd. Ráno teda zcela určitě všichni pochopili, že jsem si srandu nedělala...Mohli to poznat i následující týden:-).

Spát jdeme tentokrát už skoro za světla, za kokrhání kohoutů. Ráno a dopoledne se postupně vzdalujeme do svých domovů, stejně jako po jiné normální akci.

Ještě jednou zde touto cestou vznáším návrh na konání předpremiéry, premiéry, či derniéry opět na strašidelném statku...co, Buráku??

Káťa

Hororová chalupa

Kameraman v práci

Kaskadérské kousky

Beatles v Žilově

Začátek: Pátek 18.6.2004 19:00
Konec: Sobota 19.6.2004 16:00
Účastníci: Eggy, Hanička, Hurvi, Lenka a Syky

Akce pro ty, kterým se nehodí a předchozí víkend a nebo pro ty, co mají žízeň aspoň jako já.

Od soumraku do svítání

Beatles a k tomu v Žilově, tak to si samozřejmě nemůžeme nechat ujít. Co na tom, že na samotnou produkci se nikdo z nás nechystá. Vystačíme si přece sami. Sraz je na Kameňáku na tradičním volejbale, kde se nás ovšem tentokrát moc neschází a tak spíš jen nedočkavě pokukujem na hodinky, kdy už jako dozraje čas na přesun.

Aspoň mě s Haničkou komplikuje situaci jiná věc, totiž koordinační sraz kvůli Lužnici s právníkama, který se koná večer u Žumbery. Trochu paradoxně nebýt mě a toho, že mi napsala Ivča, že shání ještě jednoho spolehlivého zadáka, Hanička by o srazu neměla ani tuchy a kdo ví, jestli by se pro nás nějaká Lužnice vůbec konala. Ale to je jiná. V tu chvíli řeším problém s kolem, na kterém jsem se chystal do Žilova, ale k Žumberovi se mi s ním vůbec nechce. Nejdřív zamýšlím, že jej půjčím některýmu ze skautíků, kteří dorazí na Kameňák později. Ale věřte skautům. Lepší variantu nabízí Kadly, že bych u něj kolo odložil, s Haničkou bychom se zajeli domluvit a potom by aspoň nemusel kaliště hledat, protože bych jel s ním. Supr. Syky a spol svěřuje Hanička klíče od baráku a už vyjíždíme do centra.

Během cesty nabíráme v Hypernově dostatek vína a u Žumbery Kocku s Purmičem. Kolem devátý jsem u Kadlyho a můžem vyrazit. Jako správný koloběžkař v tréninku volí kopcovitější trasu přes Ledce. Jede s větrem o závod, do kopce je to ještě v pohodě, ale z kopce se mu jednoduše můžu dívat akorát na záda. Přestože se takhle do Žilova doslova přiřítíme, přítomná společnost už bujaře cinká kalichy. Rychlá sprcha a chytáme jejich náskok.

Koukám po sešlosti a nemohu se dopočítat. Tolik lidí tu ještě nebylo. Pod oknem je výběh skatů, ze kterého se ozývá největší kravál a co chvíli tam odsud někdo vypadne po přátelském poplácání od Hurvínka. Zbytek zvěře se nazývá Pavel Křeček a Kaki se Zuzkou (Copánkem). Mezi mnou a výběhem naštěstí sedí Syky, tak jsem aspoň trochu chráněn. Dále je možno spatřit Haničku s Uefou, Lenku s vínem, Kadlyho s toustíkem, Purmiče s čajem a Kocku s dobrou náladou. Dneska se to asi pořádně rozjede.

A taky že jo. Netrvá dlouho a je tu první rozbitá sklenička. Těžko ale vinit Efu z nadměrné konzumace alkoholu, přestože má neustále slinu u huby. Když to spatří Hanička našťavaně zakřičí: „A ven!“ načež si Efa jako vždy poslušně lehne na zem. Odklidíme střepy a jedeme dál. Jak skleničky do vitríny narafořit, aby Haničky máti nezaznamenala ztrátu jednoho kousku, se bude řešit až ráno. Hrajem osvědčené hity, u těch, které zná i Lenka je dokonce možno zaslechnout pěkný zpěv. Musí s náma kalit rozhodně častěji.

Skauti zase přitáhli nějaký svoje spešl víno, radši už ho ale ani nepiju po zkušenosti s tou sladkou šíleností, co dotlačili posledně. Jinak všichni pijem, co teče a tak brzo nastává čas na zdravotní procházku, samozřejmě s nezbytným doplňovačem tekutin z božkovských ovocných sadů. A ty žilovské procházky rozhodně stojí za to. Syky jde sice tentokrát po svých, tj. ne v popelnici, ale co chvíli se někdo válí na asfaltu, zejména Haničku je

těžké zvednout. Přicházíme k oblíbené školce, kde si každý vybírá svou oblíbenou atrakci a dovádí na ní o 106. Většina se nachází na zběsile se roztáčejícím kolotoči, ale než stačí nabrat nejvyšší otáčky, ozývá se rozzlobený hlas: „Koukejte tam odsad vypadnout!“ Pát-rám ve tmě, komu hlas patří, a tu vidím v přilehlém baráku nějakou paní naklánějící se z okna. Máme strach, že na nás vyskočí a tak za dalších nadávek a sprdanů vyklízíme pole. Hanička tvrdí, že je to ředitelka školky a že jí jistě bude v týdnu v autobuse vyprávět, co ty vandalové jdoucí z koncertu všechno vyváděli.

Pole lemují i silnici do Stýskal, na které se zase válí několik jedinců. Ani nestíhám pozorovat, jestli se Syky sápe na nějakou značku, ale to by si jistě neodpustila. Aspoň že Hurvínek žádnou nevytrhává. Taky patníky už tu žádný nezbyly. Přicházíme na zastávku ve Stýskalech a asi proto, že je tvořena překrásnou budkou se špičatou střechou, hned se na ní hrne spousta milovníků výšek. Nevím, kdo tam všechno vylez, ale když tam ti šikov-ní už jsou, začíná tam chtít i Hanička. Přesto, nebo spíš právě proto, že ji tam tahá Kadly s Hurvínkem se moc nepokochá pohledem na okolní krajinu ve tmě, místo toho zajecí a přináší si krásné zbarvení na obou pažích a to ze všech světových stran. Jo, kdo umí, umí.

Vracíme se zpět a když naposled vrháme pohledy na budku, spatřujeme před ní ve svitu měsíce předkloněnou postavu nevrhající jen pohled. Vycvičené skautské oči určují jednoznačně siluetu jako cosi, co za strážníka bývá Pavel Křeček. Necháváme ho si v klidu prožít své druhé setkání s večerí a pak se i s ním vracíme definitivně zpět do hnízda.

Uvnitř opět rozjíždíme produkci, kytary se ujímá i Lenka. Přesto už se začíná proje-vovat únava a zástupy řídnu. Když i Kadly s Lenkou usínají na místě a prakticky ve stej-ný okamžik při pohledu na hodinky ukazující, že šestina nového dne je v tahu, moc nás vytrvalých už nezbyvá. Dopíjím skleničku (možná mojí) a pomalu se chystám na kutě taky. Nemohu si nepovšimnout, ostatně jako ostatní, na zemi ležícího Křečka. Na tom, že tuhle pozici hájí od okamžiku, kdy jsme se vrátili z výletu by nebylo nic zajímavého. Ale to, že spí s otevřenýma očima, to už si žádá foťák a údiv všech očumujících. Ještě před usnutím nás pak Hanička vesele obohacuje o informaci, že Kocka s Purmičem spí ve skle-pě na posteli proti sobě. Tohle už mi hlava nebere a usínám.

Probouzím se kolem osmý, kdy se Kadly s Lenkou chystají odjet. Už před tím zmi-zel Pavel, který na svém bicyklu zamířil na Hracholusky. Později, ale ne zas tak moc, nám volá, že v pořádku dorazil. Shodli jsme se na tom, že nejspíš dojel k první větší louži a dává si zbytečné naděje, bláha. Když zmizí na svém kole i Hurvínek, zůstáváme v obýváku jen já, Syky a Hanička. Kocka s Purmičem ještě spí ve sklepě, Kaki s přítelkyní nad námi. Tak berem Efu a přikopáváme jí míček po polní cestě. Ačkoli se zdá, že jí to nikdy nepřestane bavit, brzy dává najevo, že pohybu bylo dost, a tak se zase vracíme.

Po spáčích stále sni památky. Díváme se na nějakou blbost v televizi. Škoda že u Sedláčků nemaj nějaký pěkný film s Ludkem Sobotou a Bohdalovou. Před polednem mezi nás přichází všechny Růženky, u Kocky je dokonce možno zahlédnout i trochu dobré nálady, nejspíš proto, že tentokrát nemusela strávit dopoledne v okolí záchodu. Doví-da-me se, že každý spal s hlavou na jiném konci proto, že měli odlišný názor na to, kam se postal svažuje. Logické. Purmič je celý nadržžený na třešně, a tak neustále chodí z kuchyně

do obývacího a sprádá trhačské plány. Prý u nich žádné nerostou, takže veme i pro domácí zvířectvo.

Hanička s Kockou a trochu nervózní Syky se přesouvají do kuchyně a rozdělávají nějakou modrou břechku. Chvilku mam nepříjemný pocit, že je to oběd, ale když to začnou patlat Syky na hlavu, jsem v pohodě. Jdu si sednout k nim a celé dílko pozoruju, občas dodávám Syky odvalu. Netváří se totiž, že by moc věřila, že bude ještě někdy mezi lidmi bez čepice. Na první pohled to vypadá, že se Hanička minula školou, protože kadeřnictví má nejspíš v krvi. Na druhý pohled jsem rád, že na nebezpečné židli nesedím já. Za chvíli je od modré pasty nejen Syky, ale i okolní nábytek. Kocka pomáhá s odstíněním Sykyny hlavy pomocí alobalu. Zhruba po hodině vypadá Syky jako třicet stříbrných vlasů děda Lebeda a s ostatními se odebírá do koupelny. Tam odsad se dlouho ozývá smích a pak už stojí před námi s novou hlavou. A kupodivu to vypadá, jak by asi přibližně mělo. Sama tomu moc ještě nevěří, ale jak říkám, Hanička se minula profesí.

Posilníme se pizzou, trochu poklidíme (otisky prstů na vypínačích a ostatním bude muset Hanička později ještě pečlivě odstranit) a chystáme se k odjezdu. Se Syky čekáme, až Hanička odveze zbylé do Plzně a pak i s ní vyrážíme kolmo k domovům. Nevím, kde třešně trhal Purmič, ale my neodoláváme těm kolem silnice i když ještě nejsou moc zralé. Hanička nás opouští za Zálužím, Syky pak u nás konečně vracím její spacák. Chudák se musí pořádně nabalit oblečením, co má v batohu, aby se jí tam ten spacák vešel.

A to je konec Beatles v Žilově!

Eggy

Lužnice s právníkama

Začátek: Čtvrtek 24.6.2004 14:00

Konec: Neděle 27.6.2004 23:00

Účastníci: Eggy a Hanička

No jak to tak asi popsat. Proště jedem zase s právníkama na vodu. Jéé,
to nám bude zase blbě...

Tak třeba deník

Čtvrtek: Plzeň - Jemčina

Tahle voda začala už v úterý, ale protože já dělал ve středu zkoušku a Hanička ve čtvrtek přímačky, měli jsme v plánu se k výpravě, podobné té z loňské Vltavy s právníkama, připojit až ve čtvrtek. Původně měli zatím ostatní po Staré řece doplout do Lužnice kousíček za Rožmberkem.

Hanička ke mně dorazila z Prahy někdy po poledni, převlíkla se do turistického, dali jsme pizzu (mimoходом strašně horkou) na posilněnou a s trochou trpělivosti přiměli tiskárnu vytisknout stopovací cedulku s nápisem „ČB“ a „TŘEBOŇ“. Původně jsem nebyl touhle myšlenkou moc nadšen, protože jsem nevěřil, že by se někdo přetrh, aby svezl dva vodáky s konvema, ale nakonec jsem rozhodně nelitoval. Jó, kdybys mně věřil, tak by si byl nadšenej hned od začátku! Vzhledem k báječným vyhlídkám na počasí jsem doma nechal krém na opalování – mazat se bude pouze vnitřně.

Cestou na konec Plzně k Černicím, jsme se jednak řezali na celou tramvaj kvůli rozhovoru dvou dam a taky nám přišla informace o změně plánu – cílem se staly Novosedly nad Nežárkou. To nás ale zatím nezajímalo. Stoupli jsme si na konec Plzně a stopovali. Provoz rušný, ale nic z toho. Když se nám po čtvrt hodině povedlo vymakat držení cedulky tak, aby se ve větru neohýbala, zastavilo nám auto, takovej lesní kombík. Řidič, jak se dalo předpokládat, byl vodák, tedy bývalý, protože jak nám prozradil, bydlí někde nad Lipnem, a to mu jako kontakt s vodou už stačí.

V Budějovicích nás původně chtěl vyhodit u výstaviště, ale pak se mu nás ustrnulo a vzal nás až na kruháč u výjezdu na Třeboň (Novosedly). Tomu jsme byli dost rádi, dálka by to byla s konvema slušná. Protáhli jsme se a sledovali nějakýho pomatence na motorce, jak po kruháči krouží a krouží a krouží ... Poblíž čekal další, ale jestli pak hodlali kroužit oba proti sobě, na to už nás čekat nebavilo.

Přešli jsme kruháč a opět zkusili štěstí se zdviženým palcem. Trvalo to sotva pět minut a už nám zastavil osobák. Byli v něm dva týpci kolem pětadvaceti (podle mě jim bylo tak 20, max. 22). Říkejme jim pracovně Pat a Mat. Byli ochotný nás vzít kousek od Novosedel. Pak nám začali vyprávět, jak byli v Budějovicích pro hnojivo – nejdřív nemohli dlouho najít místo k zaparkování, to našli až daleko od obchodu, takže než došli tam a zpátky, zapomněli, kde auto nechali a museli ho dlouho hledat. Takže si pochvalovali, jaký krásný výlet podnikli a jestli nám nevadí, že ještě po cestě udělají dvě zastávky. První byla u jednoho autobazaru. Nechali nás samotný v autě i s klíčkama, tak jsme tak polemizovali, co kdybychom, ... kdyby Hanička jako našla auto... [souvislosti viz pozdě-

ji] HOVADO!!!, ale v tom mi volal Havlík, že je menší změna plánu a že na nás počkají v Jemčině v zámecký hospodě.

No nic, počkali jsme na komickou dvojici a pokračovali v cestě. „To jste chtěli tohle auto prodat?“ zeptali jsme se jich. „To ne, my se šli jenom podívat, máme takový sny...“ V nejbližší vesnici začal Mat Pata kamsi pracně navigovat, takže jsme byli moc zvědaví, kam se ve změti uliček nakonec dostanem. Asi mají opravdu velké sny, protože celé tohle snažení bylo korunováno pohledem do zahrady, na které se skvělo závodní auto. Oba jej chvíli zálibně pozorovali se slinami u pusy a pak jsme se vymotávali zpět.

„Tak na vodu,“ povídá Mat, „tady je to až do Hradce samej volej, až pak v Krumlově to hodí.“ S Haničkou jsme se na sebe podívali, jestli téhle informaci rozumíme stejně. Rozuměli. Do Krumlova se tedy dostanete nejen po Vltavě a Ohři, ale i Lužnici. To už jsme ale projížděli další vesnicí a Pat si najednou vzpomněl, že se ještě měli zastavit u místního automechanika. Opět následovala dost komická navigace a hledání cesty, ale překvapivě opět úspěšná. Jak jsme se od Mata dozvěděli, onen místní fachman byl nejznámější český motokrošař, ale očividně u nás nezaznamenal takové nadšení z této informace, jak předpokládal. Při výjezdu Pat málem urval výfuk.

„Musíme ještě nabrat benzín.“ sděloval Pat důvod další zastávky. Je dost neuvěřitelné, kolikrát se dá zastavit na tak krátkém úseku. Natankoval, zaplatil, pak si vzpomněl, že má žízeň, tak se vrátil pro ledový čaj, zaplatil, usedl do auta a rád by si zapálil – třetí návštěva občerstvení, třetí placení. Postarší pán za námi to vzdal a přešel k sousednímu stojanu.

Konečně jsme se dostali na správnou odbočku. Nechali jsme oba vychutnat zbytek čtvrtěčního výletu a dokopali konve kousek za křižovatku, kde jsem hodlali vyčkat dalšího ochotného auta. Mat nás ubezpečil, že jsou tu hodný lidi a že nebude problém – a opravdu nebyl. Asi po pěti minutách přijelo první auto a hned nám zastavilo, přestože nebylo z největších a trochu jsme se museli zmáčknot. V něm jsem se posunuli o tři kilometry do další vísy a v ní po třech minutách opět stopli prvního motoristu. Měl z nás ohromnou legraci, že cestujem s takovým vybavením. Vzal nás i přesto, že seděl sám v přeplněném voze, jak sám podotkl. A pak spustil: „Nevěřili byste, s čím některý stopujou. Viděl jsem i kluka s lyžema. Vy máte ty konve aspoň veřejně, ale já jednou zastavil jednomu a ten pak začal z pangejtu tahat všelijaký fretky a podobnou havěť. Jedete na Lužnici? Já už si o tom můžu nechat jenom zdát. Naposled jsme ryli ve dně a to bylo před třiceti kilama. Teď bych pro sebe potřeboval celej raft a ještě bych musel sedět úplně veprostřed... chcete vyhodit tady?“ zeptal se nás u mostíku přes řeku. „Ne, až v Jemčině u zámecký hospody.“ „No to už je tady, tak hodně štěstí.“

Museli jsme chvilku počkat u cesty, abychom vstřebali všechny nový pozoruhodný informace a přestali se aspoň trochu smát. Zbývalo už jenom dohledat právníky. To místo mi bylo povědomé a pak jsem se rozpomněl, že kousek odsud se nachází Konibar, kde jsme už měli tu čest na loňských kolech. Ten byl však prázdný, jenom na nás cestou kdosi cosi zakřičel. Brknul jsem Havlíkovi, a když mi Zuzka sdělila, že stanou přes louku u řeky, požádal jsem je o pomoc s konvema, což mi bylo přislíbeno. Ochota a rychlost jsou ovšem kladné vlastnosti, takže jen těžko je můžete očekávat u právníků. A že to přes louku dost

drhlo, vypařila se notná část litrového Citrusu, který byl až do té chvíle zavřený, kvůli lepšímu dojmu na stopované řidiče. Nakonec se přeci jen objevila Andrea s Ivčou.

Mimo komárů, nás ještě přivítal zbytek výpravy, tedy Havlíčí, Petr s Janou a Honza Roub. Tedy, přes veškeré složité domlouvání, nás byl lichý počet. Sudý prý onemocněl či co. Prej měl nákou sračku či co. Komárů bylo opravdu požehnaně, ale když je poblíž Hanička, tak k vám maximálně čuchnou a letí si natankovat k ní, hovada, teda komáři. Rychle jsme postavili stan – naprosto stejný jako další dva, které už v tábořišti stály. Z toho měla největší radost Ivča, která jej měla jako první už loni na Vltavě a byla na to velmi pyšná.

Jak jsme se dozvěděli, hospoda je sice zavřená, ale jen kvůli nám ji otevrou. Nebylo teda nad čím váhat. Chopili jsme se kalichů a nechali si vyprávět, kterak partička jela Starou řeku, ale protože to byla docela náročná plavba a Petr s Janou jsou na vodě prvně, museli přejet na Novou řeku. I tak se za ty dva dny stačili čtyřikrát utvořit a neměli už prakticky jedinou suchou věc. Z přízvuku obou bylo jasné, že nejsou místní, z toho co říkali, bylo jasné, že jsou od Šumperka. Přidali jsme k dobrému svoje zážitky z cesty, pak si zabékali při kytaře a po zaplacení (jako pozornost za ochotné otevření nám přiúčtovali šest piv navrch s nijak neskrývaným odůvodněním, že je tam málo platí) se vydali zpět.

Louka mezitím značně zvlhla, takže zatímco boty do vody byly stále pěkně suché, boty do sucha byly totálně a naskrz. Přestože někteří nezamířili ke stanům nejkratší cestou, nakonec se nás v tom našem sešlo šest – griotka a pět žízvných. I přesto nakonec tak trochu přežila.

Pátek: Jemčina - Soběslav

Vzbudil nás kravál, který venku dělala právnická ranní ptáčata. Ale stálo za to, vystrčit ze stanu aspoň hlavu, protože bylo možné pozorovat, jak si vedou při nafukování Pálavy. Obsazení: Zuzka – návod, Roub – hledání čehokoli, kudy by se dal vzduch nahnat dovnitř, Havlík – pumpička, čekající na instrukce návodu a úspěch předešlého. Několikrát se jim podařilo vypustit už celkem nafouklý gumák, než se dílko zdařilo. Bylo rozhodnuto, že jakožto nejstabilnější loď, bude přidělena Petrovi s Janou. Jak se později ukázalo, sice to bylo nejstabilnější plavidlo, ale taky daleko nejpomalejší.

Posnídali jsme a někdy po jedenáctý vypluli. V lodi jsme měli už značně vyprázdněný citrus, což minimalizovalo opakování loňského fiaska, tedy jeho utopení. Díky letošnímu počasí byla hladina 80cm nad normálem, což vedlo k tomu, že přes kilometrůž neustále zmiňované kamenité úseky, jsme dva dny prakticky nepotkali kámen. Nebo spíš Hanička žádný nehlásila. Buď nebylo co a nebo jsem je přes ten citrus neviděla. To ale celkem o ničem nesvědčí, protože když jsem ji upozorňoval na nějakou místní zajímavost, řekla mi, že má oči zavřené. Když jsem se ptal proč, tak prý proto, že nevidí. Podobně logické odpovědi se mi dostalo, když jsem potřeboval něco pomoci odnést. „Já už to nepo-

beru.“ „Vždyť máš ještě jednu ruku volnou.“ „Jenže si ještě musím na sebe vzít kalhoty.“ Ty seš fakt hovado!

Plavba tedy byla pohodová, vychutnávali jsme si klid okolní krajiny. Tedy pouze tehdy, pokud nebyla nablízku loď Ivči s Andreou, protože ty byly ukecaný jak rádio. Koli-krát nebyly ještě ani vidět, ale už bylo všem jasný, co se blíží. Díky nadstavu to dost jelo, připočtete-li si ještě přimazávání, nebylo pochyb, že plánovaných 35km ujedem jako nic. Jen těch zatáček nemuselo být tolik. Haničce se taky furt nák nezdálo, kudy jezdím, přitom jsem se snažil jezdit nejkratší cestou a ty větvičky jsme nakonec vždycky minuli. Jediná vyjímka byl jakýsi jezík, který se musel projet skrz vrbičku – velmi romantické. Nejblíž hladiny jsme se ocitli, když jsem při záběru pravou horní rukou zabíjel komára na své pravé tváři. No a taky nic.

Zastávka na oběd byla naplánovaná v Hamru, kde se k nám měl přidat Tesák s Renčou. V době mobilní komunikace není taková maličkost většinou problém, a tak jsme se všichni vydali do místní hospůdky. Ta byla až na druhé straně vesnice, a tak kolemjedoucí cyklisté přímo vybízeli k ulovení.

Prázdná řeka, prázdná tábořiště, a tak nás vůbec nepřekvapilo, že i hospoda zela prázdnotou. Přestože kompletní chod zařízení zajišťovaly pouze dvě ruce přítomné paní, brzo jsme měli na stole pitivo a nedlouho potom i gulášky a smažáčky. Po obídku kafičko (kromě mě), prostě nic nechybělo ke spokojenosti. Hanička se chlubila svými vodními sandály, které našla předloni na Ohři a trikem, které mi našla loni na Vltavě (stále jí přijde, že by mělo být její). U naivních spoluplavících jsem sklidil uznání za to, že jsem platil i za Haničku a není třeba si to kazit tím, že to bylo celé z její peněženky. A jak jsme tak celý spokojení odcházeli, Hanička našla klobouček. Na věšáku. Prý se domnívala, že ho tam zapomněl někdo z nás, tak ho vzala s sebou. To se ale ukázalo jako mylné a tak získala Hanička nový klobouček a přezdívku kleptomanka. Podobným způsobem našla před samoobsluhou jízdní kolo, ale včas jsme ji přesvědčili, že nikoho z nás opravdu není. Ale hodilo by se – aspoň na kousek.

Po jednom neúspěšném pokusu, kdy se nám nelíbila asymetrická tráva v tábořišti, jsme dopluli do kempu u Soběslavi, kde už bylo patrno, že jsme se napojili na častěji sjížděnou část za soutokem a přestali jsme tak být na řece sami. Tím bohužel myslím i motorkáře, kteří si zde založili své hlučné hnízdo. Většina posádky využila zdejší sprchy k sebevylepšení. Stan jsme si postavili geniálně pod stromem. Samozřejmě že to byla jediná noc, kdy nepršelo.

Kvalita zdejšího občerstvení nebyla z nejlepších, proto byl naplánován vlastní oheň. S Haničkou jsme si přeci jen zašli na něco teplého a měli tak možnost pomluvu posoudit. Něco málo na ní opravdu bylo. Za okýnkem byly dvě slečny, jedna poněkud vyvinutější a tak toho na hlavu zřejmě už moc nezbylo. Po sdělení objednávky začaly projevovat jakousi činnost a po pár minutách jsme skutečně mohli spatřit objednané párky. Bohužel stále v plastovém obalu. Grog zřejmě ohřívaly na slunci, které bylo už dávno pod obzorem, tak jsme našim nově příchozím posezení rozmluvili. Za Zuzkou se ozvalo cosi, co sám autor očividně hrdě popsal slovy: „Tady je nákej lev, ha, ha!“ Myslím, že Zuzka byla ráda, že jí

nezůstal kus lva na zádech. Tesák to později u ohně popsal slovy: „To byl takovej karbanátek v říhu“.

Trochu mě pobolívala hlava a taky kouř z ne zrovna vysušeného dřeva nebylo to pravé lískové, tak jsem si párkrát počkal na kolující láhev a šel spát. Že se tak dlouho chodí kolem ohně, až se rum s kolou převrhne, se přesvědčila Hanička, přestože na to Tesáka několikrát přátelsky upozorňovala.

Sobota: Soběslav - Tábor

Vodáci mi snad odpustí, ale měl jsem před zkouškou, takže když jsem takhle v půl sedmý ráno otevřel očko, už jsem ho veškerou silou vůle nezavřel, z barelu vytáhl speciální numerické metody 2, část druhou – parciální diferenciální rovnice hyperbolického typu, a začal se učit. Hanička neslyšně pochruovala, motorkáři měli půlnoc, takže jsem měl ideální podmínky a překvapivě dost jsem se naučil. Občas ale něco zašustilo a pak byla vidět i nadzdvihávající se podlaha od stanu, jak pod ní občas podběhla nějaká myška. Jedna to vzala dokonce pod přednáškama. Když se v půl desátý konečně vzbudila i Hanička, už žádný neběhaly, takže jsem já, ranní ptáče a student pilný, byl považován za opilce a i ostatní spáči pak dávali najevo, že jsem ve stanu ležel s opicí (přitom tam kromě Haničky už nikdo jinej nebyl...). A co Prasák?!

Posnídali jsme a opět před polednem vypluli dál. Stejně tak, jak jsme si dosud pochvalovali, jak řeka teče, jsme tady začali nadávat na častý volej (naštěstí nic, co by se nedalo přemazat) a „snadno“ přenositelné jezy. Ten den jsme jich potkali asi deset a snad jenom dva se dali jet aspoň v singlu. Po jednom z nich bylo nutno naložit Haničku v takovém výseku s vrbičkou a proudem, což jsme nakonec profesionálně vyřešili otočením lodi na mělčině, když se před náma málem utvořil Tesák s Renčou.

Sotva jsme zajeli za zatačku, už jsme zase čekali, neboť se přes řeku válel strom. A ne takový vánoční, jako po celém úseku, ale pěkný poleno. Tu bylo možno spatřit, že i právníci jsou schopni týmové práce s pozitivními účinky pro všechny zúčastněné. Honza seděl na stromě a chytil příplouživší se loď. Háček vylezl na kmen, po něm zadák, Honza podmáčkl předek lodi pod stromem, háček nased a poté co nasedl zadák, se zbytek lodě vymanil z pod kmenu a bylo. Dobrá logická pařba.

Na chvíli vysvitlo slunko, a tak došlo i na soulodění, při kterém Tesák neustále nabízel nějakou slivovici, či co. Poté co nás Petr oslovil „děcka“, rozvinula se debata i s pár vtipy (zapomněl, nepamatuje) o Moravácích a Pražácích, přičemž se ukázalo, že Andrea je Pražačka. Někdo starostlivý, nejspíš Ivča, se staral o to, jestli jí ty věčný vtipy nějak nevadí. Pomyslel jsem si, že o právnících je jich daleko víc a lepší, ale dál jsem se věnoval ostrážité činnosti, až jsem málem spad v polospánku do vody. Většina má nejspíš na zmiňovanou slivovici stejný názor jako já, a tak se neni zas až tak čemu divit, že když jsme zastavili u nějakého kiosku, Tesák velmi rozvláčným krokem hledal závětrí. Zbyl na ní chudák skoro sám. Opět nás pak aktuálně obohatil o letité zkušenosti s místními produkty. Zatímco

předěšlého dne při pohledu na nabízené pivo hlásal: „Nektar, posereš hektar!“ tentokrát se vytasil s: „Platan, posereš ratan!“, což s uličnickým úsměvem neustále u okýnka opakoval, dokud na něj nepřišla řada.

Než jsme naházeli naše věci do primalexu, který jsem celé dny zavíral a otvíral, neboť jsem jej vždy zavřel tak, že ho Hanička nemohla otevřít, a pak jsem ho otevřel tak, že ho nemohla zavřít, prohlídli jsme kilometrůž. Smutný to pohled na další otrocky přenášené jezy, ale co se dalo dělat. U jednoho takového byly dva pomníčky, při pohledu na bincající se klády pod jezem se ani nebylo čemu divit.

Blížíme se k Táboru. Jedeme, jedeme a najednou bagr. A vedle druhéj. Koukám kolem, jestli neuvidím jejich hnízdo, ale v tom už je vidět, že cosi opravujou pod mostem. Při druhém pohledu to ale vypadá, že se snaží řeku ucpat a tak není čas na otálení. Za přihlížení pár čumilů na mostě, projíždí úžinkou Honza v singlu (jak jinak). Trochu ho to hodí na kameny, ale jinak v pohodě. Následujeme jeho příkladu. Hanička mi samozřejmě věří, ale i to má své hranice, takže si k sobě bere pádlo, primalex a v neposlední řadě rum. Povedlo se mi to projet očividně nejhůř ze všech (jak jinak), protože nejhlučněji až to pořádně drclo. Ale opětovné šťastné shledání s Haničkou (a tedy i odnesenými věcmi) vše v dobré zvrátilo.

Rozbili jsme tábor v Táboře a táboráku nemaje, vydali se do hospody. Pěkný krpál nás přivedl k několika drahým zařízením, a k jednomu, které sice vypadalo slibně, ale naše hladové požadavky nebylo schopno uspokojit. Až pak nám někdo poradil pěknou hospůdku, kde opravdu skvěle vařili, až tak, že i Hanička celou svoji porci nasoukala dovnitř (až na rajský, okurku, ...).

V hospodě se k nám připojil dorazivší Soboťák s Anetou. Rozproudily se dílčí debaty většinou s právníckou tematikou (dost nechutný), aspoň že Jana studuje pajdu a i jinak je celkem normální. Shlédlí jsme čtvrtfinálové Švédsko – Nizozemské penalty a aspoň na chvíli se globálním tématem stalo něco rozumného, jako je fotbal. Patrně některá dívčina tam sice prohlašovala, že fotbal je hra, kde běží 11 blbců na jednu stranu a za chvíli 22 na druhou, ale tomu prostě vůbec nerozumí.

Trousili jsme se zpět. Ukázalo se, že noc je ještě mladá, takže jsme zapadli do hospůdky poblíž kempu, kde Soboťák s Honzou rozjeli kytarově pěveckou produkci. Hanička nejspíš zvýšila koncentraci jejího nejoblíbenějšího slovíčka, když jsem zrovna poblíž, protože všetečná Ivča začala zkoumat, jestli jsem si toho jako už někdy všim, že do mě neustále reje. A víte, že když jsem se hlouběji zamyslel, že na tom něco bylo :-)

Vypotáčeli jsme se z hospody a zamířili do kempu. Plnější jedinci mužského pohlaví ztrestali odpočívající Lužnici z mostu. A jak jsme se pak u stanů stále nemohli rozhodnout, jestli už noc dozněla, najednou jsme stáli v kroužku a pěli za častého „pššššš“ abychom nebudili unavenější vodáky. To nám vydrželo dost dlouho, takže na kutě jsme se dostali někdy v ... to bych kecal. Každopádně když jsem se ráno vzbudil opět kolem půl sedmý a opakoval fintu s přednáškama, po čtvrt hodině jsem na nich usnul.

Neděle: Tábor - Plzeň

Vzbudil jsem se kolem desátý, to když dorazil Tesák s Havlíkem se svými auty. Ještě zbývalo převést Soboťákova tranzita s vlekem do předpokládaného cíle naší výpravy. Vypadalo to, že se na vodu dostaneme někdy kolem dvanáctý, ale pánové stále nikde. Dorazili někdy po jedný hodině, protože se prý zdrželi na nějakém úzkém mostě a taky při hledání toho správného plácku. Mezitím se mezi námi čekajícími rozmohla únava a až nechut nasednout do lodiček. Nebylo ale času nazbyt.

Čekalo nás opět spousta jezů, naštěstí se většina dala jet, i když spíš v singlu a mezi jezy nebyl včerejší volej, ale docela slušné a zlomyslné peřejky. To si takhle před jedním jezem dala Hanička přes sebe bundu, aby se moc nenamočila, a když si ji spokojeně pod jezem sundala, přišly peřejky, cák, cák, krátké zaječení a mohla se ždímat.

Soboťák velice zkušeně projel jedním jezem, který jsme jinak ostatní přetahovali a druhý, ještě beznadějnější se rozhodl přetáhnout uprostřed po takový tý zídce, co tvoří stěnu šlajсны (snad víte, o čem mluvím). Pod ní byl silný proud, přesto na pohled v pohodě loď přetáhla a umě do ní i s Anetou nastoupil. Jako správný profík ledabyle pokrčil rameny v odpověď na náš potlesk a počkal pod jezem.

My ostatní jsme lodě přenášeli po břehu až na Tesáka, který se nechal inspirovat a připlul k zídce. Nejzajímavější okamžik mi bohužel unikl, když jsem se otočil, uviděl jsem akorát Soboťáka jak kousek pod zídkou vši silou tahá Tesákovo loď z proudu a Tesáka s Renčou jak bezmocně stojí na zídce jak na opuštěném ostrově. Komický pohled, ne tak už na Soboťáka, který vzdal souboj s proudem a jakožto muž činu na loď naskočil a nechal se unášet dost silným proudem. To se záhy ukázalo jako ne zrovna nejšťastnější řešení a může být rád, že pak ve vodě nepotkal nějaký šutr, když z lodi spadl a nechal se vláčet za ní. Nakonec loď pustil a vodáci, kteří už dřív pochytili Tesákovic věci, měli další úlovek. Tesák s Renčou nakonec nějak přešli po jezu na břeh.

Když divadlo skončilo, s Havlíkem jsme ještě lodě přetáhli kolem balvanu, abychom nenasedali v tom největším proudem. Teda původně jsem si chtěl na balvan sednout a hejbat s lodičkama pěkně z nadhledu, ale mokré boty udělaly své, a já se svez po zadku až do vody.

Pozdní výjezd a zdržení na jezích nám způsobili značné zpoždění. Žaludky se ale začaly ozývat, a tak jsme zastavili v kiosku „U Fíka“. Byli jsme moc zvědaví, jak si povede ve srovnání s hospůdkou stejného jména na Vltavě a nedopadl vůbec špatně. Jen ta obsluha nebyla z nejrychlejších (podle mě má za vltavským Fíkem hodně daleko!). Vzhledem k tomu, že byla celkem zima, si asi všichni dali nějaký ten čajík nebo grog a vypadalo to, jako by vodu ohříval per partes (pro každého zvlášť). A to, že jsme v unii, nám připomínal eurobuřt v nabídce pochutin.

Čas kvapil, začalo pršet, pak přestalo a začalo lejt. Zbývalo nám ještě dvanáct kilometrů, což našim tempem bylo skutečně hodně. Navíc třeba Ivča projevovala velkou solidárnost s Janou a nabízela jí, že si místo ní vleze na porcelán, že už jí to pádlování jako i stačilo. Nakonec jsme rozhodli obětovat řidiče a Honzu, kteří bleskurychle dopádlují

zbylých 12km, a přijedou pro nás ke 4km vzdálenému jezu, kam se mezitím přesuneme. Z našeho pohledu plán neměl chybu. Rozloučili jsme se s rychlou čtyřkou a krátili si čekání na přijatelnější počasí svědomitým dopíjením zásob, protože opravdu nebylo nejtepleji. Skoro bych řekl, že mi holky ty chlupatý nohy záviděly. Stanovili jsme mezní termín výjezdu, který jsme nakonec beze zbytku naplnili.

Zbylo nás devět na čtyři lodě a chtělo se to dostat do cíle co nejrychleji. Nakonec jsme si já s Petrem vzali gumáka, zbylých sedm holek se poskládalo do laminátek. Cesta trvala asi tři čtvrtě hodiny po voleji a po celou tu dobu, ačkoli jsme neustále pádlovali naplno, jsme koukali všem na záda. Krásné chvíle na nejedoucím plavidle jsme si krátili nadáváním na tenhle gumový vynález a závistivými pohledy na holky, v pohodičce si pádlující daleko před námi. A co toho ještě stihly prodrbat. To byste rádi věděli, co, ale já vám to neřeknu. Ale nejzábavnější bylo pozorovat ty dva gumáky na gumáku?????????

U jezu jsme lodě hodili na břeh a jali se umýt a vypustit pálavu. Nejprve jsem se toho také zúčastnil, ale poté jsme se s Haničkou raději kochali pohledem na to, kolik je třeba právníků k umytí jedné lodi. Všichni a ještě se jim musí radit (třeba, že vypuštěná půjde potopit líp, lépe řečeno, že vůbec půjde potopit, a podobně).

Zabaleno, umyto, může se jít do hospody. Jak to tak bývá, sotva jsme měli každý před sebou teplou (vlažnou) polívku, venku vysvitlo slunce. Ani jsme nedojedli a už tam byl i Havlík a ostatní, jen Soboťák se někde zasek. Tesák byl dost nervózní z toho, že se nedostane včas domů a neuvidí tak čtvrtfinále Eura našich s Dánskem. Já jsem se, dost optimisticky, smířil s tím, že uvidím druhý poločas. Nastaly chvíle dojemného loučení, Tesák se dokonce loučil dvakrát, protože mu zbyl v autě pytel od pálavy, zatímco ta stále ležela u jezu. Soboťák s Anetou, Honza Roub, Hanička a já jsme naložili lodě na vlek a vydali se v tranzitu na Plzeň. Bylo kolem osmý, takže jsem udělal fotbalu pápá.

S Haničkou jsme seděli na zadním sedadle a z dlouhé chvíle počali tvořit seznam do Norska. Dle zásady „nejdřív práce, potom zábava“ jsme se nejdříve vrhli na potraviny, potom na popitiny. Na složení jsme se celkem shodli, horší bylo určit správné množství. Ještě to doladíme s hladovou Sýkorkou. O fotbal jsme nakonec nepřišli díky autorádiu, ale přeci jen není nad pohyblivé obrázky, i když rozhlasově je to větší drámo. To samozřejmě skončilo, když dal Baroš třetí gól.

Těsně před koncem zápasu se ale od vleku ozvala rána. Zastavili jsme ve Zhůři a šli se mrknout. Na první pohled nic, na druhý nic, na třetí píchlé kolo u vleku, na čtvrtý moc z něj nezbylo. Protože neměl Soboťák rezervu, odpojili jsme vlek a nechali ho u jedné zahrádky, že si dojede pro rezervu a vrátí se zpátky. Takže nás odvezl do Kyšic k Honzovi domů, který nás rozvezl do našich domovů. Hanička mě varovala, že jezdí hrozně (jako hovado), a taky že jo. Ale dovez a to bylo hlavní.

K absolutní spokojenosti, stejně jako loni, zkouška za jedna.

Eggy

Berounka

Začátek: Pátek 2.7.2004 12:00

Konec: Čtvrtek 8.7.2004 20:00

Účastníci: Dave, Eggy, Eleanor, Hanička, Lenka, Lenka Voráčková, Michal, Míra, Radek a Syky

Cyklisticko-vodní putování po divoké Berounce a okolí

Na kole frčí i Berounka

Pátek

S lidma z badmintonu jsme si domluvili sjetí Berounky, ale protože ne všichni byli zcela nadšeni myšlenkou vodní turistiky, utvořilo se ještě cyklokřídlo. Původně jsem chtěl jet na lodi, ale po pár neúspěšných pokusech sehnat si háčka, jsem raději namazal kolo, abych nezahálel. Stejně mě čekala ještě Ohře a Vltava.

Zbytek cyklokřídla tvořila Lucka s Davem a místo srazu bylo večer v kempu v Nadrybech, kam z Bukovce dopluli Míra s Pétou, Radek s Renatou a Michal s Lenkou Voráčkovou. Přišlo mi škoda nevyužít hezkého dne, a tak jsem se rozhodl vydat do Nadryb oklikou a dal si kolem poledne sraz s Lenkou a v Třemošný pak i s Haničkou. U pošty jsme na tohle dochvilné děvče však čekali marně, až nakonec přišel telefonát, že má defekt a potřebuje píchnout. Potkali jsme ji u cesty, jak bezmocně kouká do trávy, neboť měla o kolečko míň. Podařilo se nám ho najít a tak trochu i namontovat na správné místo. Člověk by čekal trochu vděku, ale nakonec jsem byl ještě při manipulaci s debilní pumpičkou terčem posměchu. Pěkně si s Lenkou notovaly.

Vydali jsme se na Býkov a pln energie jsem tlačil ploužící se Lenku do kopce. Prostě jsem se hrozně těšil do hospody. Hanička měla smůlu, protože se mě prý bojí. V cíli sice stál hezký zámek, uvnitř nádherné nádvoří s kašnou, stájí a hlavně hospodou, ale ta otvírala až za půl hodiny. Udělali jsem si tedy poznávací prohlídku, při níž jsme objevili kotátko ve stáji a opuštěné houpačky, na kterých si holky krásně zavrzaly.

Přišel čas otvíračky, a tak jsme si sedli na lavici a při vymýšlení další trasy čekali na obsluhu. A skutečně, netrvalo dlouho a hospodu zase zavřeli, takže jsme otevřeli vlastní jablíčko a vyrazili dál.

Stále pln energie jsem se chtěl pořádně projet, ale holky začaly pořád mluvit o cukrárně, tím přestávaly šlapat a i jablíčková motivace přestávala pomalu fungovat. Vzali jsme to tedy nejkratší cestou do Zruče. Než jsme tam ale dojeli, potkali jsme dvě věci. Koňárka a pak několik krásných třešní s celkem zralými plody. Vrhli jsme se k větvím u cesty, Hanička tak vehementně, že si dokonce rozšlápla sluneční brýle. Nenasytnost nebrala mezí, a tak jsem byl vyslán do koruny pro lepší kousky. Hladovým děvčatům jsem hodil dvě obalené větve a ty se po nich vrhly jako slepice po flusu, a i když už očividně nemohly, ohlodaly je až na kůru. Aby bylo přeci jen sportovnímu odpoledni učiněno zadost, plivali jsme pecky přes silnici, šikovnější z nás třeba i pět najednou.

Přecpaní třešní a posilnění jablíčkem jsme zastavili na zmrzlinku. Doufal jsem, že večer v Nadrybech budou mít dost záchodů. Ve zručské cukrárně jsme si naporoučeli poháry dle chuti. Hanička si tam nadíktovala vaječňák. „Dej si tam griotku,“ poradila

jí Lenka. Přestože by něco takového Haničku ani nenapadlo, paní za pulťíkem situaci pochopila poněkud jinak, a tak vznikl v pohárku slušný rybník prapodivné chuti. Snad proto mi pak Hanička začala ujídat zásoby chleba a tuňáka.

Seděli jsme pod slunečníkem, takže nám ani moc nevadilo, když začalo pršet a v klidu jsme si zahráli karty. Jenže cukrárna nedlouho potom zavřela a slunečník se stěhoval do sucha, my tím pádem do mokra. Tak to tedy ne, sebrali jsme si svých pár třešní za uchem a přesunuli se pod košatý strom. Pokračovali jsme v kartách a stolku nemaje, hráli jsme na Haničce sedící uprostřed. Ta začala mít po chvíli docela tiky, když jsem se nijak zvlášť nebránil lízaní a ochotně vybíral zapadlé karty. A to ještě Lenka prohlásila: „Ber, dokud dává.“ Motivaci k vítězství zajišťovalo jablíčko, proto Hanička vyhrála téměř všechny hry. My jsme uspěli, až když došlo.

Jakmile přestalo pršet, Hanička nabrala směr k domovu. Lenka jela se mnou do Nadryb, bohužel nechala spacák na dešti a to mu neudělalo nejlíp. Galantně jsem se nabídl, že si s ní spacák vyměním. Takový jsem prostě já :-). Dohadovali jsme se, jak je to daleko, v čemž nám udělala jasno Hanička: „Od tý křížovatky to byly 4km a pak už je to kousek.“

Na druhý pokus jsme v Nadrybech trefili cestu do kempu, kde už všichni ostatní dělali večeři. Radek s Renatou byli prvně na vodě, takže měli spoustu zajímavých zážitků. Postavili jsme kola mezi stany, zabezpečili je k nim šňůrkami a šli pod střechu na pivko, ke kterému nám hrála jakási skupina, která celou dobu vyhrožovala, že tam za týden bude hrát zas.

Nevydrželi jsme tam moc dlouho, přesto jsme i ve stanu měli možnost vychutnávat dosti hlučnou produkci i debaty sousedního ohně. Takový Dave s Luckou tam vydrželi mnohem dýl a když nám kola spadla na stan, bylo to neklamné znamení, že se právě vrátili. Musel jsem vylézt ze stanu a kola znova postavit, jinak by tam u nich prosmáli celou noc.

Sobota

Lenka se zase musela vrátit domů, a tak jsem ji doprovodil a při té příležitosti dojel domů pro zpěvník, abychom se napříště nemuseli spokojit s kempovou produkcí. Lenka měla, po včerejších zkušenostech, připravenou igelitku na třešně, které se chystala natrhat po cestě. Jenže si tak dlouho vybírala ten nejlepší strom, až nebylo kde brát. Když jsme jeli ze Zruče k boleveckým rybníkům, nějak se mi nepozdávalo zadní kolo. Proto jsem ho dofoukl a urval ventilek. Naštěstí jsem měl s sebou náhradní duši, takže se nic zaznamenáníhodného nestalo.

Doma jsem naložil zpěvník, a protože nebylo kam spěchat, sraz s ostatními jsem měl opět až večer v kempu u Liblína, lehl jsem si na měkoučku postel a usnul. Po probuzení už bylo kam spěchat, tak jsem vyrazil zpátky.

Cesta byla pohodová a abych si zkrátil poslední kilometry u Liblína a nemusel šlapat do kopce, zahrnul jsem za Střelou na zelenou cyklistickou stezku. Teda aspoň podle mapy. Ve skutečnosti jsem se prodíral po uzoučké pěšině přes skaliska místního významu. Nadával jsem na výrobce mapy, kopřivy, šutry. K vyvrcholení strasti jsem nakonec projel skautským táborem.

Dorazil jsem do kempu opět na večeri. Po ní se rozhodli naši vodáci slepit Radkovu loď. Chudák, půjčil si ji z univerzity, a tak se nebylo čemu divit. Jenže ouha, v pytli s lepením byla voda. Ale jak se tam mohla dostat? Nedostala se tam, to se jenom vylila lepící ingredience, což bylo samozřejmě mnohem horší. Navíc nebylo vůbec jasné, jestli je to iniciátor nebo urychlovač nebo ještě něco úplně jiného. Chuťová zkouška by neměla cenu. Všichni zainteresovaní na to čučeli jak husy do flašky a nakonec se rozhodli loď prostě zaplatat a třeba to bude s nasáklými záplatami fungovat.

Zatoužili jsme po ohýnku a k tomu účelu vytvořili čtyčlennou výpravu na dvou lodích na protější stráň. Nebylo to nic příjemného, lézt po stráni a přemísťovat kusy dřeva, například Míra si úplně zničil svoje sváteční sandály. Při házení sekery jsme ztratili gumu, která ji chránila. Potom se jí sice podařilo Radkovi jako zázrakem najít, po pečlivé rekonstrukci klíčové situace, stejně už ale nebyla funkční, což Michala moc nepotěšilo. Dave zase málem přišel o prst při řezání opejkáku.

Michal se projevil jako zkušený táborník, když do ohniště naházel pěkný klacky, pod ně líh, zapálil a čekal, co bude. Líh krásně chytíl a tím to taky skončilo. Naštěstí nás svátečních trampů bylo kolem dostatek, tak jsme nemuseli večer sedět kolem liháče. Míra hrál na kytaru a Renata rozkolovala nějakou vodku, která se má prý podávat při -7°C , k čemuž měla na obalu i kontrolní papírek měnící barvu. Doufali jsme, že se na nás indikátor nezasměje.

Ještě jsme se dověděli, že by podle zákona, měl mít každý jednu popelnici na hlavu a od Renaty novou sloku k Panence: „Ty by se mně musel, nevím co udělat a nepoužít k tomu.“

Neděle

Někdy kolem poledne se k nám cyklistům měla připojit Syky, která se moc těšila na dva dny na kole. Zjistil jsem, že Dave s Luckou zatím prakticky pouze přejížděli z kempu do kempu, což jsem hodlal změnit a Syky mi s tím jistě pomůže. Časová situace se vyvinula tak, že jsme se se Syky potkali v Újezdu u Svatého Kříže u odbočky na Radnice, jak sedí před poštou a přijímá potravu. Naplánoval jsem výlet na Zbiroh a pak se uvidí.

Překvapilo nás, jak je Zbiroh velická vesnice, takže jsme jim poslintali pořádný kus komunikace, než jsme se konečně usadili v hospůdce na obídek. Měli tam celkem tři bezmasá jídla, já si dal smažák a i zbylá u nás našla uplatnění, tak jsem všechny u číšníka

objednal. Ten si je zapsal a zeptal se ostatních, co si jako dají oni. Po téhle příhodě mi ostatní ještě pár dní nadávali do vegetariánů.

Pochopitelně, že po obědě a pivečku není člověk zrovna v nejčilejší formě, proto se další trasa řídila jednoduchým pravidlem – nejsnazší cestou na Zvíkovec za ostatníma. Podařilo se nám projet nějakým soukromým pozemkem plným nasraných majitelů, loukou plnou pobíhajících skaučat a taky najít poměrně zajímavou lesní cestičku podél potoka. Několikrát jsme jej museli i přejet, k čemuž, jako jediná, využila Syky velkých klád nahrazujících lávky. Z jedné jsme ji museli sundávat.

Sjížděli jsme do Čilé, já s Davem vpředu, holky za námi. Dojeli jsme k odbočce na návsičce a čekali na ně. Kde nic tu nic, takže jsem se jeli podívat zpátky. Sotva jsem projel zatáčkou, vidím, jak postávají u krajnice. Nejdříve jsem si pomyslel, co asi tak můžou řešit, když jsem ale dojel k nim, byla situace poněkud jasnější. Syky byla totiž od krve, především na bradě. Odřené ruce, kolena, prasklá helma. Prý jí zadní brzda nebrzdila, tak sáhla po přední. „Pučte mi někdo zrcátko,“ žadonila. „Nic nedostaneš!“ Kousek výš byla na asfaltu pěkná několikametrová šmouha od pneumatiky. „To je tvoje brzdná dráha?“ „Ne, ta je moje, málem jsem do ní vrazila,“ řekla Lucka. „Syky jí má tady,“ a ukazovala na deseticentimetrovou černou šmouhu.

Přišel místní chatař a nabídl nám vodu. K němu se připojila ještě souseďka, ze které se vyklubala zdravotní sestra. Syky si věru umí vybrat, kde se rozbít. Pokropila ji živou vodou, tj. postříkala bradu alkoholem, stejně tak i zápěstí a kolena. Chatař uznával spíše léčbu šokem, takže přinesl Syky velké zrcadlo a pro sebe slivovici, že prý se mu dělá slabo při pohledu na krev. Taky se mi začalo dělat... Syky uložil na lehátko a vylíčil nám cestu do kempu.

Když už se Syky na lehátku nudila, vyjeli jsme. Museli jsme se šourat, ne že by se Syky nějak necítila, ale měla něco s pravou rukou a nemohla tak používat zadní brzdu, kterou jsme mezitím dotáhli. V kempu ještě naši vodáci nebyli, a protože jsme neměli ani stany, které jsme jim odvážně svěřili, zabrali jsme nejlepší místočka, dali karty a občas si prohlédli cvaklou loď v zákeřném bočním proudu. Jeden maník plaval se svým stanem a spacákem – dobrou noc.

Když se přiblížili naše lodě, snažili jsme se je kamarádsky navést do proudu, ale nějak vytušili zradu a srabácky ho objeli. Syky se se svou rozbitou bradou stala samozřejmě středem pozornosti. Prostě osobnost. Stavěli jsme stan, když tu ke mně Syky přijde a ptá se: „Je tohle normální?“ a ukazuje mi pěkně oteklou pravou ruku. Hm, nebylo to normální a bylo třeba to řešit. Nejprve jí Míra sehnal led z výčepu a pak Radek s Davem začali mobilem shánět nějakou tu nemocnici. Když už se konečně Radek dovolal, nejdříve oznámil, že jsme na Zvíkově, takže jsme ho museli rychle opravit, to ale druhé straně pořád nestačilo, protože jejich oblast působení sahala pouze za most. Až když Radek řekl, že tam Syky klidně odnese, špelo vše k zdárnému konci. Chtěli vědět, jak se Syky jmenuje. „Jak se jmenuješ?“ „Sýkorová.“ Jeho věrohodnost asi dost poklesla, když se před tím sám ohlásil jako Sýkora.

Odešli se Syky na druhou stranu, kde ji odvezla sanitka do Rakovníka. My zbylí jsme povečeřeli a ti hladovější ještě sestavili komando, které se připravovalo po setmění vybrakovat luskové pole. Lucka si k té příležitosti oblékla slušivou bílou mikinu, velmi nenápadnou.

Čekali jsme, až se nám Syky ozve, jak to s ní vlastně vypadá. Počítali jsme s tím, že zůstane v nemocnici minimálně přes noc. Kolem desátý nám zavolala, že je ošetřená a stojí před nemocnicí nevěda co dál. To jsme nevěděli ani my a někdo dokonce přednesl dost zoufalý nápad, sehnat v rozjetém kempu nějakého střízlivého řidiče. Nic lepšího jsme však nevymysleli a tak jsme udělali rojnici a pokoušeli se plán zrealizovat. Kupodivu se nám to po chvíli povedlo, a tak jsem se s jedním ochotným mužíkem vydal v jeho autě směrem na Rakovník. Naštěstí se tam vyznal, takže jsem mohl Syky zavolat, ať nepodniká žádné riskantnější akce, klidně počká před nemocnicí, že jsme tam v cukru letu. Než jsme tam dorazili, dověděl jsem od ochotného pána pár zajímavých věcí o Norsku, a pak už jsme nabrali Sýkorku se zavázaným křídýlkem.

Mezitím, co nám v kempu vyprávěla čerstvé zážitky, jsme ji museli napájet z flašky, protože toho nebyla sama schopná. Ve stanu dlouho hledala vhodnou polohu, nakonec si dala ruku na láhev, což bylo prý nejpohodlnější. Spali jsme pár metrů od přístřešku plného bujarých vodáků a zejména hlasité produkce, jejíž sestřička k nám doléhala i z druhého břehu, takže jsme se ve stanu vzájemně téměř neslyšeli. Ještě, že únava nám pomohla usnout, i když to za moc nestálo a když jsem se jednou probudil, měl jsem silný pocit, že někde v centru kraválu slyším Míru.

Pondělí

Dopoledne si pro Syky přijel dědeček trábošem. Dalo jí pořádnou námahu, aby nezamířil někam na Písek, kde nás neustále přesvědčoval, že jsme. Vodáci odpluli a i my zbylí jsme naložili tři kila lusek z večerní výpravy a vyrazili.

Ani mně se už nějak nechtělo lámat rekordy, proto jsme si to namířili skoro nejkratší cestou do Roztok k přenocování. Po cestě jsme se chtěli ve Skryjích společně podívat do muzea, ale protože měli zavřeno, poslali jsme mokřýšům zprávu, že se nemá cenu pachtit nahoru, najedli jsme se a někdy v časném odpoledni dorazili do Roztok. Našli kemp, rozložili se, vykoupali v dost studené Berounce a čekání na stany si při opalování krátili kartami a požíváním lusek. Prostě idylka, jenže byla čím dál nekonečnější asi jako pytel s luskama. Posléze jsme obdrželi povzbuzující telefonát, že se Radkovo loď potápí a kdo ví, kdy se k nám vlastně dostanou.

Šli jsme posbírat nějaké to dříví, a než jsme měli všechno po kupě, pomohli jsme Michalovi s Lenkou přes jez. Jeli napřed, aby nám přivezli stany, takže jsme aspoň za šera všechno rozbili. Za chvíli jsme přenášeli i zbylé dvě lodě, přičemž si je posádky během plavby vyměnili, navíc musel jet Míra s Pětou s děravou lodí obráceně, jinak by šla bárka

ke dnu. Michal se asi dost těšil na záchod, protože na něj dosed tak prudce, až z něj zase vypad ven.

Ohýnek krásně plápolal a buřtů nemaje, zašli jsme pro pivo. Temná noc se stala ještě strašidelnější, když jsme ani v druhé hospodě neuspěli s touhou po Gambrinusu. Prostě horor. Do třetice všeho dobrého, a tak byl příjemný večer u ohýnku s kytarou zachráněn. Radek tam usušil snad celý svůj šatník. Zase jsem se jednou krásně rozložil ve svém stanu 3+1.

Úterý

Ráno trochu přšelo, ale brzo to přešlo a my cyklisté se rozloučili se zbytkem výpravy, který se šel podívat na Křivoklát. Nevypadalo to, že by se s univerzitní lodí dal za daných podmínek udělat nějaký zázrak, takže Radek s Renatou už taky dojeli. My zamířili do Berouna na vlak.

Cesta ubíhala v pohodě bez zajímavějších událostí, jen na začátku jsme dostali pěkně zabrat, než jsme se vyškrabali na kopec nad Roztoky. Pořádněj krpál, avšak díky tomu to zase potom nádherně frčelo, a tak jsme byli někdy kolem druhý pár kilometrů před Berounem. Zastavili jsme na velmi příjemný obídek zakončený pohárem. Cyklistika je fakt drsnej sport. Jediný dešťový mrak na obzoru se mezitím vypršel, takže nám zbytek cesty sluníčko opět příjemně pánilo do ksichtů. Čekání na vlak na protibezdomoveckých lavicích jsme si krátili švindlem, který jsem Lucku s Davem naučil. Jako nejpoctivější se ukázal Dave.

V Plzni před nádražím nám kdosi vyrobil cílové foto a hajdy domů. Na chodníku u jižňáku, dva kilometry před koncem, mi praskl drát.

Eggy

Na kolech po severu

Začátek: Sobota 3.7.2004 8:00

Konec: Pondělí 12.7.2004 18:00

Účastníci: Káťa a Lukáš

Po roce další z dlouhých cyklovýletů, tentokrát jsme zamířili na drsný sever Čech. České Švýcarsko, Šluknovský výběžek, severní Kokořínsko a České Středohoří.

Na kolech po severu

Den první – na sever!

Protože se nám s Lukášem zalíbilo poznávat naši vlast z kola, hned začátkem prázdnin jsme nasedli do vláčku, napnuli plachty a hurá na sever. Trasu jsme naplánovanou neměli – jak je našim dobrým zvykem. V plánu bylo pouze vystoupit v Děčíně a tak jsme i učinili. Přivítání tímto městem nebylo zrovna nejpříjemnější a to asi díky naší vzpomínce na Buráka. Přivítání jsme totiž byli deštěm. U nádražního podchodu jsme deštík přečkali a rovnou poobědvali – cesta byla dlouhá. Já dokonce riskla ochutnat bagetu koupenu na plzeňském nádraží, ze které bylo Lukášovi kdysi dost špatně. Ale byla výborná. Nám silným jedincům se nemůže nic stát...

Po deštíku se vydáváme do centra na nákup pečiva a taky najít informační středisko. Při hledání informací nacházíme zoologickou zahradu na pořádném kopci, kterými je Děčín obklopen. Lukáš si místo turistické známky kupuje pohled, protože známky pochopitelně došly. Shodujeme se, že na zvířátka se podívat nepůjdeme a sestupujeme zpátky k uzamčeným kolům. Když konečně nacházíme informace, začíná hřímat. Další déšť s hromy a blesky přečkáváme ukryti pod přístřeškem autobusové zastávky. Dlouho ale čekat nevydržíme. Důvěřivě se vydáváme po cyklo trase při Labi. Upravená silnička se brzy mění v kamenitou cestu, po které se jede dost špatně. Navíc začíná opět pršet a tak poprvé dochází na pláštěnky. Protože tady o most jen tak nezakopnete a brodit se nám zrovna nechtělo (divný, co?), musíme dojet až k přívozu kousek před Hřenskem, kde na nás začínají vykukovat první skály.

Do nejnižšího místa v republice už je to skutečně jen kousíček. Riskujeme a kola i s brašnami necháváme u vchodu do soutěsek na říčce Kamenici. Snad tam ještě po návratu budeme mít aspoň stan a spacáky...

Zvolíme si několika málo kilometrovou trasu směrem k Tiché soutěsce. Kocháme se výhledem na říčku uvězněnou mezi vysokými skalami, procházíme pod balvany o velikosti

rodinných domků (které stojí na kamenech velikosti hrášku) a neustále na sebe mluvíme ve větách, který začínají: Jéé, hele, koukej, atd.:-))

U přístavu na Tiché soutěsce si kupuju turistickou známku i já, ale pro lístky na lodičky si přijdem až zítra, kdy budeme mít víc času. Raději zamíříme zpět k ustájeným kolům a popojíždíme kousek výš – pod Pravčickou bránu. Tam s kolama riskujeme úplně stejně a začínáme stoupat k bráně. Nahoře se kocháme zejména výhledem na blížící se bouřku a tak vyhlídky celkem zrychla okouknem a začínáme sestupovat zpátky.

To už docela slušně leje. Zamíříme proto pod nepatrný skalní převis, který jsem objevila cestou nahoru. Po chvíli nás míjí mokrá dvojice a je očividně zklamaná, že jsme jim zabrali úkryt.:-))

Po tomto deštíku jedeme na kolech do kempu Mezní Louka, kde nás čekají dvě noci a tak pečlivě vybíráme místečko pro stan. Jak jsme později zjistili, mohli jsme vybrat líp. Vedle nás se totiž ubytovali manželé s asi šesti dětmi (občas bych řekla spíš parchanty). Jednak tato malá stvoření byla neuvěřitelně aktivní už za brzkých ranních hodin a jednak u toho vyluzovala strašlivě hlasité zvuky! Brzké vstávání bylo bohužel zajištěno...

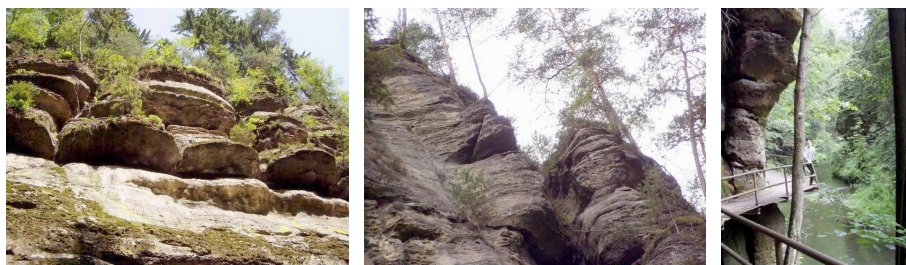
Den druhý – pěší výlet soutěskami

Ráno se vybavíme na pěší výlet a na kolech ujedeme doslova jen pár kilometrů do vísky Mezná, odkud už jdeme po svých zpět k soutěskám, které si tentokrát projedeme i na lodičkách. Posloucháme občas vtipné vyprávění pana převozníka a snažíme se v sobě vzbudit alespoň trochu fantazie při hledání údajných zvířátek, které jsou prý vidět

ve vymleté skále. V půlce soutěsky nás pocáká vodopád ze záchodků, jak to nazýval pan převozník. Když nás dovezl pod hladkou vysokou skálu, prostě jen zatáhl za ukrytý provázek a atrakce pro turisty s nažhavenými foťáky byla na světě:-).

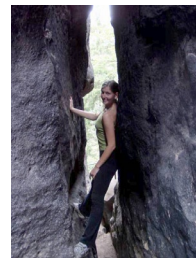
Na konci soutěsek nám poděkoval za účast, ale my se nedali odbýt a koupili si rovnou lístek na cestu zpět. Posloucháme tedy téměř ty samé historky i na zpáteční cestě, tentokrát od jiného převozníka. Z vesela nám Česky a Německy vyprávěl a vyprávěl, když tu mu úsměv začal poněkud tuhnout, křečovitě se chytil svého bidla, ale marně. Zůstalo uvězněné na dně mezi kameny, nebo ho možná chytila nějaká místní bidložravá potvora. Bezradně pokrčil rameny. To už jsme se po sobě začali rozhlížet, jestli jako máme zbytek doplatat, což po informaci, že voda má teplotu asi dva centimetry, nebylo lákavé zvláště pro pány :-). Zkušený převozník nás ovšem požádal, abychom mu z pod svých nohou vydali bidýlko náhradní... a bylo po dobrodružství, protože na tohle už si dával lepší pozor. Po absolvování Tiché soutěsky bez namočení se přesouváme k druhé soutěsce – Divoké. Těšila jsem se na nějaké přeječky, ale nic takového se nekonalo. Pouze pan převozník nás na důkaz své divokosti trošku pohoupal. Při nalodění umístil náš průvodce asi pěti set kilového turistu na jednu stranu lodičky a pak už si zbytek výletníků musel sedat na protější stranu:-). Ze soutěsky už dál musíme zase po svých. Cestičky tu jsou docela nebezpečně průsvitné a tak před sebou necháme jít rodinku pěkných cvalíků a pána z lodičky s tím, že nám se za nima už nemůže nic stát...

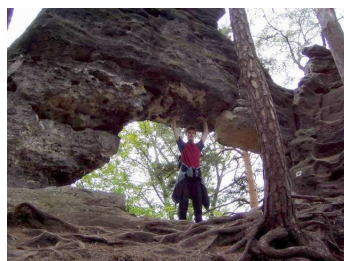
Značka nás vede cestou necestou, polem nepolem, lesem nelesem, společným jménovatelem je pouze krásná krajina a kopec „Růžák“, který nás provází už hodně dlouho – je vidět snad ze všech míst, kde je alespoň trochu výhled. Teplo výjimečně přechází až v horko, naše chutě tedy dostávají naturální rozměr – hledáme hospodu české cenové kategorie.

Po nalezení a odpočnutí nad lahodným mokem pokračujeme nyní konečně bez výhledu na Růžák – teď se kocháme pohledem na Jetřichovické skály.

Naše další kroky vedou na skalní hrad Šaunštejn. Hrad je docela nadnesené slovo, ale tady tak asi říkají každému kameni. Je to spíš několik vysokých kamenných hranolů, mezi kterými vedou žebříky a uzounký cestičky nahoru. Záhadou mi zůstává, jak se tam někteří tatíkové se svými bříšky protáhli...

Když se dostatečně pokocháme výhledem, namíříme si to okružní cestou přes Malou Pravčickou bránu zpět do kempu. Ještě máme před sebou bohužel dva kilometry do Mezné, kam jsme „chytře“ ráno dojeli na kolech. Cestou do Mezné jsme potkali partičku veselých chlapíků, které jsme už z dálky slyšeli: „.. když uvidíš 2 světla, co se přibližují, tak se musíš trefit mezi ně... Šnek si tak potom jednou zase tak leze po silnici, když tu vidí z dálky se přibližující dvě světla. Trefí se teda mezi ně když v tom je slyšet křupnutí a...“ „Byl to velorex!“, dodává Káťa jen tak mimochodem – chlapíci se smějí na celé kolo, možná vtipu, možná nevšednímu podání od kolemjedoucích cyklistů:-).

Do kempu jsme se dostali až za šera. Rozhodla jsem se dát druhou šanci místním sprchám. Včera se mi zdály docela studený, tak to snad bude lepší...nebylo. Byly ledový. Ale s vyhlídkou dvoudenního ježdění na kole a spaní mimo kempy, jsem se přeci jen přemluvila a zatla jektající zuby. Po večeri jsme zhruba naplánovali cyklistický výlet na zítřek a celkem utahaní šli spát za ustavičného řvaní neúnavných parchantů.

Den třetí – psí počasí

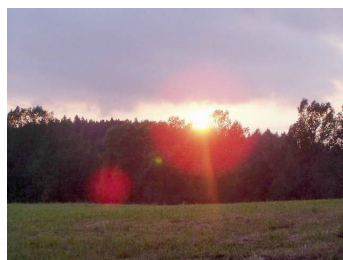
Dopoledne za neustálých drobných přeháněk, střídaných sluníčkem, vyjíždíme z kempu. Hned v prvním kopci pochopitelně mokneme a schováváme se pod stromy. Po jeho zdolání máme alespoň na chvíli vyhráno a jede to samo. Křížujeme místní lesy, ze kterých na nás občas koukne skála. Další pořádné stoupání nás potkalo cestou k turistické chatě Na Tokání. Pochopitelně zrovna opět přšelo, takže jsme do kopce supěli v pláštěnkách, což není zrovna příjemný zážitek. Za chvíli jsme totiž byli mokří i pod neproniknutelnou pláštěnkou. Na vrcholku doplníme energii z vlastních zásob a odoláme slibně vonícím jídlům. Rychlou jízdou z kopce se dostáváme z místních lesů do malé vesničky, na jejímž počátku Lukáše uchvátila malá hospůdka s venkovní terasou. Vracíme se kousek zpátky a hladově nakukujeme do okolních talířů. Vybereme si místečko u zábradlí terasy pod slunečníkem a na dotaz paní servírky odpovídáme, že si dáme to samý, co ten pán vedle :-). Už během jídla posloucháme hřímání, které napovídá, že tohle nebude jen přeháňka, jako po celý den. Po chvíli začaly pleskat obrovské kapky a ze slunečníku stejaly na zábradlí. Odtud pokračovaly přímo na Lukáše, který mi sebral skleničku a kapky do ní chytal. Za chvíli jí ale už nestíhal vylejvat a tak jsme zamířili do přístřeší. Do nevelké hospůdky se bohužel mezitím nahrnulo obrovské množství lidí a začal se tu konat nějaký blešák, či co. Stáli jsme tedy připláclí u zdi a čekali na příhodnější počasí, než jsou kroupy, hromy a blesky. Po návratu ke kolům (na které jsem si vůbec nevzpomněla) jsem rovnou vyhodila toaletní papír, který byl k nepoznání. Na vyhození vypadal taky můj foťák, který se poněkud orosil a zapařil a moc přes něj nebylo vidět... Nakonec se ale vzpamatoval.

Čistým vzduchem po bouřce se opět noříme do místních lesů, kterými měla údajně vést cyklo stezka. Skutečnost byla poněkud horší. Naštěstí jsme měli výjimečně zvolený správný směr a po kamenitých a kořenovitých cestách jsme se řídili z prudkých krpálů směrem dolů, zatím co nám brašny na kolech vesele poskakovaly a kapky bláta zhusta přistávaly na našich zádech, stanu, spacáku. Vypadali jsme skoro jak tatínek v Obecné škole, kterému na rozdíl od nás chyběly blatníky... V Kyjově, kde měl být podle mapy kemp, kde bychom mohli zůstat, nám ve venkovní hospůdce sdělili, že ten už tady nějaký pátek není, ale že na černo poskytují ubytování na nějaké louce. To jsme zavrhli s tím, že když na louce, tak už si najdem sami nějakou lepší. S postupem času začínalo dost přituhovat a dokonce ani cestou kolem Vlčí hory (HORY!) jsme se dostatečně nezahřáli.

Foukal studený vítr a začalo pro změnu přšet. Protože jsme už nechtěli utrácet a tížil nás nedostatek vody, zaběhl Lukáš do hospody pouze pro tři Matonky a nedaleko od ní jsme se schovali před deštěm pod jakýmsi přístřeškem. Vyskytovali jsme se nedaleko konce hranic CHKO, nebyl tedy důvod přespávat v kempu. Vyhlídli jsme si na mapě místočko, kde postavíme stan. Na mapě tahle louka ale vypadala blíž než ve skutečnosti a ty kopce taky nevypadaly tak hrozně...:-)

Projeli jsme dlouhatánskou vesnicí Mikulášovice, za kterou už končila hranice CHKO. Nikde se ale nedal postavit stan a tak jsme supěli do kopce k nejbližší louce. Když už začalo zapadat sluníčko, konečně jsme našli tu pravou. Před stanem jsme na zbytku sluníčka rozprostřeli všechny mokré věci a dali si pořádnou večeři po tak náročném dni. Spala jsem jako zabitá, jen v noci mi jednou vzbudila nějaká drzá myš, která se rozhodla kutat si cestičku přímo pod mojí hlavou. Tuto noc nás hřálo vědomí, že jsme ještě nikdy neměli k severnímu pólu tak blízko.

Den se psy

Ráno, teda spíš v poledne, volíme jihovýchodní kurz a pokračujeme v cestě do nejsevernějšího města ČR – do Šluknova. Až tam cesta pěkně svištěla a kilometry příjemně utíkaly. Tohle městečko nás ale vysloveně zklamalo, takový velký cikánov. Dokonce ani turistickou známku tu neměli, prostě nic moc a tak jsme rovnou pokračovali dál. Tady ale náš navigační systém (Lukáš:-)) poněkud zklamal a když jsme odbočili ze silnice na cyklo stezky podřadnějších čísel, nějak jsme je zapomněli pořádně sledovat. Cestu jsme si tedy poněkud prodloužili...jak jinak. Uzounká cestička nás vedla kolem koňské ohrady, jejíž obyvatelé byli k našemu štěstí dostatečně daleko za plotem a nehodlali přijít blíž, žádné zdržení se tudíž nekonalo :-). Za chvíli nás na cestě potkala zvláštní značka, jejíž obsah hlásal, že dál vede soukromá cesta a cosi o zákazu vstupu. Jinudy to ovšem nešlo a tak jsme se shodli, že jsme vlastně žádnou ceduli neviděli. Co jsme skutečně neviděli, bylo upozornění na hlídající psy, kteří o ceduli asi něco věděli... Vyvázli jsme bez zranění a za hájovnou jsme se napojili na veřejně vypadající asfaltku.

V lesíku mi Lukáš upravoval sedlo, když tu se kolem nás řítí cyklista a hned v závěsu vlčák. Něco na nás křičí o tom psovi a evidentně se mu snaží zdrhnout. Trochu

nás přepadnou obavou, že už se na nás řítí další hlídací pes, ale z rozzuřeného vlčáka se vyklubalo štěně, které jak nás zahlídlo, přestalo cyklistu honit po lese a jeho dalšími oběťmi jsme se stali my. Po dobu opravy kola jsem mu házela šišky a snažila se ho udat místním houbařům, ale pejsek nikomu nechyběl. No a tak se přidal k nám a odhodlaně ignoroval Lukášovy pokusy o povely jako „zůstaň“ a „sedni“, zatímco já se slušně bavila:-). Snažili jsme se mu ujet, ale nedalo se. Pejsek měl opravdu výdrž. Už jsem začala vymýšlet teorie, že by vlastně mohl běhat s náma, tu jsme ale předechnali pomalejší cyklistku, opět jsme předali štafetu a byl klid.

Dalším městem na naší trase byl Rumburk a to z jednoho prostého důvodu (krom turistické známky v opravované lořetě). Je tam totiž bazén, což se po dvou dnech na kole a bez sprchy docela hodí. Počasí nevypadalo opět na koupání a taky nebylo nějak kde a tak jsme si s povděkem zalezli do bazénu. Čistounci alespoň na chvíli jsme si našli místo příhodné k obědu a užívali si sluníčka, které se výjimečně rozhodlo taky se ukázat. Posilnění už míříme směrem na Krásnou Lípu a v jejím okolí – opět za hranicemi CHKO – hodláme stanovat. Lukáš má ze silnice vyhlídnutý „dokonalý plácek“, který je ovšem dokonalý jen ze značné dálky. Když se k němu proboujeme přes bažiny, močály a neskutečné množství komárů, kdy nevím, jestli vést kolo, odhrnovat větve nebo plácet dotěrný hmyz, zjišťujeme, že tady to opravdu nepůjde:-) A tak strastiplnou cestu absolvujeme zase zpátky. Obhlížíme jakýsi rybník, jehož hráz přímo vybízí k postavení stanu. Trošku to ale kazí cedulky o zákazu stanování, které jsou vidět každou chvíli... no tak jedem ještě dál po cestičce, která vypadá, že každou chvíli skončí. Svoje místo si přeci jen nacházíme a i když je vcelku teplý podvečer, kvůli výhruzně bzučícím komárům (a tedy kvůli mně) stan postavíme. Ještě než zapadne vzácné sluníčko se chvíli válíme na louce a plánujeme průběh zítřejší cesty. Když je rozhodnuto, odebíráme se do stanu soupeřit v kartách a jako vždycky vyhrávám :-).

Skalní den

Na vysoké zvalené trávě se krásně spalo a tak opět vyjíždíme spíš k poledni, než ráno. Večer jsme si naplánovali vrátit se jinou cestou do Kyjova (ne na Moravě), kudy jsme už jednou projížděli, a tentokrát si projít slibně vypadající skalní hrádky v jeho okolí, na které už posledně nezbyl čas. Kola parkujeme přímo před hospodou všem pěkně na očích a na pořádnou dobu je opouštíme. V těchto místech by se vzdálenosti neměly psát v kilometrech, ale v počtu schodů nebo kořenů... Vzdálenost dva kilometry totiž vypadá jako sranda, ale dva kilometry do schodů už je docela fuška... Prolézáme všechny skalní hrádky v okolí a škrábeme se po každé skalce – to ještě netušíme, co nás čeká ve Slovinsku...

Kola nacházíme kupodivu ve stejném stavu, v jakém jsme je opustili. Osvěžení nanukem pokračujeme do kopců, tentokrát už opět v sedle. Do kempu v Jetřichovicích musíme zdolat spoustu serpentýn. V informačním středisku se od upovídaného pana informátora necháváme přesvědčit k prohlídce výstavky fotek z okolí. Stála skutečně za to.

V kempu nás potěší koupaliště (divné, že?) a hezký plácek pro stan – pod skálou u potůčku, do kterého si Lukáš dá vychladit Matonku. Protože jsme v kempu poměrně brzo, po kratičké koupeli v pekelně ledovém koupališti jdeme navštívit nedaleký hřebcín. (Já s očekáváním vyjíždky, Lukáš nejspíš s hrůzou:-)). Štěstí měl tentokrát Lukáš, protože mi paní nadřazeně sdělila, že na mě dneska nemá čas a zítra že nepracuje... tak jsme šli zase zpátky:-(. Do kopce a z kopce až do městečka, kde se pokoušíme sehnat něco k pití (nealko) čeho by bylo víc než dvě deci. Pak už je na pěší trase dnes další skalní hrad, ze kterého je skutečně krásná vyhlídka. Za zábradlím na skalní vyhlídce jsme pěkně povečřeli.

Do kempu jsme měli v plánu se vrátit okruhem po turistických značkách. Moje nohy začaly ovšem stávkovat klepáním a třesením a vůbec se netvářily nějak moc sebejistě. Do kempu jsme proto zamířili stejnou cestou, která byla i tak docela dlouhá. Žízňiví jsme dorazili ke stanu a celou cestu jsme se těšili na vychlazenou Matonku, o kterou se ale zatím obohatil někdo jiný, což hlavně Lukáše vyvedlo z míry a začal kout pekelné plány kterak se pomstít. Nic se ale nakonec neuskutečnilo a viník zůstal nepotrestán. Tak už to holt bývá. Posledním nepříjemným zjištěním tohoto dne byl fakt, že sprchy jsou naprosto stejně ledové jako venkovní koupaliště nebo potok u našeho stanu. Nu, ať žije hygiena!

Den šestý – velké hice (před oknem)

Opět jsem se projevila jako velký sPáč a ze stanu vyležám dlouho po Lukášovi. Na probrání si rovnou беру plavky a mířím se osvěžit do opuštěného koupaliště.

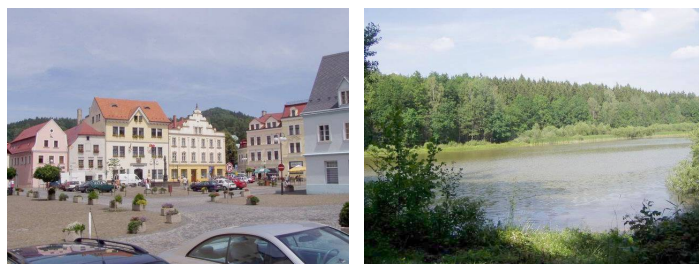
Balíme stan, pereme věci a z brašen tvoříme mobilní sušák na prádlo. Z kempu vyrážíme kolem obrovského hřebčína, kde jsem včera dostala košem a dále přes Srbskou Kamenici, kde se nám (mně) nechce hledat kostel s turistickou známkou kdesi na kopci a raději Lukáše jen fotím u cedule. No a právě někde tady začíná moje okno. Je to teda spíš taková výkladní skříň, páč ta velká fůra měst a vesniček, kterou jsme projížděli mi poněkud v paměti nezůstala. Alespoň ne v celku a za sebou jak by to mělo být. Doufám tedy, že Lukáš zastane tento zodpovědný úkol a něco sem dopíše:-).

Káťa

Den šestý – okno

Nebyl by to zodpovědný úkol, abych se ho s vervou nechopil. Tak tedy kdepak teď vlastně jsme – jo, Srbská Kamenice. Po zmíněné dokumentační fotografii u cedule pokračujeme po silnici mírně proti proudu říčky Kamenice (té, po které jsme se na jejím dolním toku plavili na lodičkách) až do stejnojmenného městečka – České Kamenice. Na náměstí si dááme dvacet, kupujeme nějaké ovoce a indiány a protože nás už nebaví místní reklamní masáž na kokakolu, vyrazíme dál po hlavní silnici na Kamenický Šenov. Ten ovšem již neleží na břehu Kamenice, což znamená stoupání, v tomto případě dost prudké. Vždy, když se otáčím zpět a pozoruji pohyb rtů a Káti „veselý“ výraz, můžu si domýšlet všechna jména, kterými navigátora naší výpravy asi častuje... Moje uklidňující fakta, jako že např. „až vyjedem nahoru, určitě pojedeme dolů“ náladu moc nezlepšují, nezbyvá tedy než šlapat a šlapat.

Za Šenovem se silnice opravdu vydala směrem dolů a to dokonce tak moc, že jsem potratil! Opravdu, čerstvě nakoupená flaška pití se vydala na cestu z nosiče přímo na silnici a... praskla voda. Projíždíme několika vesničkami, obědváme u lesního rybníčka a v horkém odpoledni se zchlazujeme na koupališti v Žandově.

Po asi 5 kilometrech na hlavní silnici směr Česká Lípa děláme vpravo vzhůru vbok a po okreskách si „zkracujeme“ cestu přejezdem místní pahorkatiny. Na její opačné straně sjíždíme na další hlavní silnici, kde už se dá jet o poznání klidněji. Po jednom navigačním omylu nacházíme správnou odbočku a zřejmě instinktem hnání k vodě míříme k jednomu z rybníků u Holan. Cestou k němu vytipováváme místa, kde bychom mohli dnes rozbalit tábor. Nejprve je ale třeba spáchat hygienu (možná se nám otrlí horalové a další budou divit, co že se pořád koupeme, ale zkuste si jet celý den v hících na kole a pak se slíct a zalézt do spacáku. Garantuji vám, že se z něj už neodlepíte:D).

Káti paměť se ale už vrací a proto může vesele pokračovat její vyprávění...

Lukáš

Den šestý – velké hice (po oknu)

Má paměť se záhadně vrací až večer při koupeli na pláži u kempu. Voda nás celkem mile překvapila svou teplotou, tak nevím, čemu vděčím za její návrat. Po koupeli jsme se kousek vrátili stejnou cestou a převedli kola přes zpustlou louku k lesíku, rychle postavili stan. Protože už jsme dlouho nezmokli, začalo se opět ozývat zlověstné hřímání. S postaveným stanem jsme pak začali pobíhat z místa na místo, protože všude byla spousta ostružin a maliní. Když už jsme našli celkem rovinku, zase se to všude černalo lesními mravenci. Nakonec ale nezbylo nic jiného, než se s nimi o ubytování podělit. Bouřka přišla a byla opravdu pořádná – chvílemi bylo světlo jak ve dne. Naštěstí jsme zřejmě nějakou předtuchou postavili stan na opravdu taktické místo – pěkně do dolíčku mezi stromy, takže nás ani silný vítr neodnesl. Do stanu nám poprvé teklo i s jistící pláštěnkou přehozenou přes tropiko. Ale bylo krásně...

Káta

Den sedmý – Kokořínsko

Ráno po bouřce bylo chladný a tak jsme rovnou zavrhlí nápad jít se opět vykoupat ke kempu a raději jsme se rovnou vydali na cestu. Na cestě ke Kokořínsku nás krapet zmátla odbočka na Sušici, která měla být vzdálená rozhodně dál než jeden kilometr, jak hlásila cedule. Přesto jsme dorazili do Dubé, což bylo v plánu, takže vše v pořádku. Alespoň zatím. V Dubé doplňujeme zásoby jídla a pití a taky šroubků:-). Někde jsem vytřásla šroubek z nosiče, tak jsme zašli do železářství a udělali tržbu za Kačku (šroubek+matička-sleva=1Kč) :-).

Naše mapa nebyla příliš detailní a tak jsme při výjezdu z města trošičku zakufrovali, ale naštěstí jsme na mapě objevili zkratku a nemuseli jsme se vracet zpět do kopce po hlavní silnici. Zkratka měla barvu žluté turistické cesty, což nás mělo varovat, jelikož žlutou barvou jsou značeny jen podřadné cestičky. Taky to tak vypadalo. Nejdřív se jede po slušné silničce mezi nedozírnými lány ohrad s koňmi a tak se při jízdě ještě kochám výhledem. Asfaltka ale za chvíli končí a následuje „totální bahenka“ :-). Cesta pod blátem není

vůbec vidět a je ho taková vrstva, že se jet opravdu nedá. Jedu výjimečně první, asi aby se Lukáš bavil pohledem, až sebou do bláta plácnu... Nezbyvalo nic jiného, než se snažit projet po úzkém pruhu trávy, kopřiv a bodláků mezi hlubokým blátem a dřevěnou ohradou. Najednou se cestička záhadně objevuje a tak na plácku před indiánským táborem zastavuji, otáčím se, avšak Lukáš je v nedohlednu! Začínám se pomalu obávat jeho příchodu, protože nápad jet touhle cestou byl můj:-(. Dohnal mě po svých a kolo si vedl. To už jsem se málem krčila za stromečky, ovšem s úsměvem na líci mi oznámil, že má na kole tolik bahna, že se mu zaseklo:-). Ulevilo se mi a společnými silami jsme kolo odblátili a uvedli opět do provozu.

Chvilí jsme pátrali, kudy cesta pokračuje dál a začali stoupat k chráněné krajinné oblasti Kokořínsko. Tentokrát nás moc skal nepotkalo, protože cyklistické trasy tady vedou důmyslně schované v lesích. Zaplat' pánbůh za ně. Po týdnu konzumace pařtik mě tady totiž zastihla jakási střevní bouře, a tak jsem skoro nestíhala odbíhat za stromečky. Touto chráněnou krajinnou oblastí jsme projeli přes vyhlídku Husa, kde stejně nic vidět nebylo a dál jsme pokračovali k hradu zvanému Helfenburg. Název to vsutku majestátní. Jsme tedy zvědaví, co nás čeká.

Když konečně dokodrcáme na asfaltku, bere Lukáš do ruky na pomoc mapu a sděluje mi, že z ní hned zase odbočíme a projedeme se pěkně do kopce, což se směrem k hradu dalo očekávat. Odbočku do polí, následně do lesů skutečně objevujeme, ale že by vedla zrovna do kopce, to se říct nedá. Řítili jsme se spíš necestou než cestou přes kořeny, balvany, občas i schody. Nutno podotknout, že tato trasa byla v našem cyklo atlasu označená fialově, což znamená doporučené trasy na cyklo výlet...haha. Čím déle trvala naše jízda směrem dolů, začali jsme se obávat, co se za takovým názvem jako Helfenburg může skrývat. Už jsem si začala představovat jak asi může vypadat zřícenina v údolí, když tu se cestička zvedla vzhůru tak prudce, že mi Lukáš musel pomoci kolo dokonce i vytlačit, natož aby se dalo jet. Odměna nás neminula. Za tuhle cestu skutečně hrad stál.

Zalíbil se nám dokonce tolik, že jsme uvažovali o přespání na nějakém nádvoří. Jedna z věží však vypadala zpřístupněná návštěvníkům (v dřívější hodinu, než co jsme dorazili my) a tak nás vyhnala představa, že nás ráno přijdou okukovat turisté... Raději si najdeme opět svoji soukromou louku. Stejně se divím, že nás ještě nikdo z žádné nevypakoval. Ještě chvilku okukujeme přilepený hrad na skále a pak už jedem – jak jinak – než dolů a začínáme si vyhlížet místo kam složit hlavu. Což se nám výjimečně daří celkem rychle a bez problémů (no, jeden problém tam byl – bylo to takový poloviční strniště, takže než jsme mohli vlézt do stanu, asi půl hodiny jsem jemně zkoumal ostré hroty trávy pod podlážkou a vytrhával je. Asi jsem na jeden-dva zapomněl, což se nám krutě vymstilo později ve Slovinsku... – pozn. Lukáše). Před stanem se po náročném dni řádně nacpem a pak opět ve stanu drtím Lukáše v kartách :-).

Den osmý – Střední Čechy

Po ránu si rovnou krapet zajíždíme do Ústěku – jak jinak než kvůli známce...

Máme výjimečně štěstí na sluníčko, ovšem nepřály nám záludné větry, proti kterým jsme bojovali celý den. Lukáš mi statečně prorážel vzduch, ale i tak jsme toho měli dost oba. Dnešek měl sloužit především jako přejezdní den. Důvodem byla vlastně jen jediná možná silnice, kudy se dostat to Litoměřic, takže žádné zajíždky po cyklo stezkách se nekonaly. Jediným odbočením z cesty byly Ploskovice, kde jsme okoukli zámek (pocho-pitelně jen z venku). V zahradě před zámkem jsme se chvíli bavili pozorováním skupinky historických šermířů, kteří tady měli trénink a zkoušeli si různé scénky.

Pak už to do Litoměřic byl jen kousek. Město to bylo velmi sympatické také proto, že mělo opět krytý bazén, který by se už zase docela hodil. Ještě ráno jsme si věřili, že se vykoupeme někde venku, jenže sluníčko začalo opět stávkovat... Bazén jsme našli snadno. Mrknem na otevírací dobu a spokojeně tedy zamykáme kola poblíž. Asi půl hodiny doluju z brašen všechno potřebný a to všechno jenom proto, abychom vzápětí zjistili, že otevírací doba sice zrovna je, ovšem dodatkovou cedulku, že zrovna dneska je zavřeno jsme viděli až teď, když nám dveře poněkud nešli otevřít... Zklamaní a špinaví se míříme najíst do jídelny v centru, kde otravujou německý parchanti. Jako dezert si několikrát přidáváme výbornou zmrzlinu a rovnou se u paní zmrzlinářky informujeme na otevřený supermarket. Myslim, že kdybychom se neptali, našli jsme ho dřív. Nakonec se nám skutečně povedlo udělat zásoby na nadcházející víkend a vyrazili jsme do už méně sympatického městečka – Terezín.

Tam musí přejít sranda snad každého. Chvilí jsme sami okukovali pozůstatky dob minulých a pak jsme se vydali k obrovskému židovskému hřbitovu a zachovalé části gheta. Za studentskou vstupenku chtěli tuším něco okolo dvou set, už nevím přesně, každopádně nás ta cena odradila. Místo aby nízké ceny umožňovaly vidět něco, co už se nikdy nemá opakovat, tak se na to nová generace radši vyprdne a dovnitř lezou akorát Němci... Ukecali jsme paní u okýnka, takže jsme prošli alespoň hlavní branou do krámků se suvenýry a turistickými známkami. Přivítal nás pochopitelně nápis „ARBEIT MACHT FREI“ Byla jsem docela ráda, když jsme se vzdálili. Při starých zdech jsme město opouštěli a na jednom obzvláště „útluném“ místě nás překvapil kemp, nebo spíš kempíček. Přenocovat tam jsme zavrhlí, ale vyžebřali jsme si alespoň možnost se za dvacku vysprchovat. Odehrála se zde také událost, kterou jednou budu vydírat Lukáše :-). Ale zatím není důvod...

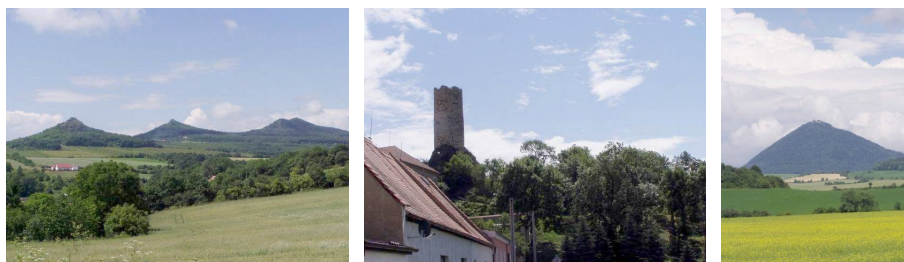
Pak jsme jim ještě v kiosku za odměnu udělali alespoň drobnou tržbu. Konečně jsme odjeli pryč – s cílem začít už si hledat plácek pro stan. Nejprve jsme zdolávali proti-vítr na absolutně rovné silnici do Lovosic (tentokrát větry prorážela Káťa), poté při stou-pání z Labské nížiny mezi první kopečky Českého středohoří. V Třebenicích jsme si alespoň vyfotili muzeum českého granátu a spěchali dál, protože se najednou poněkud divně setmělo, ne proto, že už by bylo pozdě... Masochisticky ještě požádám Lukáše, aby ty krásný mraky vyfotil:-).

Za vesnicí silnice najednou končí a okolo jsou už jen louky, čehož hodně rychle využíváme. Přesto hlavně Lukáš neunikl studené spršce (ona si lebedí ve stanu a já abych ještě lítal okolo v dešti a napínal kulíky- pozn. Lukáše). Večříme výjimečně uvnitř stanu a jako každý večer zapínáme telefony k nachytání zpráv z civilizace. Já mám například za civilizaci Buráka (byli jsme na tom hodně špatně...), se kterým domlouvám výlet do Geiselwindu. Ale ani Lukáš nezůstává pozadu. Právě zjistil, že zítra ráno máme sraz s jeho strejdou na Šumavě, což je vzdálenost jedné republiky na výšku a tedy měli bychom co dělat, abychom přišli včas :-). Nakonec tedy s lítostí Šumavu odkládáme a když už jsme až tady, budeme ještě pokračovat přes České středohoří.

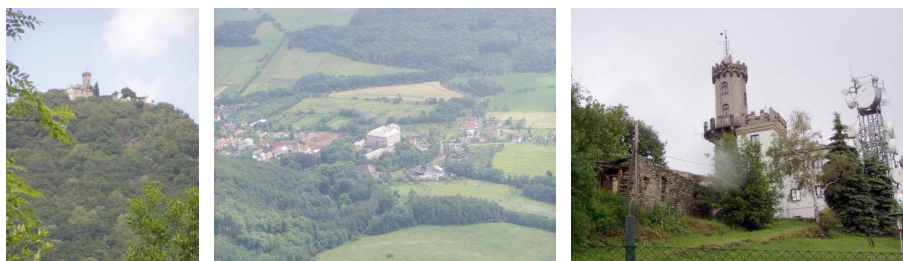
Den devátý – České Středohoří

Další den vyzbrojeni detailní mapkou Českého středohoří křížujeme místní krajinu sem tam. Láká nás – hlavně Lukáše – vidina hodně turistických známek a jednak se tu jezdí po nefrekventovaných silničkách a jen po mírných kopečcích. Hlavním cílem je ovšem pokořit Milešovku, což už je kopeček větší a celou cestu tipujeme, který z okolních to bude.

Až do Milešova jsme si jezdili zhruba po rovince, do kopečka z kopečka... pěkně to frčelo. Za vesnicí už bylo hůř. Navíc se přihnál déšť a kroupy, které jsme přečkali pod stromem. Pak ještě nějaký kilometr do kopce a stáli jsme na úpatí. Tam jsme opět nuceni riskovat ztrátu veškerých věcí z brašen a zamčená kola opouštíme jen s malou taškou.

Cesta nahoru je dost jednotvárná. Stoupá se po úzké kamenité cestičce, ze které nejsou žádné výhledy. Jestliže nám cestou vzhůru bylo teplo, nahoře nás čekal nepříjemný vítr a zima. Jediní turisté právě odcházeli a tak jsme osiřeli. Po čase jsme se odvážili zazvonit u vrátek observatoře a zaplatili drobné vstupné do věže. Schody byly lemovány fotkami blesků okolo Milešovky, což jsme málem spatřili na vlastní oči. Vylezli jsme totiž na rozhledničku, rychle se rozhlédli, udělali asi dvě fotky a honem jsme zdrhali do místního občerstvení na něco teplého.

Chvilí po nás se sem dorazili ohřát i blázniví cyklisti, kteří nás pak cestou dolů mýjeli pekelnou rychlostí po již zmíněné nepřívětivé cestě. Kola opět kupodivu nacházíme v původním stavu. Pomalu se tedy začínáme vzdalovat z krásné zelené krajiny CHKO a při její severní hranici se blížíme vstříc neútné Mostecké pánvi. Pochopitelně se nám v těchto končinách nepodařilo vyhnout se alespoň krátké jízdy k jednomu z povrchových dolů. Cesta kolem měsíční krajiny byla po dnešních nesčetných přeháňkách „trošičku“ bahnitá a místy se nedalo ani jet. To byste nevěřili, jaká je to zábava vláčet kolo i s brašnama souvislou vrstvou bahýnka...souvislá vrstva bahýnka je totiž za chvíli naprosto všude, nejen na cestě...

Konečně na asfaltce se ale ještě přeci jen můžeme nějakou chvíli kochat docela pěknou krajinou a v ní roztroušenými vesničkami. Vesničky to byly sice pohledné, ovšem s jednou dost zásadní chybou. Neměly totiž společenské a kulturní zařízení k občerstvení...

hospodu:-(. Jednou bych taky táhla do hospody já Lukáše a ne on mě a takhle to vypadá... Jednu (a dokonce s Gábinou) jsme ale přeci jen k večeru našli a když jsme jí uspokojeni opustili, začli jsme urychleně hledat opět příhodnou louku. Tentokrát to tak lehce nešlo. Zdejší obyvatelé se nerozumně rozhodli, že své pozemky využijí k pěstování obilí, které není pro stan zrovna ideální. Odhodlaně se prodíráme políčkem u lesa a jsme přesvědčeni, že vzadu bude někde příhodné místočko...nebylo. Absolvujeme tedy zase cestu zpět a předháníme se v počtu nalezených klíšťat. Už nevím kdo vyhrál. Výjimečně asi LukášJ. Nezbyvá tedy nic jiného než opět nasednout a popojet ještě kousek výš. Stan se nám podařilo postavit téměř za tmy. Ne za hranicema jak bylo původně v plánu, ale uvnitř CHKO s „překrásným“ výhledem na Most a přilehlá půvabná města...Ukolébavku na dobrou noc nám hrál neustálý ruch z měst a dolů.

Den desátý – Odjezd domů

Ještě ráno jsme neměli úplně jasno v tom, zda pouze dojet pár kilásků do Mostu a frčet domů, nebo se ještě někam podívat...alespoň popojet před Plzeň a domů dojet vítězoslavně na kolech. Do Mostu jsme museli každopádně. Těch několik málo kilometrů bylo nejhorších z celého výletu. Nezbyvalo nám totiž nic jiného, než tam dorazit po hlavní silnici a i když provoz mohl být ještě daleko horší, stejně to stálo za to. Nádraží jsme našli celkem rychle a zjistili jsme čím a kdy se můžeme dostat domů i s kolama. I když (asi spíš právě proto) místní okolí alespoň trochu znám – brácha tam už nějaký pátek bydlí – rozhodli jsme se krátký čas přečkat na nádraží, a s vidinou většího klidu hodinovou čekací přestávku strávit raději v Žatci.

V Žatci je od nádraží do centra poměrně daleko, takže se na náměstí vydáváme na kolech. V prvním kopečku ovšem Lukášovo kolo začalo stávkovat (prdllo lanko od přehazovačky – Eggy jistě ví, jak taková porucha zamrzí:-)) a bylo rozhodnuto o cestě domů. To si tak někdo umí vybrat den na poruchu...

Času nám zbývalo akorát tak na obhlédnutí nejmenší světové chmelnice – mají jí tam přímo na náměstí – a zajít do cukrárny. Já pak dojela zpátky k vlaku, Lukáš dokoloběžkoval :-).

Na dlouhé cestě domů si prohlížíme fotky a od Horní Břízy se mi o zájem postaral starší pán, který se vracel z borůvek. Nedalo mi to a neustále jsem zírala...ale popisovat vám ho nebudu... Můžete si udělat obrázek podle toho, že borůvku bych si od něj vzala možná až po tom, co bych jí důkladně vymáchala v savu...

Pak už nás tradičně přivítalo hlavní nádraží a před námi byla poslední (pro Lukáše pěší) túra...domů.

Káťa

Hřenské soutěsky

Společně na vrcholu

Kopečky Českého Středoohoří

červenec

Freizeit-Land Geiselwind

Začátek: Středa 14.7.2004 6:00
Konec: Středa 14.7.2004 23:00
Účastníci: Burák, Kačka, Káťa a Zdeněk

Kdo chce s námi jet do freizeit parku v Geiselwindu? My máme jedno auto a jsme v něm dva:-). Tak se přidejte!

Blé

Jednoho letního, červencového dne přišel Burák s geniálním nápadem – navštívit německý zábavní park. Dle jeho slov stojí za to utratit za vstup 19 EUR. Protože auto bylo zatím obsazeno jen Burákem a Kačkou, rozhodla jsem se pomoci jim jejich auto naplnit. Zbývalo však obsadit ještě jedno místo, a protože Lukáš prohlásil něco ve smyslu, že není magor, přizvala jsem k výletu mého spolusedícího ze středoškolských let – Zdeňka. Ten dostatečný magor byl a souhlasil:-).

Protože zbytek výpravy na rozdíl ode mě vlastní kamarády na čtyřech kolech, sraz se domluvil u nás na parkovišti v 6:00. Po drobném prvotním problémku, které že to parkoviště je právě to domluvené, nastal další. Neměli jsme Zdeňka, který mi ve tři čtvrtě oznámil, že tam je za pět minut. No asi má pomalejší hodinky, ale nakonec jsme přeci jen vyrazili. Cestou jsme si vzájemně sdělovali zážitky z prázdnin, s Buráky mnohdy podobné. Na kolenou se nám střídala mapa a ubezpečovali jsme se, že jedeme správně. Ale nikdo z nás nebyl schopen v mapě najít město obřích rozměrů, na které byly na dálnici celou cestu odbočky. Mapa byla asi stará a město Ausfahrt v ní prostě ještě nebylo. Přeci jen jsme z dálnice sjeli správně a dál už nás nevedly cedule, ale výhled na nebezpečně vypadající atrakce.

Každý jsme obětovali svých 19 Euro a byli jsme vpuštěni. Ze všeho nejvíc se nám na první pohled zalíbila atrakce, kterou jsme jednomyslně navštívili všichni. Každý měl pro sebe jednu kabinku a na dveřích měl buď panáčka, nebo holčičku. Holčičky asi byly obzvlášť působivě vymalované, protože na ně zamířil i Burák se Zdeňkem. (své nedopatření zjistili až později:-)).

Jako první skutečnou atrakci jsme zvolili (taky všichni) vystřelovací lavici. Nejhorší na tom byl moment překvapení, kdy si člověk spokojeně sedí a najednou je pár desítek metrů nad zemí. Mě s Kačkou zaskočil ve chvíli, kdy jsme byly obě úplně zabraný do ověřování bezpečnostních „pásů“. No a tak tu byl první pokus o infarkt. Z toho, že jsme obě naživu, jistě správně usuzujete, že pásy byly opravdu bezpečné – já se do nich pro jistotu nechávala ještě víc zamáčknout:-).

Abychom udrželi ostře nasazené tempo, přemístili jsme se k horské dráze, na kterou jsme si vystáli slušnou frontu. Toho dne to ale byla fronta jediná, tak nám to ani moc nevadilo. Zdeněk mi neustále směřoval k prvnímu vozičku, takže jsme si jízdu mohli skutečně vychutnat. Ani nevím, jestli jsem měla otevřené oči... Poté, co jsme absolvovali jízdu směrem vpřed, vyjel vláček do protisvahu a pak už se začal řídit směrem zpátky, což bylo o dost horší.

Nejoblíbenější atrakcí, byly bezesporu vodácké skluzavky. Pořádnou dobu jsme zkoumali techniky jízdy u různých posádek a snažili jsme se vykoumat nějaký způsob, jak zůstat aspoň trochu suchý. Horko zrovna totiž nebylo. Nejlepší, co z nás vylezlo, bylo to, že jsem si ve frontě navlíkla Kačky pláštěnku. Pocit originálního nápadu jsme ale dlouho neměli – přímo před vchodem k lodičkám automat na pláštěnky:-). Ušetřená 3 Eura jsme proto raději vrazili do ledové tříště, pro kterou se po dlouhém přemýšlení rozhodl dokonce i Burák.

V době oběda rozhodl Burák o přesunu do klidnějších částí parku, tedy menší zoo. Všimla jsem si malého automatu na zrní za deset centíků. Kdyby radši prodávali nějaký

žrádlo ne zrovna pro slepice, ale třeba oslíky, kozy...to bych jim koupila, ale zrní, to je blbost. Zanedlouho jsem uviděla větší automat s nápisem Tierfüttern. Ten už chtěl euro celý, tak jsem usoudila, že je to přesně, to co hledám. Vhodila jsem minci a vypadla na mě krabička plná zrní:-). No aspoň jsem uspěla jak u pštrosů, tak nakonec i u oslíků, koz a i Zdeněk zobal (ne z ruky), takže investice se celkem vrátila... Ještě jsme obdivovali německý líhnoucí se kuřátka a pak už nás Zdeněk zase tahal zpátky do zábavnějších částí, z čehož měla určitě největší radost Kačka, která občas naše veselí pozorovala z nedaleké lavičky a hlídala nám baňohy. Někdy s ní z lavičky solidárně pozoroval i Burák.

Jak se schylovalo k odpoledni, lidí postupně ubývalo. Když už jsme vyzkoušeli všechno co za to stálo, začali jsme okupovat populární vodácké skluzavky. Systém jízd jsme vymakali k dokonalosti. Vůbec jsme nevystupovali, pouze jsme si přehazovali pláštěnku – podle toho, kdo chtěl jet první. Stejně jsme skončili docela slušně zlití. V pět park bohužel zavíral a tak jsme se rozloučili s vodou a lodičkama. U východu ještě lákal nějaký německý kovboj chlapce na rodeo na býkovi, ale s těma našima už nebyla sranda, a tak jsme se s Kačkou museli pobavit pohledem na cizí Čecháčky, jak se snaží udržet na hřbetu černé hranaté potvoře. Býk vypadal spíš jak černá tělocvičná koza, ale sranda to byla.

Cesta zpátky utíkala daleko pomaleji. Staré zážitky jsme si už povyprávěli a na nové nebyla síla:-). Vůbec jsem Burákovi nezáviděla sedět ještě za volantem. Ale kdo ví, jestli neusínal stejně jako my.

Výlet skončil okolo jedenácté hodiny a to neposkvrněný jedinou pizzou. (Teda co se dělo s Kačkou po příchodu domů nevím, ale zaslechla jsem něco o tom, že musela dokonce popoběhnout...)

Káťa

Ohře

Začátek: Sobota 17.7.2004 8:00

Konec: Středa 21.7.2004 20:00

Účastníci: Burák, Eggy, Eleanor, Jitka, Kačka, Káťa, Lukáš a Míra

Burák nezklamal

Sobota

Tahle ďábelská voda začala věru ďábelsky brzo. Vzhledem k tomu, že nám loď vezl Kačky otec a potřeboval být kolem poledne zpátky, muselo se naložení provést ještě vlastně v noci (to ovšem neznamená potmě). A tak jsem už kolem sedmý otravoval u Sikyty. Během nakládání v Třemošné byly odstraněny některé nedostatky na tažném zařízení, takže jsme mohli přidat dvě lodě a v klidu se s Mírou přesunout na nádraží. Burák s Kačkou odjeli na Cheb autem s loděmi.

Na nádrží jsme vyzvedli Jitku a maje spoustu času do oficiálního srazu s ostatními, šli jsme s ní nakoupit do Tesca něco na zub a proti vyschnutí. Míra chtěl využít příležitosti a koupit si na poslední chvíli pláštěnku, ale nakonec se mu za ni nechtělo dát 100kč. Přesvědčil jsem ho, že je to opravdu zbytečné, sám jsem si ji taky nevzal. Na co, prosím vás, pláštěnku na vodu.

Před desátou se začali u hutníka rojit i ostatní, tedy Mírův háček Péťa, Lukáš s Káťou a Vláška s Martinou. Mezitím, co si Jitka lepila svoje sportovní sandály vteřinovým lepidlem, nás napadla nějaká babička s hůlkou, že prý schody jsou na chození a ne na sezení a neohroženě si klestila cestu mezi námi. Nechali jsme ji se prodrat a pak se pod Lukášovo vedením odebrali na nástupiště, kde ve velice svižném kolečku padlo první víno. Z klídku na lavičce nás vytrhly pouze zbytečné obavy nervóznějších členů výpravy o to, zda sedíme u správného vlaku. Aby je uklidnil, skočil se Lukáš podívat, jestli tomu tak je, a skutečně tomu tak nebylo. Kvapem jsme přeběhli nádraží a nastoupili do správného vlaku pár minut před odjezdem.

Rozesazení z nás udělalo dvě soupeřící skupiny. Jablíčko – Lukáš, Káťa, Míra a Péťa, švestička – Jitka, Martina a já. Sice s námi seděl i Vláška, ale ten vůbec nepomohl, přesto jsme udrželi krok a nezaostali za druhou skupinou ani o kapičku.

České dráhy nás dovezly až do Nebanic, kde už zbývalo pouze donést věci k vodě, u které na nás čekal Burák s Kačkou. Po několika stech metrech voda stále nikde a to bylo krajně podezřelé. Po konzultaci s mapou a projíždějícím cyklistou (nezastavujícím), jsme si to dupali zase zpět do vesnice, tam lépe zahruli a hrnuli se konečně k Ohři. Pěkná procházka neznámou krajinou s napěchovanými konvemi. Všude kolem byla spousta koníků s vozíky a pod mostem i Buráci s našimi věcmi. Bylo velice žhavé počasí, stejně tak i černé konve, a tak jsme neotáleli, převlékli se do vodáckého a mezi koni divoce přebíhajícími proud pomaloučku splouvali, abychom začátek zbytečně nepřepálili.

To se nám taky povedlo, takže zbyla spousta energie na mezilodní volejbal s nafukovacím míčem. Pouze Vláška s Martinou flákání neustáli a vydali se napřed. Zlomyslnější

zadáci, tedy všichni kromě mě, se jali chladit nepracující háčky. Burák toto dovedně skrýval za čarování mokrou větvičkou, ze které vždy po zaklínadlu „Abrakadabra“ a máchnutí směrem k háčkovi jako kouzlem vyletěl pěkný cákanec. Za chvíli kouzlil už i neúnavný Míra. Háčkové si to kupodivu nenechávali líbit, takže jsme se radši s Jitkou nenápadně od nich odpoutali a v nestřežených okamžicích se věnovali zábavnější společnosti – citrusu. Nefalšovaná idylka – nádherné počasí, vonící citrus, cikání cikád, ptáčkáni ptáčků a z dálky každou chvíli se ozývavší: „Abrakadabra!“

Všichni jsme se zase srotili na nějakém přenášeném jezu, kterého se už citrus nedožil, což nám ostatní nemohli dlouho zapomenout. Ale ono bylo opravdu hrozné vedro. Ještě před kempem se jel nějaký provalený jezík, který jsme prý s Jítou podle Míry projeli s vožralym štěstím, ale my žádné nebezpečí nezaznamenali.

V Šabině jsme postavili stany a dověděli se, že jak voda tak solidnější hospoda je přes most na druhém břehu ve vsi. Naše podrážky se tedy brzo seznámily s houpajícím se mostem a můj kotník zase jednou s otokem, když jsem skákal na třešně. Hospůdka nebyla špatná, ale to pivo bylo nějaký těžký a vypadalo to, že snad ani nepůjde vypít. Před protější zahrádkou se pořád procházelo černý kotě, ale než stačilo někam dojít, vždy se našel nějaký dobrák, který ho hodil dírou v plotě zpátky do zahrady. Další kotě se k nám přidalo i na zpáteční cestě, takže máme zase spoustu roztomilých obrázků.

Na usnutí nám v kempu dost otřesně hráli nějakí šílenci. Divím se, že jim tentokrát Míra nešel vysvětlovat princip hudby.

Neděle

V noci trochu zapršelo, a tak jsme svěže poměrně brzo vstali. Bylo hned jasné, že nás čeká další pařák. Samozřejmě jsme se opět nikam zbytečně nehnali. Stačilo poctivě mazat Sokolov zmizel v dále a Loket se přiblížil, ani jsme nevěděli jak. A to i přesto, že asi na všech lodích panovala stejná situace jako na naší, kde si Jitka našla pohodlnou polohu na kytaře a dávala bedlivý pozor, aby se jí pádlo moc nenamočilo. Všude kolem nás si probublávaly nějaké bahenní plyny a nebylo divu, že voda dostala hnusně zašedlou barvu. U jezu byla podezřele schodovitá retardérka do zatáčky, kterou jsme pokořili přenesením lodí po břehu. Údajně se jedná o propust pro pstruhy.

Dorazili jsme do kempu nějaký ten kilometrů za Loktem. Chtěli jsme si postavit stany, když nás uvítali naši budoucí potenciální sousedé a v podstatě nám doporučili, abychom si stany postavili dál. Koneckonců to tam nebylo špatný a taky klid od podobných zjevů, takže jsme si příbytky zhotovili kousek pod silnicí. Pravda, občas se nám kousek od stanu prořítil cyklista ze svahu, ale brzo je to přestalo bavit. Snad se nenajde nějaký zběsilý noční jezdec. Dost blbě se tam píchalo, až jsem musel Burákovi pomoc a nahradit jeho kulík balvanem. Jinak by asi kulík nepřežil, jak do něj tím balvanem zuřivě bušil.

Nejšílenějším zážitkem byly záchodky, když jsem je spatřil, úplně se mi přestalo chtít. Radši ani nepopisovat. Taky v kiosku jsme si dlouho nemohli vybrat, které pochutině dát přednost, nakonec jsme si večeri kupovali postupně od těch nejhladovějších, aby si ostatní mohli případně zvolit něco jiného. Velké plus byly lahváče, které jsme si velmi vynalézavě hodlali vzít k ohni.

Jenže ten bylo třeba nejdříve rozdělat a to nebylo zas tak jednoduchý, jelikož jsme žádný dřevo jako na dlani neměli. Počali jsme proto stoupat do blízkého svahu a větvičku za větvičkou vyráběli solidní zásobu na dlouhý večer u teplíčka. Pouze slušnost nám zabránila vypůjčit si pokácené klády jako stvořené pro pořádný fajrák. Zažehli jsme plamínek, posadili se kolem něj, otevřeli lahváče, zahráli si dvě, tři písničky, když v tom se vrátily Kachny z Lokte a s nimi se jako mávnutím mokrým proutkem spustil solidní deštík. Zběsile jsme sebrali všechny věci a zmizeli ve stanech.

No jo, sice v nich nepršelo, ale co dál? Nás nic nerozhází, a tak jsme pokračovali v hraní. Na kraji jsem byl já s Jitkou, vedle nás Buráci, za nimi Míra s Pétou, Kachny a Martina s Vládou někde níž. Dovedete si představit, jak se museli obyvatelé prostředního stanu mít, když jsme začali s Mírou hrát. Tomu ovšem předcházelo několik minut řvaní: „Co budem hrát?“ „Já nevím.“ „Tak třeba ...“ „Tak jo.“ Začali jsme hrát, čímž jsme se

přestali slyšet. „V čem to vlastně hraješ?“ Do toho ještě Burák vymýšlel nové sloky, čímž se nejspíš bránil proti zešílení. Nemělo to význam, tak jsem toho nechal. Ne tak Míra, kterého bylo možno poslouchat, nebo spíš by bylo lépe říct, nebylo možno neslyšet ještě hodně dlouho. Většinou se ozvala kytara, pak přestala a Míra se do prostoru zeptal: „Jak to začíná? Už vim,“ a začal zpívat druhou až třetí sloku. Podle Lukáše, který bydlel blíže cizím stanům, se mezi písničkami ozývalo z okolí ne zrovna nadšené brumlání.

Pondělí

Dopoledne jsme se až na Vládu vypravili do Lokte. U hradu jsme potratili Kachny, kterým se dovnitř nechtělo. Míra s ISICem vymodlil slevu umocněnou nahrazením živého průvodce papírem. Průvodcování jsem se tedy ujal já, ale nevděčníci vůbec neocenili můj překrásný výklad s prvky zmateného humoru, více je upoutaly záchody.

Samozřejmě nás nejvíce zajímala mučírna a ta byla velmi pěkně provedená se spoustou dosti šikovně vyrobených udělatek na nepohodlné použití. Pro názornost byly v celách i figuríny, kterým teda opravdu nebylo co závidět. Přestože je tam museli mučit hodně dlouho, některé se ještě hýbaly, oči kolikrát nemaje. Pálení, natahování, zadržování, drásání a podobné chuťovky byly opravdu na každém kroku. Na dvoře byla studna s rybičkami a jedna s mříží, pod kterou zavřeli nějakou slečnu její zlomyslní kamarádi. Taky se ještě hýbala a navíc i hlasitě mluvila.

Ještě jsme prolezli věž s drakem, místnost se zbraněmi, také zajímavá udělátka, sál s klavírem, o kterém Míra mluvil, že je to atrapa, a tak na něj zahrál Kalichy, že to bylo slyšet jistě i v podzemní mučírně. Ještě nezbytný porcelán a mohli jsme vyjádřit svoji spokojenost v návštěvní knize. Nevím proč, nikdo tam nechtěl napsat pár hezkých slov o mém výkladu. Asi všichni pospíchali na nádvoří, kde překrásně voněly klobásky, které tam připravoval jeden dost laxní maník, chvíli to vypadalo, že za to snad ani nebude chtít zaplatit. Zřejmě nebyl na takový nával připravený, zvláště když si skoro každý přál jinou klobásu s ještě jinější hořčicí případně kečupem. S trochou trpělivosti jsme se žádaných dobrůtek dočkali a mohli se plni energie kolem zmrzliny vrátit do kempu.

Bleskurychle jsem se sbalili a asi ve čtyři hodiny vypluli. Propluli jsme Varama přepádkovali několik volejů a předrhlí pár přejekek. U jednoho jezu, který se přetahoval nás

dohonila nějaká veselá skupinka. Přetáhli jsme si naší loď, nastoupili do ní a najednou koukam, jak si to nějaká naložená loď bez lidí šine pod jezem a zastavuje uprostřed. „Jé, můžete nám ji přivést?“ požádali nás majitelé. Tak jo, ale museli jsme si pospíšet, protože do lodě začala z jezu téct voda a ne zrovna pomalu. Dojeli jsme k lodi, Jitka se jí pokusila chytit, ale nepovedlo se. Najeli jsme znova, tentokrát už byla úspěšnější, bohužel se tím i naše loď dostala pod jez a tam se nám dovnitř začala hrnout Ohře po litrech. „Pust' jí!“ zakřičel jsem na Jitku a rychle vyjel z pod vodopádu se slušně zalitou lodí. Kolegové si pro lodičku budou muset doplavat.

Vzhledem k pozdnímu výjezdu nebylo divu, že jsme na Hubertus dorazili těsně před setměním. Stačili jsme se akorát na místě trochu zorientovat, rozložit v lesíku a s posledními zbytky světla vyrazit na dříví. I přes brzkou tmou se nám podařilo shromáždit slušnou haldu a obzvláště smrkové větvičky s jehličím plodili spoustu neposedných světlušek. Opekli jsme si Mírovo buřtíky a pěli. Došla jedna flaška, druhá a najednou už žádná další nebyla. Teda až na slivovici na zítřejší cestu. Zapeklitá to situace. Naštěstí si Martina vzpomněla, že má ještě jablíčko, a tak jsme byli na chvíli zachráněni. Pokračovali jsme v zábavě, já páčil, co bylo v dosahu, Vláďa se snažil v ohni uplatnit kůru, která měla dvě zásadní vlastnosti – nehořela a svojí velkou plochou vyráběla slušnou zimu v místech svého stínu. Míra prdnul nějakou strunu, kterou jsme pak namáhavě potmě nahrazovali.

Postupně nás začalo přibývat. To se u nás totiž posadil jeden jouda od vedlejšího ohně. „Jak se jmenuješ?“ „Pedro.“ „Hele Pedro, jestli tu chceš sedět, musíš přinést něco k pití.“ Na to zmizel ve tmě a za chvíli se objevil se skoro plnou velkou petkou od matonky. Ale nebyla tam matonka, byl tam fernet. Rozjelo se tedy další kolečko a to už začínalo být docela drsný. Především na Pedrovi bylo patrné, že to není jeho první. Netrvalo zas až tak dlouho, hodil záda a usnul. Káťa sice záda nehodila, ale že by jí bylo dvakrát dobře. Nebo aspoň jednou. Podařilo se mi spálit veškeré dřevo a z posledních střízlivých sil donést konev ke stanu, takže jak dlouho byla Káťa rozcházena do lepšího stavu netuším, ale chvíli to určitě trvalo...

Úterý

Ráno nás opět přivítalo hřejivou náručí, která k nám mezi stromy pronikala ovšem jen velmi zvolna. Připravil jsem Jitce kafičko, a jelikož sám nikdy nic podobného nedělám, bylo její pochutnávání možná pouze předstírané. Zatímco my ostatní sotva snídali, Vláďa bleskurychle složil vlastní stan. I když slovo „složil“ má v tomto kontextu spíše význam „sejmul“. Původně jsem mu chtěl nabídnout, že by klidně mohl složit i náš stan, ale když jsem tu jeho zmuchlaninu viděl, ta dobrota mě přešla. Ještě než jsme vyjeli, koukli jsme se na místní peřej a haldu malých vodáků, které tam buzerovali jejich treněři.

Plavba probíhala v poklidném zaběhnutém pořádku, až se najednou začalo zvolna zatahovat. Dojeli jsme k nějakému jezu s kempem, kde ze zatažené oblohy začalo kapat. Zalezli jsme pod bez a pohrávali si s myšlenkou, zajít do hospody. Poprvé jsem zalitoval, že jsem si nevezl pláštěnku, stejně na tom byl i Míra a Vláda. Brzo ale pršet přestalo, takže Míra vyždímal tričko, čímž zase začalo, naštěstí ne nadlouho. Do kadibudky si přijel na babetě odskočit nějaký sráč z vesnice.

Opět přestalo, takže jsme vyjeli vstříc velmi tmavé obloze. Říkali jsme si, že déšť by nám až tak nevadil, jen kdyby se nezačalo blýskat. Zůstalo pouze u přání, neboť se objevily první záblesky a s nimi solidní slejvák. Báli jsme se zůstat na vodě a radši zastavili a zalezli pod strom. Tedy hlavně já a Míra pláštěnky nemaje, Vláda vyfasoval něčí náhradní. Taková blbost, brát si na vodu dvě pláštěnky. Nevzít si žádnou je ale ještě větší. Míra by asi v tu chvíli těch 100kč za pláštěnku klidně dal. Takže jsme tam stáli jak zmoklý slepice a uvažovali o ideální vzdálenosti od stromu, aby na nás nepršelo a pokud možno taky nepraštilo. Jako ideální nám vyšlo stát u kmenu a odejít dál těsně před tím, než do něj uhodí.

Začala mi být solidní kosa. Jediné, čím jsem se trochu utěšoval bylo to, že jsem tuhle Burákovinu bral jako trénink na Norsko. Taková blbost. Když už začala být zima i pláštěnkářům, blesky odešly a déšť trochu polevil, nasedli jsme do lodiček a jeli dál. To to najednou frčelo, když i Jitka pádlovala. Nevydrželo nám to však dlouho, protože se blesky vrátily a radši jsme opět zastavili. Většina z nás už ani nevyšlepla na břeh a za chvíli jsme stejně uháněli do nejbližšího kempu blesky neblesky. Jízda měla skutečně náboj, až se nám jiskřilo za kánoemi.

Konečně se na levém břehu objevil kemp. Vyskočili jsme i s loděmi na břeh a upalovali pod přístřešek. Báječná to věc, vůbec tam nepršelo. Oblékli jsme si suché teplé věci – blaho. Majitel kempu nám nejprve udělal deset grogů, nějakou tu klobásku a s tím, že už musí odjet, nám nabídl místnost se sprchou, od které nám svěřil klíče. Žádný příplatek za to nechtěl, ráno mu prý klíče zase vrátíme. Docela nevídaná důvěra. Nejprve jsme si mysleli, že v místnosti přespíme, ale když jsme si ji prohlédli, nezdál se to být dobrý nápad. Takže jsme si tam pouze rozvěsili věci, někteří vytvořili frontu na sprchu a my ostatní postavili venku stany, jakmile přestalo pršet.

Teprve teď jsme si mohli vychutnat pohled na polámané stromy kolem řeky, které jsme sice potkávali několik kilometrů, ale náh nebyl čas na nějaké delší pozorování. Bylo to fakt dost hustý, musel tu být nedávno pořádný fuchr. Nemohl jsem pořád najít svoje vodní boty. Když už jsem vypadal hodně zmateně, přišel ke mně Vláda a že prý tu viděl

nějakého psa, který si nesl botu. To mě docela zajímalo do té doby, než přišla Jitka, která vládu zná poněkud lépe a začala na něj tlačit, aby vyklopil, kde jsou. Na to začal vyprávět zmatený náповědný příběh, při kterém jsem se začal rozhlížet po střechách, abych nakonec spatřil kecky na stožáru.

S Jitkou a Martinou jsme se pak šli projít do vesnice, tedy Vojkovic. Dostali jsme chuť na třešně, ale prošli jsme skoro celou vísku a nic. Zato jsme našli dvě hospody, což taky nebylo vůbec k zahození, bohužel jedna zavírala a z druhé na nás kdosi vyběhl, že už nevaří, což by nám až tak nevadilo, bohužel tam bylo dost málo místa a zavíračka na sebe zřejmě taky nenechala moc dlouho čekat (na dveřích byla napsána pouze otvíračka). Našli jsme poštu i konzum, prohlédli si z mostu rozbouřenou Ohři, po které každou chvíli přijela nějaká kláda a zase se vrátili.

U stanů jsme nikoho nenašli, všichni seděli uvnitř a kecali v té místnůstce, kde se vytvářela slušná mlha a vypadalo to, že tam každou chvíli začne pršet. Proto jsme si sedli venku a postupně se celá společnost přesunula k nám. Seděli jsme tam po tmě a mohli pozorovat naše sousedy, jak se snaží rozdělat oheň. My to vzdali rovnou. Nakonec se tam jednomu chlápku podařilo zapálit oheň koulema. Zřejmě nějaké výkonné křesadlo. Pak jsme ještě v dále zaslechli, jak prasknul strom, pozorovali „provoz“ na nádraží a protože i z navrhované schovky nakonec sešlo, šli jsme spát bez kultury.

Středa

Ráno nás potěšil pohled na řeku, která díky včerejšímu dopuštění stoupla o více jak deset centimetrů a slibovala tak svižnou jízdu. No dobře, přestali jsme teda nadávat Burákovovi za počasí a uznali, že se občas i nějaká ta větší přeháňka hodí. Protože mě nic lepšího nenapadlo, vlály na stožáru u místního fotbalového hřiště Vláďovi trenýrky. Při nastupování jsem zjistil, že je tam velice zákeřný břeh. Málem jsem totiž přišel o pivo, které jsem si dal u kráje chladit a ono zahučelo do hloubky.

Skutečně to krásně teklo, občas jsme potkali nějakou kládu a občas nádherné přeječky, no skoro i metrové. Kdyby zůstal včerejší stav vody, asi bychom naopak na některých místech docela drhli. Zdálo se, že máme dost času jak do odjezdu vlaku, tak do příjezdu vleku, který jsme nakoordinovali do místa předpokládaného ukončení jízdy v Klášterci nad Ohří. Takže když jsme v Okounově zahlédli na mostě cedulku upozorňující na občerstvovací zařízení, neváhali jsme a už jsme se do té hospody hrnuli. Přestože nebyla z nejmenších, zřejmě tam nebyli na takové návaly zařízení, proto si všichni nemohli dát svoji oblíbenou pochoutku. Smažáku měli ale dost a piva taky.

Když jsme vyjžděli, měli jsme pořád dostatek času, to se ale změnilo, když jsme dojeli k zajímavému jezu. Nejen, že se nedal projet, šlajsna s trochou vody byla samej šutr, nedal se ani obejít, protože hned u něj byl oplocený pozemek. Dojela nás nějaká skupinka. Nejšikovnější z nich najel profesionálně kousek nad jez, tam vystoupil a okamžitě zahučel po prsa do vody. Ještě že mu naše holky pomohly chytit loď. My totiž nejsme takový

proficí, a tak jsme je poslali plavmo k jezu, aby nás tam s loděmi zachytávaly. Takže jsme přijeli ke šlajsně, vystoupili na zídku a po druhé straně lodě přetáhli. Zůstal jsem nahoře jako poslední a mohl tak pozorovat Míru, jak spouští svoji loď, najednou rozhazuje rukama se zbytky fanklajny, pak sbíhá zídku a vrhá se pod jezem do vody, aby svoji loď dohonil.

Po této veselé příhodě jsme trochu mákli, až nás zastavil klášterecký jez. Těšili jsme se na retardérku z kilometráže. Retardérka tam byla, bohužel jakýsi baráček s hrablem uvnitř totálně zabraňoval splutí. Prohlédli jsme si mechanizaci na vyndávání naplavených větviček a spěchali dál do cílového kempu.

Zřejmě jsme pospíchali tak vehementně, že jsme jej přehlédli nebo tam spíš vůbec nebyl, zkrátka najednou jsme věděli, že už jsme moc daleko a nevěděli, kde vystoupit. Tak jsme to prostě píchli do břehu a s potěšením shledali, že je tam silnička. Času kvapem ubývalo, tudíž jsme si efektivně rozdělili úkoly. Lukáš pomáhal Kačce navigovat jejího otce na správné místo, ostatní vyklízeli a myli lodě a já se staral o pobavení, když jsem opakovaně sjel po bahně až po pás do vody.

Naházeli jsme lodě na silničku, nechali tam Buráka s Kačkou a s konvemi spěchali na vlak. Pomalu se z toho stává tradiční záležitost. Cestou jsme potkali Kačky tatínka a o kus dál ve městě i Kačku, která ho tam hledala. Na nádraží jsme tentokrát doběhli pozdě, díky spolehlivosti Českých drah se však nic nestalo, protože vlak měl dostatečné zpoždění, až nás to zbytečné čekání přestalo bavit. Ale dobře nám tak, neměli jsme tolik pospíchat.

Během jízdy jsme si mohli prohlédnout děsivou vydolovanou krajinu kolem Kadaň. Osobně jsem to na vlastní oči viděl poprvé a fakt to ve mně zanechalo hodně hluboký dojem. Přestoupili jsme z vlaku na vlak, z vlaku na autobus a z autobusu opět na vlak až jsme se ocitli v Třemošné, kde nás opustil Míra a za chvíli i na hlaváku, kde jsme se definitivně rozprchli.

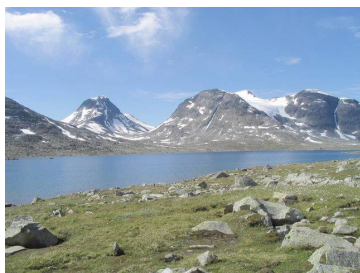
Eggy

Loket

Lod' a háček - základní výbava zadáka

Norsko

Začátek: Pátek 23.7.2004

Konec: Neděle 8.8.2004

Účastníci: Eggy, Hanička a Syky

Žízeň – Norsko 2004

1.: Kde je severskej chlad
v norských horách u ledovce.
Jsem tu v kratasech jen,
však si snad sněhuláka postavím.

Výše žene mě hlad,
já chci spatřit místní kopce,
dřív než přijde ten den
a já zas krásné Norsko opustím.

Ref.: Nad fjordem svítá
a sen mizí v dáli
a nikdo tu nevstává.

Norsko mě vítá
a slunce tak pálí
a jenom žízeň zůstává.

2.: Sahám na dno svých sil
při cestě na Galdhøpiggen.
Aby šlo se mi líp,
trochou Energitu se posílím.

V dáli vidím svůj cíl,
pár předvrcholů zbývá mi jen.
A tak letím jak šíp,
já shora na jezera uvidím.

Ref.: Nad fjordem svítá
a sen mizí v dáli
a nikdo tu nevstává.

Norsko mě vítá
a slunce tak pálí
a jenom žízeň zůstává.

Ref.: Nad fjordem svítá
a sen mizí v dáli
a nikdo tu nevstává.

Norsko mě vítá
a slunce tak pálí
a jenom žízeň zůstává.

Syky

Deník

Pátek 23.7.04

Naše expedice vlastně začala už loni na Korsice, když kdosi (asi všichni) pronesl, že je tu strašný vedro. „Tak pojedte se mnou příští rok do Norska, tam bude zima,“ řekla jsem. „Tak jo,“ souhlasili Syky a Eggy. A tak jsme tu.

Po strastiplné cestě z Vejprnic do Plzně, z Plzně do Žilova a ze Žilova přes Plzeň do Prahy plné hledání správné cesty v protisměrech jsme konečně dorazili k Agipu. I přesto, že jsme přijeli s asi 15 minutovým předstihem, byli jsme poslední. Ale zato jsme měli nejvíc zavazadel, teda zvláště já, protože toho hodně sním a ještě víc vypiju.

Dle zasedacího pořádku jsem měla sedět s Eggym a Syky s druhou průvodkyní Andreou, ale já jsem s tím hovadem sedět nechtěla, a tak jsme se vyměnili. Syky mě letos pustila k okýnku, takže jsem nad míru spokojená. Protože mi koukání do tmy brzo omrzelo, rozhodla jsem se, že nadepíšu deník. „Hrozně to houpe, takže to vybarvim až někde na suchu, třeba na trajektu.“

„Už tam budem? Teda když to srovnám s tím výletem na Kokořín... Hele, neposuneme ten Kokořín na 19., abychom mohli jít na Slepou kolej?“ „To nemá cenu, dyť budou hrát jenom hodinu a ještě v Proluce.“ „No jo, ale před Slepou kolejí se jde vždycky do Forestu a to se vyplatí. Teda nevyplatí, ale...“ „Tak budem chodit ve forestech kolem Kokořína.“ „Jenže foresty kolem Kapučína se s tím vůbec nedaj srovnat.“

Přišel na nás hlad, a tak jsme se rozhodli načít bábovku, kterou jsem ve čtvrtek pracně pekla. Trochu mi ujela ruka (samozřejmě omylem), a tak tam bylo o něco víc rumu, i přesto (a nebo právě proto) nám velmi chutnala.

Nadešel čas pustit si film. „Chcete Knoflíkáře nebo Foresta Gumpa?“ dali nám vybrat, ale pak prohlásili, že Knoflíkáři jsou kratší, a tak je pustili. Všechny (teda až na Syky) nás to příjemně uspalo. Andrea usoudila, že bude lepší spát na zemi než vedle Eggyho, ale aby mu tam nebylo smutno, dala tam místo sebe naši ledničku. „No Eggy, vod tebe všechny utíkaj...!“ „Hele, proč se tady pořád tak blejská?“ „To bombardujou Drážďany.“

Pomalou, ale nejistě jsem se přiblížili až k Berlínu, pak jsme ale jeli zkratkou a najednou jsme byli 38km před Berlínem. Nemohla jsem se na to dívat, a tak jsem šla radši ještě spát.

Asi v 7 ráno jsme i přes veškeré zkratky dorazili do Rostocku, pomalu jsme se naložili na trajekt a přesně v 8 hodin vypluli. Snad se necvaknem...

Hanička

Sobota 24.7.04

Chvilku jsme z horní paluby pozorovali hnusný přístav s veselým rajčetem a slepou kolejí, ale docela to foukalo, tak jsme zalezli do útroh. Bohužel tam už bylo skoro vše k sezení zaplněno, nakonec jsme našli tři židle a mohli se věnovat norštině. Pilovali jsme zejména životně důležitá slovíčka jako: uhyru – potvora, pinswin – ježek, gumiring – ráfek, ...

V dánském přístavu Gender jsme nasedli do vysezených místeček v buse a vyrazili na Kodaň. Teda chtěli vyrazit, místní zácpa byla proti. Několik kilometrů jsme proploužili rychlostí chůze, než mohl řidič zařadit i vyšší rychlostní stupeň, než je jednička. Abychom neustále neusínali, počali jsme ještě s Andreou hrát Člověče, nezlob se, Sykyny cestovní podobu. Bohužel nám více než dost chyběly pinzety na posouvání magnetických mini-figurek, což se projevovalo v častém lepení se jedněch na druhé a obzvláště Andrea se o ty své žluté začala bát. Ve chvíli, kdy jsme vzhlédli od pidipolíček, abychom si od této duševně náročné hry odpočinuli, stáli venku další 4 žluté figurky a cosi opravovaly na silnici. Ty potvory se opravdu rychle množí. Syky se tomu tak smála, že nebyla schopna vyjádřit jejich počet jinak než výrazným vytrčením čtyř prstů na poslední zdravé ruce. Sádrou pak přetáhla Andreu přes hlavu. „Nedrncat!“ zvolala Andrea při dalším neúspěšném pokusu posunout miniaturu na správné políčko. „Co tam děláte?“ ptal se šofér. „Hrajem velmi náročnou intelektuální hru.“ „Ale chtělo by to flašku,“ na to Hanička. „Cože, vy hrajete flašku?!“

Kodaň se přiblížila, a tak jsme ukončili hru bez vítěze (ještě trocha zácpy a stal bych se jím já). Andrea nás již ráno seznámila s historií a rozdala plánky. Na prohlídku města jsme dostali šest hodin, aby se řidiči vyspali.

Hned na začátku jsme se vydali zkratkou do infocentra. Bohužel opačným směrem, ale drobnou korekcí bylo cíle brzo dosaženo. S barevnou mapou jsme se vydali do víru dánské metropole. Všude se válelo neskutečné množství kol a i cyklisté museli mít někde poblíž megahnízdo. V Kodani se cyklistice prostě fandí, o čemž svědčí všudy přítomné stezky pro kolaře šířky chodníku a dokonce bezplatné půjčování městských kol. Prostě si kolo vezmete, jezdíte si, kam vás napadne a pak ho zase necháte na místě k tomu určeném. Pro nás to mělo dva háčky. Jednak se tam musela vrazit dánská mince a jednak kola neměla nosič, na kterém bychom mohli vézt Syky.

Neva, i pěšky jsme stihli vše, co jsme chtěli. Předešel nás nějaký děda. „Ty seš nákej rychlej, hele!“ Naštěstí to opravdu nebyl Čech. Škoda jen, že byl za výstup na kostelní věž požadován poplatek v dánských korunách, jinak bychom se pokochali výhledem na místní plackovitou zemi. V parčíku u pevnosti jsme dali zaslouženou svačinku. Kolem pořád někdo běhal, několik maníků dokonce s kočárky. Takhle ty parchanty rozmazlovat. Za chvíli přifrčeli na vypůjčených kolech Eva s Petrem z našeho busu. „Půjčte nám je,“ poprosili jsme je s Haničkou a už jsme se vezli. Však sotva pár metrů, páč nás zastavil nějaký zelený mužíček a důrazně nás upozornil, že do areálu kola vůbec nesmí (podle Andrey nesmějí). Ještě, že nám nedal pokutu, to by byla od našich kolegů docela vychytávka.

Potom jsme notnou chvíli hledali místní slavnou sochu vodní panny s náhradní hlavou, a když už jsme ji měli, byl to medvěd. K nalezení panny se člověk musel chvíli prodírat davem. Vraceli jsme se přes několik parků a jedno dětské hřiště, na kterém jsme se tahali o atrakce s malými Kodančaty, abychom se nakonec dosyta vyblbli. Všichni jsme se shodli, že Kodaň je moc hezké město a nebyt unaveni a omezeni (časem), jistě bychom se kochali místními krásami ještě dlouho.

No a málem se nám to splnilo. Na místě odjezdu jsme byli včas, leč autobus nikde. Kdepak ten Rubr může být? Brzo začala kolovat fáma o jakési poruše, která se ale nakonec potvrdila, když dorazila Andrea. Párkrát se nás pokusila spočítat, chvilku počkala, pokusila se o to ještě jednou a pak jsme stejně s dvoučlennou ztrátou vyrazili kamsi za busem. Ucpali jsme několik křižovatek, než jsme jej konečně našli na nábřeží se zdviženým kolem, několika součástkami na zemi a špinavými řidiči. Při bližším prozkoumání jsme zjistili, co se stalo. Bylo to rozbitý. Zatímco vedení mobilem shánělo ztracence, dorazilo místní servisauto. Dodalo potřebný šroubek a maticku a bylo.

Kvůli časovému skluzu jsme už nemohli stihnout poslední trajekt do Švédska, proto bylo nutno zvolit finančně nevýhodnější cestu přes nový most. Z toho měla samozřejmě obrovskou radost Syky, kterou jsme v jejím nadšení museli krotit, aby nebyla inzultována sádra, nesádra.

Krájíme bábovku a připravujeme se na další noční přejezd. Vzhledem k stísněnému prostoru v autobuse se už moc těšíme na zítřejší noc v pohodlném stanu.

Neděle 25.7.04

Vzhledem k tomu, že si spolusedící Andrea opět ustlala v uličce, spal jsem asi 6 hodin s pouhými třemi probuzeními. Při jednom jsem zaznamenal, že venku šíleně leje. Hanička spala na zemi taky, zato Syky se opět nepodařilo zamhouřit oka na příliš dlouhou dobu. Prý to bylo tím, že jí neustále padaly nohy z okna. A tak nám při ranní zastávce mohla zasvěceně sdělit, že jsme za nějakým Oslem. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem pochopil, že to není zvíře, ale místní víska.

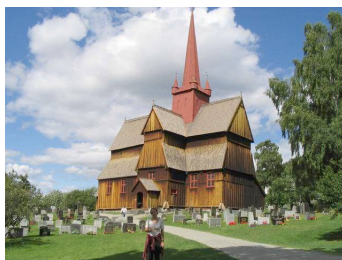
Další zastávka byla v Hamaru u rychlobruslařského olympijského stadionu. Místní stavaři se s ním příliš nepárali a místo střechy na něj cvakli vikingskou loď. Lillehammer byl daleko zajímavější. Než jsme se kolem hokejového stadionu dostali ke skokanským můstkům, vykládal nám Vláda (řidič), kterak tam ještě dnes mají v mantáku díru po puku, který vypálil svou kovovou hokejkou, a ukazoval nám komín, o který nechtěně zavadil při skocích na lyžích. Samozřejmě, že mu oba sporty zakázali. Na rozdíl od loňského šprýmaře Pepy dokázal bavit všechny v doslechu.

Po schodech jsme vystoupali na můstek K-90 a pozorovali skoky dvou joudů na umělém povrchu. Než jsme se dostali na K-120 a stihli se vrátit, skokani se začali rojit. Čekali jsme kousek od předpokládaného místa dopadu s vidinou akční fotografie. Bohužel nebylo vidět na můstek, a tak jsem s foťákem u oka nervózně čekal, kdy něco přiletí. Umělé doskočiště je třeba vždy před použitím pokropit, což jsme záhy poznali na vlastní kůži, když se kousek od nás objevila tryska a začala stříkat. Fuj voda! A studená. Vtipně jsme se skryli za dřevěný mantinel. V tom se ozvalo zaječení. To Haničku překvapila zákeřná tryska umístěná o trochu výš, před kterou nebylo úniku. Asi 7x to ještě zaječelo, než se začalo skákat.

Samotný Lillehammer je ale dost nudná vesnice, proto hodinka na prohlídku byla více než dostatečná. Získali jsme aspoň potěšující informaci, že až do pátku by mělo vydržet současné počasí, tedy 15°C (v horách 10°C) a hlavně polojasno bez deště.

Asi po hodce cesty jsme zastavili u dřevěného kostelíka v Ringebu. No, nic moc, ale zřejmě to nějakou zajímavostní hodnotu má. Na zahradě v Zátíší máme podobnou boudu, taky jí podpíráme kúlama, ale tolik lidí s foťákama se kolem nemotá.

Konečně nastal konec úvodní busové pouti, a to když jsme dorazili do NP Rondane. „Nazdar slečno,“ pozdravil Vláda mladou vrátnou, která nás přišla zkasírovat, zatímco Petr (druhý řidič) platil 20 norků za vjezd. „Řekl's jí, že si drobný může nechat?“ „Řek, ale neumí česky, její škoda,“ prohlásil když čekal na drobný. Dojeli jsme na 4km vzdálené parkoviště uvnitř parku. Tábořiště jsme však rozbili až o dalšího půl kilometru v dolíku u potoka. V něm byla voda o teplotě, kterou popsala Syky slovy: „Když tam strčíš ruku, tak o ni přijdeš.“ V okruhu několika kilometrů nebyl ani strom jen drobnou keříky a vřes. „Kam ale budem chodit na záchod?“ staraly se holky při pohledu na přehlednou pláň.

Přenesli jsme potřebné věci ke stanu, což v našem případě znamenalo dvojnásobnou procházku k autobusu. Dali jsme si žampionovou polévku a večeri odložili až po návratu z odpolední procházky. Neskutečný bordel jsme naházeli do předsínky a vyrazili s ostatními. Prudký potůček vytvářel krásné peřejky podél cesty. Najednou Syky podjela noha a při vyrovnání stability se druhou nohou trefila naprosto přesně do dalšího koblížku. Inu byly oba její. Načali jsme jablíčko, přičemž na nás dost podivně koukali kolemjdoucí spolupražákohradečáci. A vůbec měli na Plzeň spoustu řečí, když jsme vytáhli naši vlajku. „Kdyby tak věděli, že máme stan z Božkova,“ prohlásila Hanička v připomínce našich stále

plných deseti flašek. Nemohlo nám to nepřipomenout Korsiku a to, co si o nás mysleli Budějovičáci. „Opakovaná náhoda je matkou moudrosti,“ uzavřela kauzu Syky a bylo.

Kousek dál se koupali ňáci blázni. Vzpomněli jsme na Kachny, ale tohle bylo opravdu moc. Cestou na jakési skalní útvary připomínající mnichy jsme si zpívali, naháněli ovce a marně hledali zkratky. Pořád to vedlo z kopce, až nás to přestalo bavit.

Rádoby uměle vytvořené sloupce nějakého pískovce s kamenem na vrchu se nacházely na krpálu místního významu. Moc nevěřím, že to tam místní nenarafičili na turisty, aby se tam, ty trubky, na to chodily dívat. Ať tak či tak, krpál tam byl a při sestupu Syky dvakrát hodila záda. Petr (průvodce) z toho měl dost srandu a prý mě a Syky nazval Pat a Mat. [Jen tak na okraj, v buse máme dost Petrů, jak si jistě pozorný čtenář již všiml, kromě řidiče a průvodce ještě jednoho od Evy, jednoho od Denisy a kdo ví, kolik se jich ještě vylihne, tak se je budu snažit nějak inteligentně rozlišovat, kde to bude nutné].

Vraceli jsme se stejnou cestou, takže to vedlo do kopce, až nás to přestalo bavit. Zvláště když každou chvíli projelo nějaké auto. Docela provoz na pěšinu tohoto druhu. S Haničkou jsme poněkud zaostali a ona málem našla norskou vlajku pro Syky. Sedli jsme si na lavičku dát tlapkám odpočinout a najednou šel kolem Kjetil. „Čau Šéto, můžeš se nám podepsat?“ „Jasně, máte sádru?“ „To ne.“ „Tak na to zapomeňte, papír už dávno nepoužívám,“ hodil si lyže na ramena a šel na trénink.

Doufali jsme, že nám Syky zatím uvaří večeři, když už jsme jí téměř sehnali vytoužený podpis. Zkazila si to sama, když tak rychle hnala. Chtěla totiž co nejdřív poslat domů SMS, takže jakmile doběhla ke stanu, vyndala mobil z batůžku, co měla celý výlet na zádech a poslala nasraný pozdrav. Prostě gumiring. Každopádně jsme večeři stejně museli připravit, a protože odpolední výlet se nám poněkud protáhl, bylo skoro jedenáct hodin. Sedli jsme

si k hotovému guláši do stanu, ale protože Syky musí jíst levou rukou, pracně jsme změnili zasedací pořádek, aby bylo vše OK. Dlabeme, dlabeme. „Hele, já jim pravou,“ podívá udiveně Syky. „Rezignuji: „Jez a nemlč!“ To nebylo zcela ideální, takže se všichni řezem, až smrkáme do plného ešusu.

Dost rychle se ochladilo, proto jsme zalezli do spacáků a holky si ještě hodily deky přes hlavu. Teď je právě půlnoc, což je docela veselé označení, protože nebýt venku taková kláda, klidně si tam čmáram do deníku bez použití blikáčky. Rádoby tma zde prý nastane někdy kolem jedné hodiny.

Eggy

Pondělí 26.7.04

V noci mě jen jednou vzbudila zima, tak jsem rukou skřípnul miniotvor na dýchání ve spacáku a bylo fajn. Syky si večer nastavila budíka na osmou, abychom stihli odchod na Storrenden – 2138m n.m., asi 1100m převýšení. „Hele, vstávejte, je půl devátý!“ „Copak hodinky nebudily?“ „Budily, ale ne nás.“ No nic, rychle jsme se spakovali, holky si udělaly kafe a vyrazili jsme.

Šli jsme asi 4km po rovné cestě, která se pak začala prudce a prudčeji zvedat. Chvilí bylo teplo, chvíli zima, všude šutry. Po třech hodinách sutě to vypadalo, že je vrchol na dosah. Plzeň musí být první, pomyslel jsem si a zafinišoval. Začalo sněžit, takový spíš krupky, kousek výš už byla souvislá pokrývka. Povedlo se, vrchol patří Plzni. Najedli jsme se a udělali pár uměleckých fotek. Přitom jsme dost závistivě koukali na Nory, kteří si tam ohřívali párečky. Pohodáři. Syky zase praštila Andreu sádrou do hlavy. „Ty jsi nebezpečná, tváří se mile, ale kouká jako Emanuel.“ „Hele, ty blázní jsou tady v kratasech,“ prohlásil jsem dostatečně hlasitě, při pohledu na dva otužilce. Za chvíli mě jeden z nich požádal, abych je vyfotil. Česky. „To je svině!“ řekla Andrea, a zabila komára. „Ne, to nebyla svině, ale komár.“ „Byla to svině, já měla měsíc biologii.“ „Tak k tobě bych na zabijačku nejel.“

Začala být zase zima, a tak jsme se sunuli dolů. „Tobě se to chodí, já šlápnu jednou vedle a je to v prdeli,“ postěžovala si Andrea na své nohy. „Tak to teda chodíš hodně nízko.“

„Vy Plzeňáci jste hrozný držky, nemáte žádný vychování. Taky ty vaše zastávky. Já jsem u vás jela nedávno tramvají a furt jsem se musela smát. To bylo samý: „Sady Pětatřicátníku, Čest práci, ...“ [zastávka se ve skutečnosti jmenuje U práce – pozn. pro neplzeňské]

Sestupovali jsme hodinu, dvě, ... až začaly padat kroupy a vítr jim dával takovou rychlost, že to pěkně štípalo, zvláště když zasáhly nechráněné ucho. Poté, co mi Syky poradila, abych si vzal kapucu, to bylo podstatně lepší. S nižší nadmořskou výškou přešly krupky v déšť a to bylo ještě horší. Hodili jsme na sebe nepromokavé komické převleky a ignorovali odbočku k vodopádům při pohledu na černotu, která se k nám blížila. Než jsme došli ke stanům, vysvitlo slunko a většina mokroty uschla ještě na nás.

Při přípravě párků s kaší jsme zjistili, že máme sice haldu věcí, ale jen dvě ešusovité nádoby na vaření. Prý jsem další ešus měl vzít já, ale tak to určitě nebylo, to bych si přeče pamatoval, navíc jsem byl při přípravách mile překvapen, že holky vystačí s úsporou nádobí. Stejně jsme se najedli a pak se postupně doráželi koksíkama. Psal jsem deník a nemohl si vzpomenout na přesné znění Andrey hlášky, když ji Syky zase jednou praštila sádro. „Skoč jí praštit do hlavy a pamatuj si, co ti řekne,“ poradil jsem Syky, aby byla autentičnost zachována. „Tady je slunce jako v poledne,“ nestačili jsme se divit. „Ne, tady je slunce jako v půl osmý,“ poučil nás Petr od Evy o místních poměrech.

„Ahoj Plzeňáci, nebudete hrát nějakou tu vaši hru?“ přišla se k nám přidat Andrea. Syky jí nainstruovala koksiky, třetí pokus už byl celkem ucházející. Hanička myslela, že bude pedagogicky úspěšnější, jenže rehtající se učitel, špatný učitel. Zahráli jsme si hru „Žebřík a had.“ Princip není důležitý, hlavně že tam byla políčka, na kterých se muselo pít. Úchýlné magnetické figurky se lepily jedna na druhou, teda až na tu mou, která byla pro ostatní odpudivá. „Já nehraju, chci přitažlivou figurku!“ „Takovou pro tebe nemáme.“

Spadlo několik kapek, tak jsme se přesunuli do stanu. „Proč máte vyfouklou tu karimatku?“ zeptala se Andrea při dosednutí na prázdnou samonafukovačku. „Je nějaká rozbitá, nenafukuje se.“ „No jo, dva technici a nenafouknou karimatku,“ řekla a prostě jí nafoukla. „No, z technického hlediska řešení prostě neexistuje, pokud to je SAMONafukovačka,“ snažil jsem se marně okecat fiasko. Naučila nás hru „sirky“, ale myslím, že se neujme, nemá picí předpoklady. Ještě chvíli jsme dělali bordel, pak nás Andrea opustila a dělali jsme bordel dál. Poslední bdělé minuty patřili kinematografii.

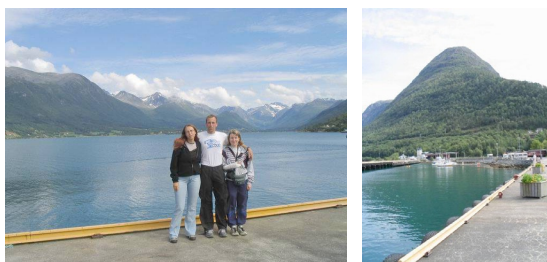
Úterý 27.7.04

Tentokrát si Syky nařídila budíka na 7.00, abychom se stihli sbalit a přemístit do autobusu (opět dvě přetížené cesty). Pípání doprovázely Sykyny nadávky, protože nemohla dotěrný mobil najít. Neuvěřitelné se stalo skutkem a ač poslední, pouze s minutovým zpožděním jsme dotáhli do busu půlku Plzně, jak se o našich zavazadlech vyjádřila Andrea. Snad proto jí Syky zase něco hodila na hlavu, sotva jsme vyjeli. Když vytáhla nůž, umírnila Andrea svoji reakci na: „No, jsi možná trochu míň příjemná než jiný lidi, ...“ Zase přišla s namazanou a zafáčovanou rukou kvůli fiktivní alergii. Pražáci nic nevydržej.

Během cesty bylo několik zastávek u přejezek a vodopádů. Pěkně by to tam hodilo. Pohledem jsme navštívili i největší horolezeckou stěnu v Evropě. Protože se slunce nacházelo přesně nad ní, radši jsem svým dokonalým foťákem zvětšil protější kousek. Hanička zase lítala na houpačce, co to šlo. V kiosku měli překrásné pohledy. „Co je tohle?“ zeptal se kdosi a převracel v ruce zelený papír. „Norsko v noci.“

Dorazili jsme do pobřežního kempu v Åndalsnes a poučení předchozími výlety, nečekali na návrat a fazolky uvařili hned. Na zbytek dne byl v plánu výstup na místní krpál – Nesaksla, asi 800m. Ještě s Andreou a Helčou jsme si domluvili odchod na pátou hodinu. Hanička neustále žvatlala a ne a ne se pořádkem vypravit. Když už se jí to konečně povedlo, zasejč někde zmizela Helča, a tak jsme nabrali akademický skluz.

Ostrým tempem jsme dorazili k úpatí a započali výstup. Netrvalo dlouho a ztratila se nám Helča. Po chvíli čekání jsme pokračovali vzhůru, abychom se s ní shledali kousek nad námi. Zřejmě našla dobrou zkratku. Výstup byl vcelku náročný, o čemž svědčily časté zastávky a vysmáté obličejové těch, kteří vyrazili dlouho před námi a teď byli rádi, že jsme to

my, kdo se plouží nahoru. Syky i s deficitem jedné ruku v klídku zvládala všechny nástrahy včetně řetězů. Potkávali jsme spousty malých Norčat plných energie. „Kampak pospícháš?“ ptali jsme se jich, odpověď neočekávají. „Syky, máš na zádech hovno ve tvaru větvičky,“ upozornila jí Hanička na defekt. „Podívejte na tu lodičku,“ povídá Andrea, „jak tam jede sama.“ „Tu někdo řídí.“ opravila jí Syky. „No jo, vy technici jste hrozně chytrý!“

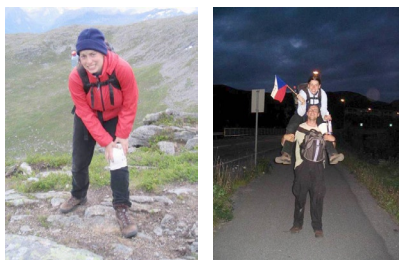
Na základním vrcholu nás Petr informoval, že dohledný vyšší je vzdálen zhruba půl hodiny. To dáme. Helča, která cestou snědla snad všechny borůvky, co byly v dosahu, se vrátila vyspat a my čtyři zbylí pokračovali dál. Jak se později ukázalo, Petr se domníval, že se chystáme k jezírkům, proto uplynula dobrá hodina, než byl vrchol dobyt. Vrcholové foto, čas 20:31. Syky nastavila samospoušť. „Stihneš sem doběhnout? A máš vlajku?“ „Jo, v pohodě. Čeká to deset sekund.“ Sotva dořekla, foťáček začal blikat. Doběhla k nám a zaujala vysmátou polohu. „Já nemam vlajku!“ vykřikla a upalovala zpět ve chvíli, kdy foťák spustil. Napodruhé se zadařilo. Ve střední Evropě by bylo docela o ústa, stanout na vrcholu, po tříhodinovém výstupu, v tuhle pozdní hodinu. V místních zeměpisných šířkách a v této roční době žádný problém. V zimě to tu musí být hrozné.

Zapsali jsme se do návštěvní knihy a nastoupili dlouhý sestup. Vedli jsme rýpací debatu typu: technici proti humanistům. Hanička s Andreou dotěrně opravovaly naši češtinu, my se Syky zas jejich pomýlené představy o světě. Zvláště Andrea například nevěděla, že do boudy, byť kamenné, se dá dostat dveřmi. Snažil jsem se vybírat jako vždy nejrychlejší a nejpohodlnější cestu a poraněné Sýkorce pomáhat se sestupem u řetězů, ale nebylo toho vůbec zapotřebí. Ubývalo nadmořské výšky a s ní i zdravých kolen, až nám došly stahováky. Ač měla Andrea, jakožto zdravotnice, obvaz vně kalhot (to opravdu neznamená uvnitř), hůř na tom byla Hanička, nemaje zdravého kloubu. Andrea se zase snažila sbalit nějakého norského tatínka, tentokráte předstíraným zájmem o jeho pejska.

Asi za dvě hodky jsme byli konečně pod kopcem a mohli načít podvrcholovou jahůdku. Bolest byla zřejmě větší než žízeň, a tak byl k vidění neuvěřitelný výjev, kdy Hanička odmítla napítí. Od kempu nás dělily asi 2km po chodníku a já se nějak nechal od Andrey vyhecovat, že ji do kempu odnesu. Když se mi snažila poprvé nasednout na záda, skončili jsme na chodníku, protože nastoupila s rozběhem. Vysvětlil jsem ji strategii bezpečného nástupu a vyšlo to. Průběžně přiškrcován a s pořádným břemenem jsem se vracel do kempu. Usoudil jsem, že bude výhodnější, když bude sedět za krkem, kde by nemusela tolik škrtit. Pokud mi ze strachu z přepadnutí neležela na hlavě, tak to

šlo. Ještě mi zpříjemňovala cestu vlajkou před očima. Najednou jí nevadilo, že je na ní napsáno „Plzeň“. Docela jsem se bál přes přechod, ale Syky skvěle, vedle role občerstvovací stanice, zajišťovala i bezpečnost. Andrea přesto pořád reptala, že se jí špatně sedí, takže jsem odnos odložil až na poslední úsek s efektním příchodem do kempu. Vysmátý, za krkem Andrea s fákem na kolenní, v pravé ruce česká vlajka s nápisem „Plzeň“, v levé prázdná flaška od jahůdky, kušna neustále v pohybu. Oblíbený hit: „Forever drunk“.

Dost jsem se zapotil, takže jsem zatoužil po sprše, ale koupací kupón kupodivu o půlnoci nikdo neměl. Jeden maník tvrdil, že se osprchoval v jedné zdarma. Sice tam tekla jenom studená voda, ale dalo se to prý přežít. Neváhal jsem, vidina voňavého sebe byla silnější než obava z ledárny. Skromný otužilce měl pravdu. Syky si zase utěsnila sádku do pytlíku a zaplula do sprch taky. Hanička vzhledem k neschnoucím vlasům odložila hygienu na ráno. Když jsem šel spát, byla jedna hodina a zřejmě i místní tma, tj. na 20 metrů jsem nerozeznal detaily v obličejí.

Eggy

Středa 28.7.04

Konečně se nám podařilo včas vše zabalit a nastoupit do busu. V plánu byla cesta Trollů. Během jízdy jsme museli kličkovat mezi krávami na silnici, přičemž Vláda opět skvěle bavil svými hláškami. „Zpomal, já jí plácnu přes zadek, ta poběží, cha!“ Škoda, že ho nemáme na co nahrávat, stálo by to za to. U nějaké sjezdovky si zase vzpomněl na svou sjezdařskou kariéru, kdy mu nakonec zakázali i tenhle sport, protože vždycky jel ve vajíčku takovou rychlostí, že za nim tekla voda.

Na horním konci Trollí cesty, tedy několika odvážně postavených serpentýn, jsme utvořili několik fotek a vyrazili vzhůru. Někteří se raději namazali, protože slunce docela připalovalo. Chodníček, hlína, kameny, suť, sníh, ... prostě klasika, jen tak v tričku jsme se proháněli po zasněžených norských pláních. Tentokrát nebyl cílem vrchol, ale sedlo, které vypadalo spíš jako konec Země. Jako výjev z filmu „Bohové musejí být šílení.“ Stejně jako tam, byla v údolí pod sedlem mlha, takže kromě vrcholků protějšších hor, majestátně se klenoucích nad mlhou, bylo vidět úplně nic. Řekl jsem si, že se napřed najim a až mlha ustoupí, budou k focení supr panoramata. Tak to jsem prokaučoval, protože než jsem se najed, majestátně se klenoucí vrcholky zmizely. Zato se mohl každý povznést při pohledu na svoji jedinečnou auru.

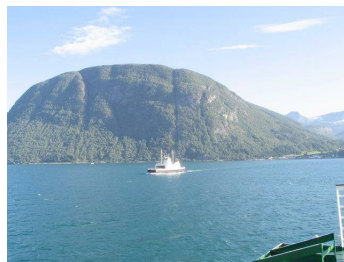

Vzhledem k hromadnosti pochodu jsme čučeli do mlhy asi půl hodky a Andrea, uzavírající naše stádo, stále nikde. Chudák, běhá jako kamzík a dostane takhle nevděčný úkol. Slunce zalezlo, mlha ne, tak jsme se s pár lidmi počali vracet. Suprově jsme si zaklouzali po zasněžených svazích, než sníh zmizel a začalo to drhnout. To jsme zase letěli po suťovitých stráních, až jiskry lítaly. Nenápadně se k nám přifařil nějaký člověk a museli jsme dlouho přemýšlet nad tím, jestli není z našeho busu. Na samém konci jsem našel supr zkratku, že jsme si s Haničkou slezli i kousek skály.

Svižný sestup nám byl dost k ničemu, stejně jsme museli čekat celou věčnost na ocas. Aspoň jsme v klidu zblajzli tuňáky, vyvětrali nohy, Hanička se pohoupala a já se jal dopisovat deník. Bohužel Haničku přestalo houpaní kupodivu brzo bavit, a tak tu sedí a přes rameno mi do toho kecá a opravuje chyby. No, pravopis opravdu není můj nejsilnější stránkou. Je takové vedro, že jsem se dokonce odhrotil si od řidičů koupit Primátora, když už pivo nemají.

Sotva dorazila Syky s opozdilci, mohli jsme přejet na jakýsi místní krátký trajekt. Prý se zdrželi při čekání na kolegyně, které nebyly na suti úplně ve své kůži. Takže si zatím hrála s Andreou na honěnou, což, vzhledem k povrchu a sádře, u Sýkorů vůbec neříkejte. Během jízdy se Andrea opět snažila podnítit naši zvědavost, aby uplatnila své bohaté znalosti o Norsku, ale nepochodila, protože prostě nic užitečného neví. Co se bude zítra dít a že se vrátíme přes Plzeň, to z ní prostě nedostanete. Nakonec se přece jen našel jeden dobrák (Petr od Denisy), kterému se jí ustrnulo a zeptal se na Trolly. Celá se rozzářila a začala vyprávět historii, ze které si pamatuji akorát to, že se pro štěstí dává nějaký Troll do hrobu. Poněkud pozdě, ne?

Nalodili jsme se na desetiminutový trajekt, kde Hanička spadla ze záchodu, když se rozjel (ona teda tvrdí, že spadla jenom málem). Po dalších dvaceti minutách jsme s autobusem zahnuli vedle silnice mezi krávy, kde budeme nocovat. „Andrea, piš si, za třetím svodidlem doprava,“ upozornila jí Hanička, jelikož tu Andrea bude příští rok sama průvodcovat a celou cestu si proto dělá pečlivě poznámky (pokud zrovna pořád nespí).

Nastal menší problém s nalezením místa na stan. Ne že by tam nebylo všude pěkně měkoučko, to ne, ale bylo to způsobeno tím, že tam byl mech a to ne ledajaký mech. Nacucaný mech. Po velmi složitém výběru, obsahujícím i předčasné nošení ledničky po celém širém okolí, jsme si nakonec ustlali pár metrů od autobusu na překrásném místě mezi dvěma kravincema. Netrvalo ani pět minut a Syky jeden vyšlápla. Rozhodli jsme se vyřešit náš tradiční problém s ranním vstáváním už večer tím, že přivážeme šňůrku od stanu k busu, ale nakonec z toho, nevím proč, sešlo. Přišli se na nás podívat krávy. Ne že by byly na naše ksichty nějak zvědavé, spíš dostaly žízeň a jejich výčep protékal středem našeho tábora. Jeden odvážlivec se je jal odhánět dupáním a tleskáním. „Ty vole, tamhleto chce bojovat!“ zjistil poděšeně, ale nakonec ze souboje sešlo.

„Tady se bude skvěle píchat!“ rozzářila se Hanička. Toto téma jsme kreativně rozvíjeli, až jsme byli Andreou nazváni perverzními Plzeňáky. Pak směrem ke svému dočasnému spolubydlícímu prohodila, že mu to udělá a bylo to tu zas. „Nejde to, je to ohnutý.“ „Tady je to tvrdý.“ „Pojď mi píchnout, já tu mam velkou díru.“ „Prosim tě, jednou píchnu a jsem hotovej,“ atd.

Na jídelníčku byly těstoviny s jakousi rajčatovou omáčkou. Dostal jsem za úkol sedět u těstovin, protože to stálo v návodu. Přestože jsem u nich celou dobu seděl a ještě krájel luncheonmeat, byl jsem Haničkou kritizován za pasivitu. Omáčka vypadala spíš

jako bleděhnusná pasta na boty. Ale když se zahřála a zaplnila luncheomeatem, vypadalo to celé mnohem hůř. Hanička se jala dochucovat. „Jéé, mě ujela ruka,“ vyjekla a já ztuhl, protože zrovna držela v ruce pytlík s česnekem. „Tak to je silný i na mě,“ prohlásila, když své dílko ochutnala. Dal jsem si pár lžiček a radši si na zbytek přídělů těstovin nalil kečup. Přes odporný vzhled si většina kolemjdoucích ochutnávku pochvalovala. Divný lidi.

Ohně nemaje, sešli jsme se kolem hovna. „Hele, nemáte sirky?“ zeptala se Andrea a poté, co je dostala, snažila se hovno zapálit. „Asi by mělo být vysušený, nějak nechytá.“ My ostatní jsme několikrát rezolutně prohlásili: „Nehoří, jednou pro vždy nehoří!“ Přesto vypatla ještě dost sirek, než se s tím smířila. A protože bude mít brzo narozeniny, zapíchlali jsme do kravince sirky, prohlásili to za dort a zazpívali jí „Happy birthday to you.“ „Já věděla, že od vás dostanu hovno.“

Domluvili jsem se na pařbě u ní na chatě. „Je to hned u konečného metra. Asi 7km.“ Pražáci mají podivný představy. Vzali jsme zbytky rumu a citrusu a vecpali se tlachajícím kroužkem ostatních. Umíme supr věc, umíme jí dobře a umíme ji naučit, takže jsme ostatní zasvětili do koksíků. Syky předváděla, já instruoval. „Vemte 3 – 4 zrníčka kávy dle chuti a hoďte do kušny. Otevřete cukřík a vsypte za kávu. Obé v kušně držte až do příchodu rumu, kousejte, drtíte, když už nemůžete, polkněte.“ Přestože se Syky celou dobu předvádění tlemila, po osvobozujícím polknutí prohlásila, že mě zabije. Ale ujalo se. Cítili jsme hrdost k rodišti, protože až na rádoby pivo Primátor (Tesák by jistě řekl: „Primátor – posereš radiátor“) a slivovici, kolovaly samé dobrůtky z Božkova. Syky zase otravovala s podepisováním sádry, ještě že jí došla fixa.

Lidi začali ubývat, až jsme zbyli jen my, Andrea a Svaty ze Žďáru na Sázavou. Společné zájmy: chlast a zpěv. Nechápu, jak mohli ostatní včetně řidičů spát v tom kraválu, co jsme vytvářeli. Dokázali jsme se prozpívat až do šera a to je tady co říct. Syky začala projevovat známky nestability a věčně odbíhala do stanu, aby se vždy vrátila s čelovkou na hlavě a svítila nám do ksichtů. Pak cosi na čelovce pořád spravovala (ráno fundovaně zjistila, že se tam nejspíš něco urvalo), odběhla, přišla s harmonikou, posvítila nám do očí, odešla ke kopci a lehla si na zem, přiběhla, prosvítila ksichty, zmizela ve stanu, vrátila se, další svícení, ... Asi napodesátý uposlechla našeho doporučení, aby už konečně v tom stanu zůstala a spala. Andrea už mezitím šla taky na kutě a my tři zbylí jsme vydrželi asi do tří, kdy došel jak veškerý rum, tak i citrus. Stejně to vypadalo, že bude každou chvíli svítat, bez předchozí tmy. Ale to už je pro pozorného čtenáře nošení světla do Norska. Svaty se rozloučil

s obavou o nerušený spánek svého spolubydlícího Michala, který chodí pravidelně psát několik hodin před ním. S Haničkou jsme se vtěsnali na zbyteček volného místa ve stanu, protože tam kromě rozvalené Syky byly taky snad všechny její věci.

Čtvrtek 29.7.04

Syky nastavila mobil na 7:00, takže když jsem se v půl osmý vzbudil, měli jsme na přestěhování do sousedícího busu hodinu. A to není mnoho. Byla slušná kosa, a tak mi trvalo nějaký ten čas, než jsem donutil holky k nějaké činnosti. Syky jsem musel tahat ven za nohy. „Hele, proč se všechno houpe?“ mžourala. „Eggy, ty si vožralej, já tě vidim dvakrát.“ Když se konečně vypořádala ze stanu, neustále cosi žvatlala o měkké sádře, o tom, co si pamatuje ze včerejška a vůbec nejčastěji používala slova jako: jak, kde, co, proč, ... „Ona je ještě vožralá,“ podotkla celkem zbytečně Hanička. Nějakým zázrakem se nám vše podařilo včas naházet do busu. Jó, někdo si to holt umí zařídit. Nechá si nandat sádru a pak nevaří, nádobí nemyje, nejvíc toho vypije (nepočítám-li Haničku), nejdýl vyspává, pak si jen tak sbalí svoje věci a když už je celý autobus připravený k odjezdu, odejde si někam do háje pro litry vody.

Dojeli jsme k fjordu Geiranger, který jsme si prohlídli z místního trajektu. Máme hroznou smůlu na počasí – je totiž pěkně a místní vodopády, trpící tak nedostatkem vody, nestály celkem za nic. Hanička tentokrát zvládla použít záchod, aniž by z něj spadla. Fjord velký, loď pomalá, proto jsme si zdlouhavě nudnou prohlídku zpestřili zpěvem písni s vodní a picí tematikou. Dali jsme hlavy dohromady a jakpak nám to krásně šlo. Stejně nebylo moc rozumět tomu, co průvodci vyřvávali do repráků, ač se snažili ve čtyřech jazycích (kupodivu bylo nejlíp rozumět němčině), takže si nikdo nemohl stěžovat. Nápad vybírat za naši produkci po 100 norcích při odchodu z paluby od všech turistů nebyl k zahoezení, přesto jsme jej v přístavu zahodili.

Vyserpentili jsme na horu Dalsnibba o nadmořské výšce 1476m, která se tyčila nad fjordem a pak seserpentili směrem k Lomu. Je právě 14:07 seč, něco přes 20°C, praží slunce. Andrea si mě a Syky neustále plete, což učinila i teď, když označila mnou laskavě zapůjčený nůž jako: „Sykyho,“ proto jí za trest zapisuji do deníku, když už jí Eggy dlouho nepraštila sádrou.

Dojeli jsme do Lomu, kde byl dvou a půl hodinový rozchod na očumování. Zašli jsme na prohlídku dřevěného kostelíku, o kterém se prý Syky dokonce učila ve škole, ale na otázku, co o něm ví, chvílku mlčela a pak mlčela dál. Abychom ušetřili 5 norků, snažili jsme se vytvořit desetičlennou skupinku, do které nám chyběly čtyři kousky. Nakonec jsme to vzdali, páč jsme neuspěli ani u cizinců a zbytek našeho busu byl kdesi roztroušen, hlavně v muzeu. Sleva byla i na ISIC, a to i na prošlý, jak zjistila Andrea s Haničkou. Mě doma ani nenapadlo, si s sebou tuhle prošlou kartičku vzít. Jediná Syky vlastnila platný kousek, jenže ho nechala v autobuse, do kterého se nakonec nevrátila, ač jí to srdce rvalo. Útulný kostelík a dosti zajímavý výklad místního maníka.

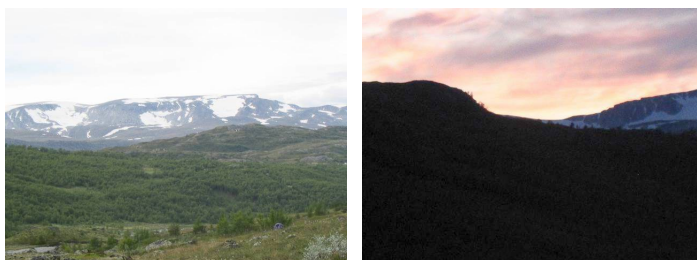

Následovala výprava za jídlem do obchodu Kiwi, který, podle naší informované slečny průvodkyně, byl nejlevnější. Plzeňské pivo tam neměli, zato tam měli zkurvený nektarinky za 20 NOK. S Haničkou jsme pak ještě navštívili COOP shánějící vrcholové plzeňské. Něco plzeňského tam sice měli, ale bylo to dost podezřelé, takže na nejvyšší horu Skandinávie půjdu bez něj. Samozřejmě jsme při té příležitosti zjistili, že Kiwi bylo pěkně předraženo. Hanička v infocentru poslala domů mail a taky jeden hromadný, aby měla Syky radost. Ještě napsala pozdrav do chatu na stránkách, sice trochu přehnaný, ale ten pařák venku si o to říkal.

Po, na pohled ne zrovna nejbezpečnějších, mostíčkách přes místní raftřeky jsme dorazili na nocoviště. Tentokrát nebylo podmáčené, žádné ovce ani krávy. Zato tam byly

kameny a to tak vtipně rozmístěné, že na každý stan jich vyšel aspoň půltucet, ať jste s ním otáčeli jakkoli. Položili jsme ten náš na zem a lehli si na něj, abychom vyzkoušeli pohodlí. „Á, Plzeňáci maj postaveno,“ rýpla si kolemjdoucí Andrea. Zatímco schlo z rána neusušené tropiko, vytvořili jsme směs hovězího a hovädzího guláše. Doladění česnekem jsem se tentokrát ujal já, aby zase někomu náhodou neujela ruka. Bylo to báječný, guláše šli kupodivu krásně k sobě.

Syky házela tropiko na stan. „Ještě že máš tak dlouhé ruce, jinak by sis na ně šlapala,“ prohodila zas jednou něco logického Hanička. Snad poprvé jsem byl rád, že si zapálila, protože se najednou začali rojit komáři a lepší v smrádku než podobaný. „Aby se nám nepropíchl podlážkou,“ starala se Syky. Potom, co si Andrea dohrála hru na usnutí s panem řidičem, přišla se k nám připojit. Po dost náročném vysvětlování pravidel, jsme si zahráli cinkandu. Andrea nám nabídla bonbón a Syky, že si dá. Pak ale zjistila, že už má jenom jeden, a tak znova u Syky zjišťovala, jestli opravdu chce. „Jo.“ „Nic ti nedam!“

Děvčata si každá našla svůj kámen, pěkně podle vkusu. Hanička prohlásila, že ta její díra se jmenuje Žilov, čemuž jsme se řezali při vínku ještě hodně dlouho, zvláště když přiznala, že je tam asi 300 lidí, ale kdo by se s tím počítal, a ani je všechny nezná. Kde se vzal, tu se vzal, přišel se na nás podívat Petr s meruňkovicí a zjišťoval náš pohled na přechod. Dali jsme mu na oplátku ochutnat víno. „Já věděl, že Plzeň bude něco mít,“ pronesl spokojeně, vzápětí však flašku upustil a ta nám cmrdla na stan. „Ježišmarjá, kdepa si to vidě! To se v Plzni nedělá!“ „Pardon, pardon, nějak mi vyklouzla, ale tomu stanu to nevadí,“ a ukazoval na pořádný ptačinec přesně nad místem, kde mám v noci hlavu. „No jo, ale tý škody!“

Přituhlo, tudíž jsme se raději přesunuli dovnitř. Hanička potřebovala místo na nohy, ale ani Syky ani Andrea se nechtěly hnout ze svých nově získaných kamenů. „Já ten svůj neopustím, je dost příjemnej,“ křičela Andrea. „Ale no tak, ve svém stanu jich budeš mít dost a můžeš je střídat celou noc.“ „Aby se ale moc nerozžhavyly!“ „Vy Plzeňáci jste takový prasata, radši půjdu spát.“ Přesto jsme si ještě povznesli ducha při žumpě, ale až po tom, co se Syky konečně podařilo zprovoznit čelovku jako stropní osvětlení.

Poté, co nás Pražačka opustila, jsme dlouho hledali vhodné uspořádání na spaní. „Nelepte se na mě, vůbec tu nemam místo,“ stěžovala si Hanička. „Když my máme u stěn šutry, jinak to nejde.“ „Jéjku, já nějak sjela dolů,“ rozzářila se Hanička. „No jo, už po několikátý po tom šutru, co? To zas bude noc.“ „Půjč mi tu deku,“ požádal jsem

Haničku o přikrývku, pod kterou se převlékala. „Co s ní budeš dělat?“ „Dam ji do rohu a dál se uvidí.“ „Když dáš deku do rohu, tak se vidí dál, jo?“ zaujalo Syky v jejím pohodlném dolíku.

Eggy

Pátek 30.7.04

Hned po ránu nás čekal krátký přesun na místo startu dvoudenního přechodu. Při takových příležitostech je velmi výhodné, si připravit batoh na trek už večer předtím, aby byla ráno pohodička. Samozřejmě, že jsme to neudělali a ráno mocným finišem byli připraveni jako poslední deset minut po čase odjezdu. Na Plzeň prostě někdo těžko zapomene. Jsme zkrátka nepřehlédnutelní. Nejvíc zavazadel, bordel u stanu s hangárem, stále ještě vlastní zásoby pití, kravál až do noci a v době, kdy už většina sedí z autobuse, naskytá se jí pohled na náš stále postavený stan.

Ale zbytečně neodbočujme. Půlhodinový přejezd se opět velmi hodil k nasnídání (závidím ostatním, kteří se každé ráno nasnídají v klídku v přírodě, která nedrnčí). Na parkovišti jsme vyskákali a mohli vyrazit. Slíbil jsem Andree, že jí budu dělat společnost na konci našeho stáda. Po cestě jsme ještě sebrali Syky. A jak jsme se tak ploužili s pomalejšími, zbytek nám utekl natolik, že jsme je ani v dálce nezahlídlí. S námi tam zůstaly ještě tři holky, jimž dělala chůze po suti nemalé obtíže a našlapovaly tak na každý další kámen jen velmi opatrně. Takže zatímco pomalu pokračovaly v cestě, s mapou jsme se poradili na další trase a abychom si byli jisti, hodlal jsem vylézt na boční krpál a podívat se, jestli zbytek nespátím. Myslel jsem, že mam stejně dost času, bohužel to byla skála typu: za vrcholem další vrchol se spoustou hřebenů, přes který nebylo vidět dopředu. Proto jsem stoupal poměrně dlouho, než jsem mohl v dálce zahlédnout spoustu roztroušených mravenců. Předpokládal jsem, že holky za tu dobu ušly pěkný kus cesty, takže jsem sestupoval šikmo vpřed.

Dole jsem za sebou nikoho neviděl, před sebou v dálce pět mravenečků. Myslel jsem, že jsou to ony, ale radši jsem to vzal dost svižně, abych je brzo dohnal. Bohužel jsme

brzo rozeznal, že je to chvost lidí před námi. Doběh jsem je, poslal vzkaz, že se ploužíme a vracel se zpět. Po nějaké době jsem potkal holky, kterým jsem asi dost jasně nevysvětlil svůj úmysl, takže si myslely, že jsem se někde rozbil, a tak na mě nějaký čas čekaly a hledaly halekáním. Aspoň něco. Navíc se jim staly tři zajímavé věci. Jednak se někde Syky natáhla do bláta, nic překvapivého. Pak našly běžku, se kterou se nyní vláčí Andrea jako se skvělým suvenýrem, který si nechá od všech podepsat. A aby se nedala od Syky přetrumfnout, taky se jí podařilo kamsi spadnout, prý na břicho. Než jsme dohnali obědvající zbytek, běžel nám naproti starostlivý Petr. Kvůli zrychlení pohybu stáda si vyměnil místo s Andreou, takže jsme si mohli podupávat pěkně v popředí.

Ze stráně tekla spousta potůčků, a když jsem přešel jeden větší, otočím se a koukám, jak se před ním hromadí zoufalí lidi a neví jak přes něj. Někteří si v panice dokonce zuli i boty. Pro rybáře není chůze po mokřích kamenech žádný problém, a tak jsem provokativně chodil z jedné strany vesele na druhou, zatímco ostatní propadali zmaru. Aspoň Hanička vyjímečně použila moji cestičku.

Jinak to byla pohodová pouť až k odbočce, kde to začalo stoupat. Nic hrozného, za chvíli to zase klesalo krásnou sutí s pořádnými balvany, jako ostatně v těchhle horách zatím prakticky všude. Při čekání na ocas jsem se namazal, bohužel pouze na utiskovaném malíčku (vypadal, jako bych nakopl ropu), a při opalování na šutru dopsal kus deníku. Hanička si stáhla koleno tak, že ho nemohla vůbec ohnout. Aspoň se jí s ním nic nestane. Zalitoval jsem, že jsem si s sebou na přechod nevezl kratásky.

Poslední tříhodinový úsek se neskutečně vlekl, krajina pořád stejná, řeka stejná, ještě že jsme našli zkratku, o které i Hanička nemohla jinak než prohlásit, že je to sice kratší, ale zato lepší cesta. Syky s Andreou, která kvůli ušetření zátěže na zádech bude spát s námi, už byly na místě a hlídaly při polívce kvalitní místočko na spaní. Eva s Petrem se při večeri usadili vedle stanu, a že prý lepší program na koukání není zdaleka ani v televizi. To jsme totiž na bolavých nohou stavěli stan při obvyklé píchací konverzaci. Dohromady jsme šli asi deset hodin, takže vyzutí představovalo neskutečné blaho. Aby se nám Petr odvděčil za představení, vyprávěl nám dost dobrý příhody z jeho učitelování na ZŠ. Andrea prohrála se Syky střížbu o mytí nádobí a poznala, že zdejší potok je kupodivu opět někde kolem bodu mrazu. O žádnou končetinu ale nepřišla. Pak šla na záchod, což u ní znamená jít aspoň kilometr za co nejvíc kamenů a ještě do houští, aby na to měla patřičný klid. Asi

z nás bude mít ještě dlouho zácpu, protože se jí vždy po její procházce pochlubíme, že i tentokrát jsme ji neopomněli pozorovat dalekohledem.

Zalezli jsme do stanu na masáže. Namasíroval jsem Haničce záda, do teď nevím, proč to chtěla v sedě, vždyť byl pátek. „Au, au,“ neustále vzdychala až měla Andrea zase plno chlípných řečí. „Víš vůbec, co je to Hookův zákon?“ zeptala se jí Hanička. „Myslím, že jo. Jeden Hook namočený do kapaliny se rovná Newton na metr čtvereční.“ Mozek se špatně masíruje, tak jsem jí aspoň pomohl se zády. To bylo velmi výhodné, protože narozdíl od Haničky mi oplatila stejnou mincí. Na Syky už jsem se nedostal, protože má sádru a z toho pro mě nekoukala žádná odměna, radši jsme se střídali s Andreou. „Syky, ty jsi v tom nevinně, já za to nemůžu.“ Ještě jsme si několikrát zopakovali, že Dobrý tu není a že oni neví, ale nevědí, a že nemam půjčovat můj nůž, ale svůj nůž.. Andrea je prostě pěkně šťoura a polohu na spaní má jako trénink do hrobu.

Sobota 31.7.04

Pokračování přechodu bylo tradičně ráno v devět hodin, přestože Hanička chtěla večer obejít po Petrovi stany s tím, že změnil čas odchodu na 10:00. Svaty jí to ale zkazil tím, jak se u toho tlemil. Docela nezvyk, mít v předsínce tak málo zavazadel i přesto, že nás tam bylo o Pražáčku víc. Budík 7:00, první odvážlivec ze spacáku 7:30:00, odchod decentně nestihnout. Andrea měla jako obvykle spoustu rýpavých průpovědek na tento způsob vstávání, nechápe prostě ranní pohodu. Nebylo času nazbyt, protože jsme se tentokrát museli nasnídat před nástupem do autobusu, protože jsme žádný s sebou neměli.

Dokončení přechodu představovalo osmihodinovou procházku přes nejvyšší horu Skandinávie – Galdhøpiggen (2469 m n. m.) s převýšením 1200m a ledovec. Už včera jsme Petrovi podepsali papír, že se jím necháme přes ledovec převést na vlastní nebezpečí, abychom ušetřili 80 norků na hlavu za ledového průvodce.

S Andreou jsme šli opět na chvostě, kde se nedá zadýchat, a tak jsme s písničkou na rtech popoháněli před námi jdoucí. Když nám došel Nohavica, Andrea začala s nějakými pražskými cajdáky, proto jsme ji s Haničkou radši rychle naučili Ještěřici. Bylo dobře, že nás Syky neslyšela. Ta zrovna kousek nad námi málem hodila držku při přeskokování

potoka. Na odbočce se od nás oddělilo patnáct lidí jdoucích snazší cestu bez vrcholu a ledovce. Andrea měla svoji nalezenou běžku zapíchnutou v batohu jako anténu. Bouřka se sice neblížila, přesto byla velmi nebezpečná pro ostatní, zejména při předklánění, zaklánění, sundávání batohu, atd. Aktuálně olamovala větvičky snad každému stromu kolem cesty. A abych nezapomněl (jak bych také mohl), neustále někomu ukazuje modřinu, kterou si udělala při včerejším pádu na břicho. Těžko říct, jak se jí mohla dostat do výstřihu. Jenom čekám, kdy ji začne ukazovat kolemjdoucím Norům, s tím už by uspět mohla.

Cesta se postupně změnila v suť a nakonec ve sněh. Asi bych mohl impregnovat týden a stejně bych měl v pohorkách rybník. Návleky, co měly holky, jsem jim mohl jen bledě závidět. Před vrcholem, který byl samozřejmě až za jinými třemi, už byl jen sněh, což sice znamenalo nepříjemný výstup, zvláště pro druh pohorek bez vzorku, jaké měla například Syky, ale zároveň to dávalo příslib supr sjezdu při sestupu. Ukázala se stinná stránka našeho umístění na konci výpravy, neboť jsme ze stáda sobů, které měli někteří skoro na dosah ruky, zahlédli v dálce jen jednoho, který na nás ještě vystrčil zadek.

Vrcholový oběd, vrcholová fota, vrcholové vlnky a hajdy dolů. Sjezd byl fakt bomba. Dobrých 300 metrů jízdy ve stopě. Chtělo to zvládnout techniku skluzu i brždění. Andrea přišla na to, že je dobrý brzdit špičkami. A skutečně, když tuto techniku používala, byla na zádech asi pětkrát, přičemž vždy kolem zlověstně prosvištěla její běžka. Ať si říká o suvenýrech co chce, stejně ji má jenom na balení Norů. Zapředává skrz ní hovory častěji než Syky skrz sádku a to je opravdu co říct.

Došli jsme k ledovci, kde si nás Petr navázal. Vedle stál řetěz nějakých cizinců. Dva si tam furt hráli s uzlem. „Vy jste ale mentálové!“ neváhal jsem je upozornit na defekt. Jinak bylo kolem vůbec hafo lidí a po ledovci hustej provoz. Navázání jsme slézali svah k ledovci, takže mi občas přistála na zádech Andrea, občas jsem skončil na Haničce. Jinak nic moc, půl hodiny nudy. Myslím, že pod náma žádný led ani nebyl, a že praskliny tam jenom narařčili, aby turisty vyděsili a brali od nich prachy.

Cesta k autobusu byla pohodička, zbavení se promáčených bagančat lábuž. A ta cesta autobusem. „Hele houbu,“ vykřikl Petr a to už Petr u volantu zastavuje a Vláška se vrací pro úlovek. „To byla největší aktivita, cos tady zatím předvedl,“ podotkl Petr, když byl zpátky uvnitř. „Co by člověk neudělal pro jídlo, že?“ Takhle jsme sebrali ještě dva křemenáče. Kolem cesty se válely ovce a ty flegmatictější dokonce přímo na asfaltu. V jednom místě se dokonce několik z nich proti nám rozběhlo, ale nakonec to vzdaly.

Další zábavu obstarával Vláška, opět nemající co na práci. „Hele restaurace, zvu vás na oběd.“ „Nejde o pozvání, ale o zaplacení,“ upozornil ho Petr. „To je směla, podívej, zatlučený okenice, lidi odcházej, tak holt jindy.“ A pokračuje: „Póóóóóóóó, toho sněhu tady, to bude v noci lyžovačka... Neblbni,“ na Petra, když přeřčel hupanec „chceš zase vidět čočku? Já si tu klidně ublinknu... Póóóóóó, každej si tu postaví mohylu a ty nic... Zrychlí trochu přes ty kopečky, ať to letí až na ten další (což Petr udělal a u některých to možná málem opravdu letělo)... Jedem tak rychle, až se nám potí sklo, že? ... No jo, z kopce umí přidat každej blbec, ale pak jet po těch dvou kolech, che... Ty rybníky tady, ale kapři neskáčou. Krásný panoramata... Tady by se partizánům špatně bojovalo, nikde žádná větvička, že?“ Potkali jsme auto Čechů, ze zadního sedadla na nás zběsile mávala jedna ženská. „Co se divíš, to byla sestřenice.“ „Z Bohnic, co?“ „Krásně jedeš, Péto, to mi budeš moc koupit večer panáka.“

Přijeli jsme teprve do druhého kempu za dosavadní dobu strávenou na severu, takže byli všichni natěšení na sprchy. Sotva se otevřely dveře autobusu, banda Čechů oblehla blízké maliny a nenechala tam jediný plod, včetně nezralých. Dostí náročným způsobem jsme si se Syky na vařiči, liháku a v několika cizích ešusech uvařili rýži s masem ve smetanové omáčce (skutečně tam byl půlkilový flák masa), zatímco Hanička obešla kemp a převedla se. Od chvíle, kdy nám došla první bomba máme menší problém s přiváděním čehokoli k varu. Sice máme další dvě, ty ovšem mají nekompatibilní vývod s přívodem na hořáku. A to už na mě opravdu nikdo nehodí.

Otevřeli jsme silvestrovskou výhru v podobě Puschina a než jsem se vysprchoval, byly otevřeny i poslední zásoby citrusu a Carrone. No a taky se konečně setmělo a to byla teprve půlnoc. Zřejmě jsme se přesunuli jižně, ale kdo to má pořád sledovat. Kvůli napruženým Němcům jsme leželi na celtě za busem v klasické pěticlenné sestavě. Přesto za námi přišla nasraná Němka, co se jí nejspíš nelíbil náš zpěv, huba jí jela a to bylo samý: „Ruhe, Ruhe!“ Vyignorovali jsme ji mlčením, a tak jí to brzo přestalo bavit. Pomalu jsme na celtě usínali, a tak jsme se rozpustili.

Neděle 1.8.04

V noci vyjímečně trochu sprchlo a bylo dost teplo, což se ráno přeměnilo v pařák. V plánu byl spíše odpočinkový den s tříhodinovou procházkou k ledovci. Jak nám Petr oznámil, čeká nás rovinná lesní cesta s převýšením sto metrů až na samém konci. Sandály nedoporučil, ale jinak jsme klidně mohli nechat pohorky vyvětrat. A že jim to bylo zapotřebí, nemusím myslim dvakrát zdůrazňovat. Stejně jim to nepomohlo. Vzhledem k počasí většina navlíkla kraťasy. Vedro dorazilo i do téhle krajiny.

Kupodivu jsme opět nestihli odjezd. Po silnici bylo zase plno krav, čas jsme si krátili hrou na filmy, do které jsme zatáhli i Andreu, která moc stála o to, aby si nějaký myslela a my hádali. Vybrala nějaký hrozně známý s ještě známější herečkou v hlavní roli. Když už jsme nevěděli jak dál, ze srandy jsem tipnul, že by to mohla být Grónka. „To ne, ale Gróňanka. Typická.“ „Takže ošklivá?“ „No, moc hezká není.“ Stejně jsme film ani herečku nikdo neznal, jen Syky už to jméno zaslechla [pozn. – byla to Björk, která se mimochodem narodila v Reykjavíku, tedy na Islandu. Teď už je to jedno, ale pro příště.]. Tohle marné snažení nás tak vyčerpalo, že jsem při další příležitosti tipoval film „Bleděmodrý svět,“ jindy se zase Hanička ptala: „Zabili ho?“ „Jo.“ „A přežil to?“

Dojeli jsme na parkoviště a vyrazili na led. Ukázalo se, že Petr má velmi zvláštní představy o lesní cestě. Nebylo to sice nic hrozného, jen kdybychom snad všichni nesešli z cesty a nemuseli se prodírat stromky (které jinak kolem lesní cesty nebyly) a hlavně překonávat haldu potůčků. Kdo neskáče, není Čech a do cíle se prostě nedostane. Dopachtili jsme se až k ledovci. Nikdy bych si nemyslel, že budu v Norsku pár metrů od největšího pevninského ledovce Evropy Jostedalbreenu stát jenom tak v kraťasech a cítit, jak si zase spálím držku. Podle Petra, který se po něm i prošel, utál od loňska o nějakých padesát metrů.

My se prošli jenom po napadaný suti, pod kterou byl, světe div se, led, a tak když po ní slézala Andrea, otočil jsem se na ní a povídám Haničce: „Ta sebou sekne. Andreo, kuk!“ Zvedla oči a hodila záda. Jsme to ale zlomyslní Plzeňáci. Zpátky jsme šli správnou

cestou, přičemž se opět zaskvěla Andrea, když zapadla až po pohory do pořádného humusu. „Kdybys byl gentleman a podal mi radši ruku místo toho, aby ses tu takhle řezal.“ Přestal jsem se řezat a vyfotil jí.

Nemít voda v ledovcové řece sotva pár stupňů nad nulou, určitě bychom se osvěžili i my suchomilnější. Takhle jsme se při opalování museli chladit Primátorem. Jen ti nejotuzilejší vydrželi mít nohy ve vodě více jak pár vteřin. Při cestě k trajektu jsme opět projeli spoustu tunelů, kde se teda dost blbě píše deník, páč je tam tma jako v ... no prostě jako v tunelu. Na nějaké nerovnosti autobus několikrát poskočil, čímž jednak vzbudil Andreu, která stále jako ostrův sleduje cestu a dělá si poznámky, a jednak se Vláda třikrát udělal, jak nám neváhal ihned sdělit.

K přenocování jsme zastavili poblíž nějakého jezera asi 80km před Bergenem. Byla tam jedna záchodová minichatička, debilní kohoutek a hrozně blbě se tam píchalo. Vystoupil jsem z busu a potkam vysmátou Haničku, jak ukazuje dolů po stráni. Tam bylo možno spatřit její batoh pěkně zapřený o strom pár metrů pod námi. Vrtalo mi hlavou, proč si jej odložila právě tam. Prý se tam prostě dostal tak, že při jeho pokládání na zem ztratila rovnováhu a už nebylo vyhnutí. Když jí ho Kraken vyndal, málem ho tam hodila znova a letěla za nim, to se totiž zrovna přerazila o ledničku. Opět jsme našimi krámy zabrali tolik místa, jako všichni ostatní dohromady. Andrea si dělala hrachovku a zřejmě s ní nezacházela zrovna v rukavičkách, protože ta počkala na vhodnou příležitost a utekla. Syky zase rozlila vodu, takže za chvíli náš plácek připomínal bažinu.

Vyjímečně bylo co slavit, protože jsem měl právě půltiny. Ostatní mi slibovali stejný dáreček, jako dostala nedávno Andrea a jelikož jsem oblíbenější, hodlali se mi na něj složit všichni. Ta představa mě zas až tak u srdce nehřála, protože jsem stejně s sebou neměl bandasku. „Jaký máš rád zvíře?“ „To ho jako přinutíte, aby mi vyrobilo dárek?“ Nakonec nic z toho našťestí nevyšlo, tak mi Andrea aspoň zazpívala Svěrákovu narozeninovou písničku. Obzvláště druhá upřímná sloka mě velmi potěšila, proto ji tímto za odměnu zapisuji do deníku a budu se snažit o ní napsat taky i něco pěkného.

[Nedá mi to, abych nyní neudělal krok stranou, protože na cestě do Bergenu jsme projeli už asi dvacátý tunel a to psaní per partes mě už vážně dost irituje. Jeden takový, kterým jsme v minulých dnech projeli, má dokonce něco přes 27km. Na to asi prasklo krumpáčů... Ale vraťme se.]

Četl jsem deník, protože ho jednak píšu a jednak jsem jediný, kdo dokáže přečíst aspoň 90%. Za jízdy se prostě blbě píše. Najednou se ozvala rána a další dramatické zvuky. Někaké auto s přívěsem srazilo pár metrů od nás černocho na skútru. Nejspíš se mu nic vážného nestalo, jenom trochu kulhal a měl sedřenou ruku. Později na místo dorazili tři žluté figurky, nejspíš po cestě někdo jednu vyhodil. Jen si zkuste spočítat, jaká je pravděpodobnost, že v Norsku, několik metrů před vaším stanem, uvidíte jak auto srazí skútraře a ještě to bude černocho. A já vůl seděl otočený na druhou stranu. Nemohl jsem si odpustit glosu: „Padá černocho, něco si přej.“

Zahráli jsme si roztomilé pexeso se zvířátky. „Hele, chlupatá sova.“ „A tady náký tlustý prase,“ (na obrázku byla myš). Andrea, to pražské dítě, byla z obrázků dost vysmátá

a když otočila kartičku s jezevcem, málem pukla smíchy a musela si jít odskočit. Hrála Hanička: „Hele bažant, toho poznám.“ „To je tetřev,“ opravil jí Svatý. Ve 23:30 už bylo na kartičky hůř vidět, a tak nás Petr od Denisy naučil Čing Čong – čínskou hru s palci. Při klepací hře s rukama se jednak dařilo Syky zmást nejvíc lidí, protože signály sádrou nebyly nejlépe čitelné a jednak se jí nakonec povedlo hru usurpit pro sebe, když se její ruce dostaly k sobě a nerušeně si nahrávaly. Andrea nám vyprávěla svůj oblíbený vtíp. Začalo to velice slibně: „Archimédes, Newton a Pascal hrají na schovku. Archimédes piká...“ Bohužel se ukázalo, že celá pointa spočívala v převodu jednotek hrajících si pánů, a proto jsme si ten vtíp nakonec museli poskládat sami. A to už prostě nebylo tak vtipné. Když jsme Andree marně vysvětlovali, v čem její vtíp vlastně spočívá, jen se řehkala: „Piky, piky, Newton! To je jediný, co se mi na tom líbí. Piky, piky, Newton! Cha, cha, cha, cha...“

Opět jsme na sebe na celtě polehali a smutněli, jelikož už i nám došly zásoby. Vezete si deset flašek a po týdnu nemáte co pít. Zbytek zájezdu budeme odkázáni na zásoby řidičů. Zatímco my normální jsme toužili po pití, Andrea snila o kakau. S velkou námahou se nám podařilo objevit aspoň ony tři hvězdy. Spíše jsme kecali, než bychom hlasitě pěli, přesto si kdosi z okolních stanů vyžádal ticho na spaní. Příště si dáme kolem plzeňského stanu ceduli „No sleeping“.

Pondělí 2.8.04

Již před usnutím jsme si dali závazek, že tentokrát budem připraveni k odjezdu včas. A světe div se, povedlo se. V buse jsme byli 15 minut před devátou. Nejspíš náš sbalený stan zmátl ostatní natolik, že i oni přichvátli a poprvé se odjíždělo v předstihu. Však mi si to někdy zase vezmem zpátky.

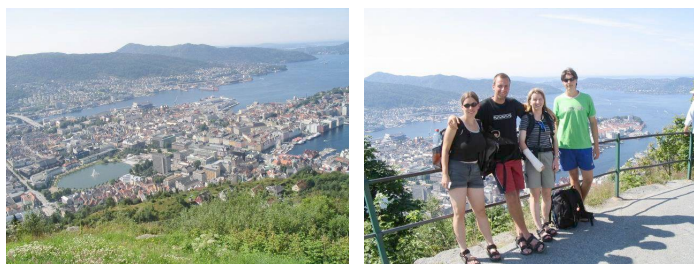
Po dvou hodinách nás přivítal Bergen, druhé největší norské město o 200 000 obyvatelích. První návštěva nás zavedla do akvária, kde mělo být v poledne k vidění krmící šou. Andrea celou cestu otravovala s chutí na kakao, já se zase těšil na mořské speciality a možnost vybrat si libový kousek prostřednictvím jeho cirkusáckých kousků mi přišla výtečná. Ještě než došlo ke krmení, sledovali jsme polední selanku několika tučňáků. Zatímco většina z nich projevovala nějakou činnost jako plavání a tak, jeden tam pořád stál a čuměl do zdi. Tak toho bych si teda nedal. Těžko říct, jak se do takového malého tělíčka může vejít tolik ryb. Asi jsou dutý. Zajímavější mělo být krmení lachtanů, kteří byli pro žrádlo ochotni skákat na červený balónek. Díky návalu z toho však ten pravý požitek nebyl. Zajímavější byly rybičky – takové různé, barevné, malé, velké, ošklivé i maskované. Taky spousta hadů a ještěrek, nějaká ta polochcíplá žabička, želvičky. Prostě spousta jídla.

Proto jsme se těšili na rybí trh, kde bychom konečně mohli hlad zahnat, protože místní zřízení se stále neměli k tomu, nabídnout nám nějakého toho mazlíčka. Dopohlídli jsme si celé akvárium a vyběhli za obědem. Výběr byl opravdu široký, včetně ochutnávky kaviáru či sobího salámu, kterých jsme bohatě využili. Jeden maník za pultem byl Slovák, a tak nám protekčně doporučil nejlepší kousky. Bagety plněné mořskými potvarami byly opravdu báječné. „I Bergen rejne de ofte.“ Tak zní jedna z několika norských vět, které vám dokáže Andrea plynně sdělit třeba o půlnoci, česky znamená, že v Bergenu pořád prší a naštěstí není pravdivá. Nádherné počasí nás nalákalo na vyhlídkový kopec nad městem.

Tam vedla lanovka. První problém byl ji vůbec najít. Během toho, jak jsme stáli na místě, kde by podle plánu měla být, a čučeli do nebe hledající dráty, nám nejspíš vesele jezdila pod nohama. Jak už je tady prostě zvykem, první část její trasy vedla tunelem. Druhý problém byl čistě finanční, kdy jsme opět potřebovali větší skupinu lidí na slevu. Tentokrát se ji Andree podařilo sehnat, objevili se však další problémy s koordinací placení, a tak jsme nakonec od tohoto stejně opustili. Mít více času, aspoň pro zpáteční cestu bychom se spolehli na vlastní nohy.

Výhled ale stál za to, škoda jen, že se nedalo rozhlídnout do všech stran. Požádali jsme jednoho Nora o vyfocení, bohužel moc talentu nepobral, tak stejně Syky jeho výtvar smazala. Nadlábli jsme se místní supr zmrzlina. Kdo by to byl řekl, že si v mrazivém Norsku vyvzpomenou vyrábět takovou báječnou zmrzlinu velikosti rozšláplého tenisáku. To jsme ale, v tom více jak třicetistupňovém vedru, neřešili.

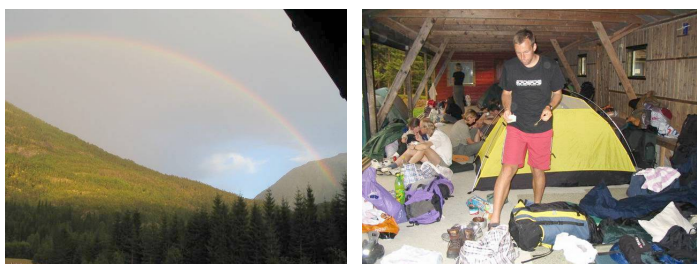

Kocháním jsme přišli o dost času, a tak nám pod kopcem už zbyl čas v podstatě jenom na nákup. Se Syky jsme zatoužili po ochuceném mlíčku, to maj mazlíčci rádi.

Sehnali jsme jedno lákavě vypadají, nakonec se však ukázalo, že je to jogurt, z čehož se mohla Andrea strhat smíchy. Ale bylo to dobrý a pít se to dalo taky.

Cestu autobusem jsem víceméně prospal. Hrála nám nějaká chytlavá písnička, kterou se jistě do konce zájezdu naučíme, jako je tomu ostatně u všech, které jsou nám pouštěny neustále dokola. Podařil se nám však dílčí úspěch, kdy jsme do kazeťáku protlačili Slepou kolej. Kdybychom do toho ostatním nezpívali, možná by se jim časem zalíbila. Hanička opět vyprávěla vtip o galantním jelenovi, to se prostě musí slyšet. Její špunt však nezněl příliš věrohodně, což strhlo marné snažení všech okolo o vyjádření špuntu. A obvyklý češtinářský koutek paní učitelky Andree: „Jeden ví, dva vědí.“ „Jedna ryba smrdí, dvě smrdí ještě víc.“ Hanička si na trhu koupila velrybu, takže nám první trajekt radši ujel, než by riskoval potopení. Řešily se otázky zítřejšího přechodu, především vzdáleností, přičemž se naše humanistky holedbaly siny a cosiny. „Kolik vám to vyšlo kilometrů?“ byl jsem zvědavý na výsledek. „Hodně.“ „A jakou máte odchylku.“ „My žádnou úchylku nemáme.“ „Myslím chybu měření.“ „No, trochu.“ Takže jsme hned naprosto přesně věděli, že toho ujdeme hodně, plus mínus trochu.

Přespání nás čekalo na střešnici. Bylo to dost výhodné, protože tam jednak momentálně nikdo nestřílel a jednak tam byl přístřešek, a tak jsme nemuseli stavět stan a ráno ušetřit drahocenný čas. A taky po dlouhé době zapršelo, z čehož pro nás vyplynul akorát krásný pohled na duhu. Než byla večere, obklíčili jsme lesní malinovník, tentokrát byl ale nad naše síly. Už jsem se zmínil o té smutné skutečnosti, že nám došly zásoby. Proto jsme si od Petra koupili poslední litr a půl červeného a od řidičů rum. Božkov to nebyl, zato to teklo nějak rychle a mělo to 40%. Přeci jen bych jinak perfektním řidičům udělil černý puntík za to, že v době, kdy si ji nehlídala, vyhodili Andree její nalezenou běžku, se kterou dva dny táhla po horách.

Přestože Hanička kalila někde u řidičů, červené zmizelo dost rychle a rum na tom nebyl o moc líp. Andrea sice neustále prohlašovala, že buď sportuje nebo kalí, postupem času jí to ale vadilo čím dál tím méně. Ač měří pouze o dva centimetry více než Syky, pokud jde o to zachytit kolující láhev, jsou na tom se Syky s délkou rukou úplně stejně. Ředili jsme koksíkama. Syky si vzala zrnka a nasypala cukr. „Fuj, já jí zabiju, to je sůl!“ chvíli prskala a pobíhala kolem, než to konečně uhasila. Zpívali jsme dost po málu, spíš jsme se do té tmy prokecali. Nikde žádný narozeniny v dohledu, tak jsme trochu zaimprovizovali

a procvičili počtářské dovednosti. Po několika nezdarech jsme konečně přišli na to, že Syky bude druhý den 8200 dní. „Dvě nuly na konci, tak na to se napijem!“

Eggy

Úterý 3.8.04

Spalo se mi úžasně, prostě jsem zavřel oči a ráno je otevřel. Vzhledem k hromadnému nocování jsme měli budíka až na osmou. Navíc bylo ráno nějak zpomalený. Andrea se prý vůbec nevyspala, ale zase si libovala, že tentokrát nemusela přejít několik údolí kvůli soukromí při potřebě, protože jsme tvrdě spali a nehrozila z naší strany žádná špionážní akce. Hanička se večer strašně naotravovala při hledání polštářku, teď za střízliva se najednou našel zabalený v její dece.

Přestože jsme nemuseli bourat stan, odchod jsme nestihli ani náhodou. Petr prý prohlásil, že odchod bude za pět minut. „Tak to už by Plzeň měla začít balit,“ na to Svaty. Samozřejmě, že jsme si zase připravovali batoh na přechod. Práce chvatná, málo platná. Měl jsem půlku chleba, což mi pro mě a Syky přišlo málo, takže jsme se rozhodli vzít její celý. Proto jsem svoji půlku z batohu vyndal, nechal ji v buse a šel pryč. A tak se stalo, že jsme šli bez chleba. A na co, že jsme to ještě zapomněli? Aby Andrea nemusela brát bombu, dohodli jsme se, že budeme společně vařit na liháči. Tak ten taky, ale líh jsme měli.

Tentokrát se cesta neubírala po suti, ale po poctivé skalnaté lesní cestě. Těžko říct, do jaké míry se na tom podepsalo počasí a terén a do jaké včerejší drsný večer, ale při výstupu kolem úvodního vodopádu z nás lilo jako ještě nikdy. Mezirovinka nás odměnila, protože jsme došli na zatím nejhezčí místo, jaké jsme tu viděli. Ani se nám nechtělo dál, navíc to nádherné počasí. Pravý balzám na duši.

Další výstup už začínal být peklo vzhledem k prudkému svahu a vedru. Jdouce v čele, měli jsme zastavit u nějakého potoka, kde bychom se najedli. Když jsme se domnívali, že jsme na správném místě, sundali jsme bágly, Andrea nám půjčila čerstvoučkový chleba a než jsem si k němu stačil dát paštiku, přišel Petr a prý abychom šli ještě o kousek dál, kde je taky voda a hlavně lepší výhled. Vzal jsem chleba, paštiku, batoh a přesunul se o dvě

stě metrů dál. Už, už jsem se chtěl zakousnout, když tu Petr zjistil, že místní voda vyschla a budem muset ještě o kousíček dál. Vzal jsem chleba, paštiku, batoh a popošel. Na další zastávce už bylo mírně řasnaté jezírko, kde jsem konečně schroupal oschlý chlebič. „Máš na zádech lišejník,“ upozornila Syky Hanička. „Až ti bude jako mě...“ Svaty načal první díl ze šesti litrů piva, které táhl s sebou.

Pokračovali jsme dále, až jsme se dostali k typickému norskému horskému jezírku, na jehož břehu seděl černoch v loďce a četl si. Vytáhl loďku, prohodil s náma pár slov a odešel. Po této nezajímavé události se někteří pod Petrovým vedením vydali na blížký kopec. Ač tvrdila opak, nakonec na něj vyrazila i Hanička, nesoucí ešus a tyčky od stanu. My ostatní jsme pokračovali najít nějaký plácek na přespání. Ten jsme měli hledat někde před pěkně vychytaným mostíkem. Na první pohled to byly poskládaný kameny bez nějakého pojidla, na druhý jsme zjistili, že tomu tak skutečně je. Protože nebyl v dohledu ani trochu větší plácek na stanování, začali si někteří stavět stany na příhodných místech všude kolem. Naštěstí se našel někdo velice šikovný a obětavý, který neváhal oběhnout jezírko a po pečlivém hledání jsem našel skvělé místo. Ostatní uznali nesporné výhody nádherného místa a někteří se tam přesunuli dokonce s již postaveným stanem.

Já, Syky a Andrea jsme stan stavět nemohli, protože tyčky lezly kdesi nad námi, zatímco večeri jsme si taky udělat nemohli, ze stejného důvodu. Podobně na tom bylo víc lidí, ale kdybychom dali vše dohromady, nic by nám nechybělo. Tak jsme si sedli do vláčku, masírovali záda a pozorovali roztomilý halasný páreček, tedy Martina s Bárrou. Ti dva se dokáží pohádat opravdu o cokoli. Momentálně měli zase málo chleba. „My nemáme žádnéj,“ potěšili jsme je naší situací. Pak se předmětem dohadování stal nedostatek plynu. „My nemáme žádnéj,“ opět jsme vstoupili do představení. Pustili se do večere a byli zase úplně v pohodě. Masírování v řadě má řadu výhod, zvláště pokud máte sádru a nikdo nestojí o naklepávací masáž. To si pak sedíte vpředu a flákáte se, jako vždy. O tom by Syky mohla vyprávět celé hodiny, až by to bylo zdlouhavější, než tenhle deník. Přeci jen jsme si na vypůjčeném ešusu a improvizovaném liháči uvařili ve vodě z jezera vlastní polévku. Andreu to inspirovalo k vyprávění o její mamince, která už dvakrát chytla. „A vždycky to bylo na čarodejnice.“ [Podle Haničky je aspoň jasný, po kom Andrea je.]

Po příchodu zbytku jsme postavili stan, ve kterém jsme si dali pexeso, protože venku na to nebyly vhodné povětrnostní podmínky. „Kurva!“ prohlásila Helča, když otočila obrázek ptáčka. „Tohle je vycpanej pták, vůbec se nehýbe,“ ohodnotila jinou kartičku Syky. „Hm, tak já mam vycpanýho ptáka a Michal dvě kurvy,“ zhodnotila konečnou situaci Helča.

Běžel čas, lidi odcházeli a přicházeli a abychom se zapojili do debatního kroužku u Petrova stanu, lehli jsme si se Syky do spacáků a prostrčili hlavy tropikem. Andrea doháněla spánkový deficit, byla tak unavená, že ani nepoužila svoji oblíbenou pohřební polohu. Ještě než jsme usnuli, rozhodli se Svaty s Petrem od Denisy smočít v jezírku. Nadšeně do něj vběhli a běželi až do půlky. Tam bylo stále vody po kolena a bahna po kotníky, tak na sebe tu vodu nacákali a šli zpátky. Svaty si navíc k vylepšení zážitku rozřízl nohu.

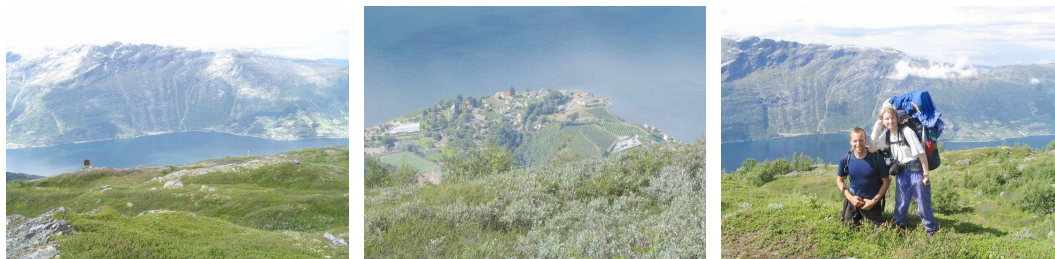
Středa 4.8.04

Díky tomu, že s námi spala Andrea a stále ještě se nebyla schopna smířit s naším vstáváním bez riskantních rychlých pohybů, stihli jsme odchod v pohodě, protože nám sbalila stan. Už to má nacvičený. Tvrдила, že v noci zabila třicet komárů. V tu chvíli kolem provokativně proletěl další. Chtěla podložit svá slova a prokázat instinkt zabijáka, a tak mu párkrát zatleskala kolem křidélek. Komár se podivil, kde se tu vzaly ty větrné víry a znechuceně odletěl pryč. Chleba nemaje, pochutnal jsem si na sýru s BěBé. Nevim, proč se tomu ostatní posmívali. Však ještě uvidí, až se mi bude postupně dodávat energie.

Kvůli zimě jsme se oblékli, abychom pak měli co svlékat hned na prvních překážkách. Počasí a terén si dost zahrávali, proto jsme vrstvy oblečení měnili velmi často. Navíc začalo pršet a chůze po kamenech začala být zajímavá. Vzhledem k chlebovému deficitu, byl i oběd hodný zápisu do kuchařky. Čokoláda, tatranka a jako zákusek sýr s tuňákem obsahující kousky drůbežího masa. Musel jsem plátkovat Andrey cihlu, přestože Syky měla sýr plátkový, ale 8.6. už bohužel bylo. Je to zelený, je to dobrý o Eidamu kupodivu neplatí.

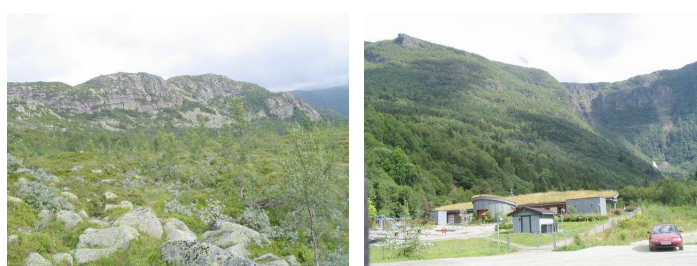
Plni energie jsme pokračovali až k jeden a půl kilometru vzdálenému fjordu. Kvůli dešti jsme si zalezli pod šutr a čekali na zbytek. Bohužel stejný nápad mělo i stádo komárů s nimiž se v symbióze žije dost špatně. Petr nám ukázal kilák pod námi molo, u kterého bude stát náš autobus. Padáků nemaje, museli jsme výškový přebytek zdolat

po cestičkách, které opravdu stály za to. Déšť na nich vytvořil roztomilé bahnitě úseky překrásně doplňované kluzkými kameny. I přes nezměrný talent k házení dršek, jakého má Syky na rozdávání, jsem zabodoval nejvíce já, když jsem se vymáz celkem čtyřikrát. Zadělaný promáčený gatě, boty to samý.

Pouť měla sladoučký konec. Kupředu nás hnala představa chleba. Se Syky jsme spřádali gurmánské plány na pochutiny typu chleba se šunkou, chleba se sýrem, chleba. To ale vzalo brzy za své. Nejdříve jsme ohlodali lesní borůvky a maliny, ve vesnici pak před jedním barákem kyselky. Jak cesta pokračovala, nebylo prostě vyhnutí a museli jsme jít skrz ovocný sad. Jablka nic moc, sem tam nějaká napůl zralá švestka, ale ty třešně! Téměř černé, neskutečně výborné. Trhali jsme je po plných hrstech a ještě si je nenažraně rvali do kapes. To, že první stromy byly na ně podstatně chudší, dávalo jasnou indicii, že náš autobus už tudy prošel. Když už jsme nemohli, pokračovali jsme k moři. Třešňovka byla ale dlouhá...

Těsně před cílem vletěla Helče do vlasů včela. Asi je nemá moc v lásce, a tak jsme museli nejdříve znehybnit Helču, než jsme začali včelku dolovat z jejího copu. Po pár hororových minutách se nám to podařilo. Přežily obě. V buse si spousta odvážlivců, včetně Syky (tu bych obzvláště podtrhl), dali ještě mlíčko, aby se třešničky v žaludku moc dlouho nenudily. Hanička to radši urovnala fernetem.

Spustil se první pořádný liják, za celou dobu, co jsme tu. A opět vlastně žádné neštěstí, protože jsme zrovna přejížděli na místo přenocování. No a jako na požádání, přestala voda padat přesně ve chvíli, kdy jsme vylézali z busu a stavěli stany. Louka s vysokým jetelem navíc znamenala pro nohy vítanou očistu. Než jsme dodělali kašičku s parkem, znovu se rozpršelo a předsíňkou prokápla první kapka. To ale samozřejmě nebylo nic

proti Michalovu stanu, který obývá se Svatým. Vtipně pod něj totiž dali igelit a to se pak s vlastní kvalitou stanu neukázalo jako ideální počin. „To by to přece neprodávali, kdyby to nic nevydrželo,“ podívoval se Michal nad špatným obchodem, který uzavřel. „Je to takový stan Sahara,“ popsal ho Svatý. Andrea má zase takový více než dost děravý vnitřní stan, takže se po večeri nemusela starat o mytí ešusu, prostě ho postavila dovnitř jakožto kapkozachycovač.

Syky se najednou přestala usmívat a s tím, že je jí nějak blbě si zalezla do svého koutku. Zahrál jsem si s Andreou pexeso a šachy, pokaždé obsadila vynikající druhé místo. Ještě před tím mi nesportovní pasivitou figurek znemožnila zvítězit v halmě. Pak se k nám přidala Hanička a taky nás navštívil Svatý, který se zatím do Michalova stanu neodvážil a na kuráž s sebou přinesl fernet. Poslední v buse.

Ač jsme se snažili být k Syky ohleduplní, těžko jí kravál a smrad deseti nohou a fernetových výparů mohl nějak přilepšit. Občas se nám snažila taky něco říct, ale pokaždé se ozvalo jen jakési pípnutí. „Uhněte, já musím!“ zamumlala náhle a hrnula se ven. I přes narvaný stan, bylo kolem ní v mžiku plno místa.

Tou dobou už jsme zase hulákali na celé tábořiště, přestože zavření ve stanu. Andrea se bála o promoknutí věci v jejím stanu (já bych se bál taky, kdybych bydlel pod moskytiérou na hrochy), ale nechtělo se jí náš skvělý stan opustit. Rozleželi jsme se natolik, až jsme začali usínat. Andrea jistě sladce, protože na mém polštářku a v mém spacáku. Uvažoval jsem o pro a proti dojít si do jejího stanu pro její spacák. Ale bylo celkem teplo a navíc se zase rozpršelo, takže jsem si na nohy navlékl mikinu (ač používaná na jinou část těla, má správný počet zateplovátek na končetiny) a pouze v tričku se přikryl větrovkou. Je to dost trapný, když už i v Norsku, si můžete spát jako na motýly. Fakt je, že v takovém počtu se stan rychle zadýchá, bohužel, a navíc se bylo ke komu přitulit. Svatý nakonec přeci jen odvážně přenocoval na Sahaře. Někdy v noci šla Syky kolem stanu rozlévat vodu. Teda tak mi to aspoň v polospánku přišlo, ve skutečnosti jí přišlo ještě pár faxů.

Eggy

Čtvrtek 5.8.04

Hermelín už žije, před stanem se blíže a liják vše nesmyje, tak se to rýmuje... Asi tak bych zhodnotil Sykyny minipříběh. „Ale můžete tu klidně chodit, ten déšť to všechno odstraní,“ povídala ráno nadšeně. „A co je tohle?“ „Jé, toho jsem si nevšimla...“ Při troše šikovnosti se to ale dalo obejít.

Vznikly dohady o tom, zda za její nepříjemnost nemůže voda z řeky, která v našich místech skoro netekla, takže jsme ranní bumbání dohnali až u potůčku kolem výletní cesty. Nemá už ani cenu psát, že jsme do busu dorazili jako poslední, to bych tady jenom zbytečně zaplácával místo a pak by se třeba nedostalo na krásy norské přírody, a to by

byla pro čtenáře velká škoda, aby tady pořád dokola a znovu četl o tom, jak nejen lidi na zadních sedačkách, na prostředních sedačkách, ale i na předních sedačkách v levé části už dávno sedí a říkají si: „Když už konečně pojedem,“ zatímco my vyndáváme kulíky ze země, odhákáváme háčky, rozmontováváme tyčky, balíme tropiko, skládáme vnitřní stan a vše rveme do nefungujícího obalu od stanu, pak balíme věci v okruhu desítek metrů, protože tam až sahá naše rozbordelené teritorium, a nakonec vždy zjistíme, že stejně všechno najednou nepoberem, takže když si všichni říkají: „No to je dost, že tady ty plzeňské brzdy konečně jsou,“ my naházíme batohy na zadní sedačky a vracíme se pro ne vždy menší půlku věcí zanechanou na místě, a že ne vždy stanujeme zrovinka hned u autobusu, takže kolikrát takhle nachodíme i více jak kilometr, než si konečně můžeme sednout na sedačku a začít snídat, přičemž dlouho lovíme věci z ledničky, kterou pak při vystupování zase musí všichni překračovat, ale za to si celkem mohou sami, kdyby totiž obětovali tu chvíli než si nazujeme boty a nechali nás vystoupit jako první, my bychom ji dali na stranu, aby se jim pohodlně uličkou vystupovalo, ale to oni ne, oni nám přes ní prostě pořád přelézají a už jim to snad ani nevádí, aspoň si trochu protáhnou před výstupem svaly, když už se do busu dostali tak brzo trapně pouze jednou cestou od stanu, takže už o tom psát nebudu.

Cesta byla vcelku pohodová a trvala jenom něco kolem pěti hodin. Vlastně jen na začátku jsme museli nastoupat 500 metrů po ideálním terénu. Pak už jsme šlapali po vlněné rovině Telemarku. Při zastávce na oběd k nám přišel místní děda. I tenhle Nor mluvil pohodovou angličtinou a rád, že vidí lidi, s námi prohodil pár slov. Potvrdil nám, že na zatrávněné chatičce, daleko od civilizace, tráví celé léto. Syky je děsnej sráč, ale konečně si po dlouhé době došla trochu jídla.

Profil cesty se v podstatě nezměnil, jiné už to bylo s kvalitou povrchu. Neskutečně nasáklé mechy brzo zařídily v pohorkách brouzdaliště. Po čase už jsme stejně nemohli jinak, než to ignorovat, zvláště Andrea prošla naprosto flegmaticky kdejakým humusem. Pak přišla hodně zabobkovaná blata kolem kozích farem, nebo co to tam vlastně měli. Až k autobusu vedla pevnější cesta pro vozidla, kolem které se dala najít opět spousta hub. V cíli pak řidiči již tradičně prodali několik hektolitrů kafe.

Zrovna teď stojíme na parkovišti u kostelíka, který se stal dnešním kulturním zastavením. Hustě leje, tak to snad brzo přejde nebo by nás to mohlo aspoň nechat v klidu postavit stany. Ale jak říká Petr, dokud nepadají hovna s háčkama... Mě osobně se do deště

natož do kostelíka nechce, tak tu se Syky a pár dalšími sbíráme síly na poslední večer v Norsku.

První kemp do kterého jsme dojeli byl narvaný k prasknutí. Na místní bluesový festival totiž dorazila horda nalitých fandů. Syky sice zalitovala, neboť za plotem bylo letiště, ale druhým kempem jsme si rozhodně polepšili. Cena prakticky stejná, supr pažit, sprchy zdarma, sauna. Při cestě do sprchy a na záchod jsem potkával samé dobře naladěné lidi. Čistota půl veselí. Pár lidem trochu během cesty zvlhnul spacák, Haničce hodně a protože nebyla šance, že by jí stačil uschnout, dostala od řidičů náhradní pro případ ztroskotání. K večeri byla halda těstovin s houbovou omáčkou a luncheonmeatem, k pití vodka s džusem. Ta jediná řidičům ještě nedošla. Trochu jsme si lámali hlavu, jak je možný, že zmizela tak hrozně rychle. No, stane se.

Po čaji o desáté jsme vyrazili na klasickou noční procházku, aby si našeho kraválu užili taky ve městě. Obzvláště Helčin hurónský smích nebyl k zastavení. Mimoplzeňští nějak nechápali smysl procházky potemnělými ulicemi a nikam se jim nechtělo, nakonec jsme jich ale pár přemluvili. Po několika krocích jsme poznali, kam že se poděla notná část rychlemizící vodky. Propletené nožičky, hlasitá ústa k nezastavení, to je naše Helča. „Pššššt, lidi spí.“ „Ha, ha, ha, tamhle se, ha, ha, ha, svítí, tak asi nespí, ha, ha, ha.“ Kolem po silnici se prohnal nějaký magor, trochu si zagumoval a zmizel. Helča nejspíš zakopla o nějaký drát. „Eggy, ty jsi ten drát viděl?“ „No Jo.“ „Michale, tys ho taky viděl?“ Takhle se hodlala ptát dál. „Pojďte všichni sem a řekněte Helče, že jste ten drát viděli.“ „Ten drát jsme viděli,“ ozvalo se sborem. „I ne, vy si ze mě děláte srandu,“ prohlásila podezřívavě.

Odskočila si a když se vrátila, podávala Svatymu jeho papírový kapesníčky. „Na, už jsou použité, ha, ha, ha.“ Pokračovali jsme kolem řeky. Inu i tam by to skutečně pěkně hodilo. Škoda, že takový divočiny u nás nikde nemáme. Vypadalo to spíš jako povodeň. Rádoby polohlasně jsme si prozpěvovali a přišli na stále ještě žijící pěší zónu. Potkali jsme skupinku Norů, od kterých chtěli kuřáci, tedy Hanička se Svatym vysomrovat cigaretu. Sice nepochodili, zato Andrea zapředla hovor, ve kterém ji velmi rychle a aktivně vystřídala Helča. Promazaná sanice byla k nezastavení. Andree se ale stejně moc nelíbili, a tak mezitím pro naše kuřáky vysomrovala cigáro u opodál sedících. Nor co nejzdvořileji ukončil debatu a utekl.

Další zastávka přišla u nějakého pána s psími telaty. Kupodivu začaly štěkat a ustupovat, když se k nim Helča sklonila, aby je pohladila. Chudáčkové, sedli si za majitele ke zdi a vyděšeně koukali, co se to všude kolem nich objevilo za stvoření.

Helča už chodila bez výraznější opory, když kde se vzal, tu se vzal, bar. Pozdravili jsme na schodech sedící servírku s barmanem. Ani nevím pořádně jak, ale u pozdravu to neskončilo a najednou jsme kolem nich stáli a kecali. Hlavně teda Helča s Andreou. Jako obvykle se chlubil, že jsme z Čech (nevím, jestli to byl v tu chvíli nejlepší nápad) a kecali o horách, Norsku a vůbec. Ukázalo se, že ten barman, bude spíš něco jako majitel. Povídal nám dokonce i o své nacistické rodině, přičemž se dostalo na němčinu, do níž on i Helča naprosto plynně přešli. Nám ostatním se tak o dost snížil přísun srozumitelných informací. Svaty mezitím zjistil, že „čičí“ znamená v norštině něco jiného než v češtině, neboť micka

zdrhla. Vyprávění pokračovalo, když Syky jen tak do větru prohlásila, že když už s ním mluví, že by jí jako mohl dát norskou vlajku, po které touží už od Náchodu. Helča něco zašprechtala a chlápek zmizel uvnitř. Za chvíli se vrátil s vlajkou a pár vizitkama. „Hele, já mam vlajku a ani jsem jí nemusela krást,“ bylo možno vyčíst z rozzářeného obličej. Hanička ještě vysomrovala cigaretu a pak nás Nor doprovodil zkratkou do kempu. Tam s námi chvíli debatoval, než se začal dívat na hodinky, aby v zápětí odešel.

V našem stanu tentokrát spala ještě Andrea, protože ten její mokrej děravej hadr nemělo smysl stavět a Michal. V Sykyně stanu není větší problém poskládat tolik lidí, jen v tomto složení bylo třeba projevit trochu umu, než bylo vše akorát. To se nejdřív převlékala Syky při rozsvíceném světle. Chtěl jsem ono zařízení prozkoumat a ono mi najednou zhaslo. „Rozsviť, nevidim,“ poručila Syky. Tak jsem na ní posvítíl. „Zhasni!“ změnila náhle názor a zapadla na zem. Pak jí Michal svítíl do obličej, když zapínala stan, takže potom zase svítíla do očí nám, a tak dále.

Když se už konečně nepodařilo čelovku rozsvítit, ozvala se Andrea: „Mě je u stěny zima,“ a nedala pokoj, dokud jsme se nevyměnili včetně karimatek. „To bylo dobrý, mohli bychom si všichni naráz vyměnit karimatky. Když nadskočíme...“ Pak jsme se pro změnu začali řezat nějaký blbosti, nejspíš Michalově paštice. Ten k nám totiž odpoledne přišel s plesnivou paštikou a s prosbou v očích, abychom mu poradili, jak zbytek zachránit. Rezolutně jsme mu řekli, aby ji vyhodil. Nevypadal, že by se s tímhle řešením smířil. Teď se přiznal, že ji má stále před stanem, že prý jsou tam takový dvě vrstvy, ta spodní by možná šla... aspoň pro psa. Museli jsme Andreu přidušovat, aby neprobudila celý kemp a vůbec byl náš hovor samé: „Pššššt!“ Náhle kolem projel vlak a udělal takový rámus, že jsme se tomu museli zase řezat. Ráno vyprávěly holky z vedlejšího stanu, jakou jsme byli atrakcí před usnutím.

Pátek 6.8.04

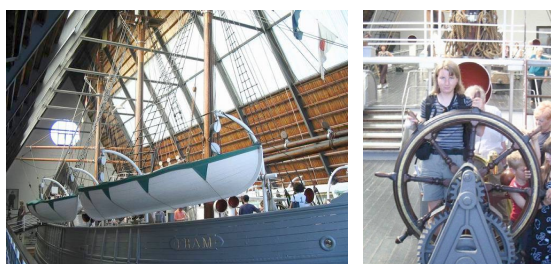
Mobil nás dost dloho budil velmi neúspěšně, snad kromě Syky, která poměrně časně vyskočila a nejspíš se šla proběhnout po kempu se svou norskou vlajkou. Andrea prokázala vynikající organizační schopnosti, když rozespale ze spacáku dokázala přinutit lidi před stanem, aby jí uvařili kafe. Bez cukříku.

Odjezd do Osla stihnout v pohodě. První zastávka u muzeí. Kvůli slevě jsme vytvořili větší skupinku a navštívili muzeum Kon – Tiki. Troufalé, na čem všem si lidi dovolí na moře. Taky že se párkrát cvakli, než se jim podařilo někam doplout. Při promítání asi desetiminutového filmu o Heyerdahlově expedici jsem málem usnul. Zkušenost nás inspirovala a zatímco si Syky s Andreou kupovaly lístky do muzea Fram, s Haničkou jsme ledabyle prošli dovnitř ignorující směrovku s nápisem „Tickets“. Divím se, že při takový hordě Čechů, co jsme tu potkali, jsou stále tak naivní.

Amundsenova loď se dala i prolézt, což rozhodně nebylo nezajímavé. Do Vikingského muzea už jsme šli jenom s Haničkou, tentokrát jsme k volnému vstupu museli použít použité lístky Helči a Verči. Ten první placený vstup zamrzel. K vidění tu byly nějaký velký dřevěný necky a to hned dvoje. Jinak nic moc.

Přejeli jsme do parku, který nějaký maník vyzdobil haldou soch neoblečených lidí. Nejspíš se jmenoval Vigeland, jak jsem vydedukoval z názvu parku. Na parkovišti bylo zase plno karos. V Čechách asi nikdo nezůstal. Aby nás tak mezitím neobsadili Němci s Japoncema.

Nejdelší zastávka byla v centru u Radnice. Vzhledem k nepříjemnému vedru se nám už nechtělo moc chodit a první naše kroky vedly za zmrzlinou. Jelikož stála za pultíkem Norka, dostali jsme s Michalem výrazně větší porci než Syky s Andreou. Stejně se jí přejedly.

U královského paláce Karla Johana se nám Andrea snažila vnutit nějaké historické zajímavosti, v kterých se nepochybně vyzná, ale já je nějak neposlouchal a nebyl jsem v tom sám. Tak aspoň chtěla, abychom se ptali na to, co nás zajímá, ale otázky, jaké jí

pokládal například Svaty, kolik má palác oken a podobně, jí očividně nepotěšily. Kolem pořád podupávala stráž a jeden vysmátej narkoman. Chtěli jsme si prohlédnout univerzitní aulu, ale poté, co jsme celou budovu obešli, jsme pouze zjistili, že je zavřeno a ve sklepech se maluje.

Prohlédli jsme ne moc hezké Oslo z hradeb pevnosti a už se pomalu vraceli, abychom stihli utratit drobnáky za jídlo a suvenýry. Kdo by předpokládal, že v Norské metropoli bude takový problém najít supermarket. Na poslední chvíli se zadařilo a za zběsilého počítání jsme si nakoupili dobroty na zpáteční cestu.

Cestou po dálnici jsme se předháněli s cyklobusem Randýsek, který se za námi táhnul jako smrad celé Norsko. Cosi mi říkalo, že jej nevidíme naposled. Pak se nás asi čtvrt hodky pokoušel předjet nějaký kamion, až to Vláda nevydržel a pouštěl ho. Když se doploužil na naši úroveň, prohodil Vláda: „Che, kdybych trochu přidal, tak je v prdeli,“ a přidal. Stalo se. V 19:15 jsme překročili hraniční Norsko – Švédský fjord. Čas udělat Norsku pápá.

Tábořili jsme v Uddevalle u jezera, o kterém jsme později zjistili, že je to zvláštní slané jezero a tedy že to žádné jezero není. Při večeri jsme se pořádně naštouchli, protože nám toho ještě dost zbylo a kdo by se s tím tahal domů. Namíchali jsme vodku s Haničky džusem, který si prý šetřila na zpáteční cestu, ale jak Svaty podotkl, vracíme se už od půlky zájezdu. Pobrali jsme ještě pár lidí a vyrazili na noční procházku. Konečně byla opravdová tma. Jelikož jsme byli daleko od centra, vyšli jsme si kolem fjordu, pro většinu stále ještě jezera, dokud to Michal nevyzkoušel.

„Podte se sem podívat, tady jsou světlušky ve vodě,“ nalákal nás na cosi podivného. „Když takhle mácháte, objevují se světlušky.“ „To jsou bubliny,“ uklidnila ho Martina a

bylo po představení. Kousek dál už byla cesta stěží vidět, některé holky se dokonce chtěly vrátit. Překonaly ale nakonec strach a mohly tak s námi dojít až k nasvícené chatičce. „Hei,“ přivítala Andrea k majiteli, ačkoli to byl samozřejmě Švéd. Anglicky nám vysvětlil, že je to soukromý pozemek, ale že se po cestě dostaneme na pláž. Andrea řekla, že mizíme a slíbila, že se už nevrátíme.

Ona pláž byl nedaleký asi dvaceti metrový plácek plný obalů od škebliček. Michal s Andreou neodolali a skočili tam na Adama a Evu. Chtěli jsme, aby přeplavali na druhý břeh a vrátili se s pivem, ale asi se jim to zdálo moc daleko, či co. Myslím, že takhle by Andrea nějakého toho Nora či Švéda do stanu konečně ulovila. Dál už to moc nešlo, tak jsme se vrátili. Soukromý pozemek jsme raději v tichosti přeběhli.

Poseděli jsme u benzínky a někdy kolem půlnoci se odebrali na kutě. Než jsme si ale došli se Syky do stanu pro kartáčky, ozvalo se ze tmy od stolu: „To je Plzeň? Máme tady vodku.“ Naše dráha se prudce stočila doleva, takže hygiena musela chvíli počkat. Řidič Petr nás upozornil, abychom se opět nepokoušeli zpívat u busu (pořád nám slibovali, že nás naučí zpívat nefalešně, ale skutek utek). Tak jsme pěli na místě, až jsme přinutili debatující část k procházce, přestože byla u stolu jako první.

Když už nebylo co pít, ostatní se odebrali taky na procházku a my si mohli vyčistit ty zuby, abychom se do těch kutí konečně dostali. Jenže u benzínky měli na sloupu švédskou vlajku a tu Syky ještě nemá. Nedalo nám to, abychom se nešli podívat zblízka. Sloup to byl dost vysoký a k našemu překvapení na něm nebyl žádný drát. Jediné, co narušovalo homogenitu byl šroubek na imbus. Imbus jsme sice neměli, přesto se mi povedlo šroubek vyšroubovat. Jediné co se stalo, bylo to, že se objevila díra po šroubku. Tak jsem ho zase zašrouboval a díra zmizela. Syky zatlačila slzičku a šli jsme do stanu.

Rozepnul jsem zip do předsínky a uvnitř se něco pohnulo. „Tady někdo je,“ říkám podivně Syky a už vidím Haničku, jak vypadává hlavou do předsínky. „Mě je špatně,“ zakňourala a zabořila hlavu do batohů. „No nazdar. Něco tu smrdí,“ říkám, když ucítím povědomý zápach. Vytáhli jsme ji ven na procházku, ale nedošli jsme dál, než na stezku pro cyklisty kousek od stanů. Tam si nezadržitelně sedla na zem a vytvořila pizzu. Aspoň jsem přes ní přehodil mikinu, zatímco Syky skočila pro vodu kvůli úklidu. Přišel Svatý a zklamaně si prohlédl místo, kde chtěl přenocovat. S Haničkou jsme zamířili dál, když se ze tmy vynořil cyklista. „Projel jsi zvratkama,“ zavolal za nim Svatý. „A vůbec ti to

nevadí.“ U záchodů jsme se Syky srovnávali s Vltavou 2000. Kolemjdoucí Švédka poněkud nechápala.

Někdy před třetí jsme se vrátili do stanu. „Musíme jí dostat do spacáku.“ „Hlavně ho nezapomenout rozepnout! Hele, tohle patří asi spíš na hlavu, ne?“ upozornil jsem na část spacáku, který měla Hanička na nohou. Po třech hodinách, kdy jsme se rozhodli jít spát, se nám to konečně povedlo.

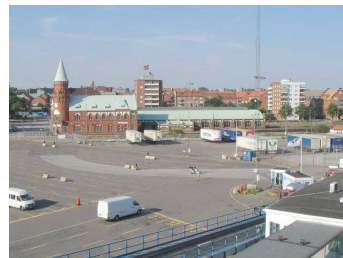
Eggy

Sobota 7.8.04

Poprvé byl odjezd až v 9:30, což se nám sice hodilo, ale stejně bychom si ještě s gusem schrupli. Když jsem otevřel oči, Hanička byla úhlopříčně rozvalená přes celý stan. Ve vchodu jsme měli tuňáka, jak výtvar velmi treffně nazvala Syky. „Se zeleninou nebo ve vlastní šťávě?“ „Spíš ve vlastní šťávě.“ Šťávy tam ale moc nebylo, tak jsme to zalili několika litry vody. „Co jste to tam v noci vylili na ten chodník?“ zeptal se Michal. „Víš, to bylo tak...“ „Jó a proč jste nedošli až do trávy?“ „Víš, to bylo tak...“ Lidi, co šli večer k vodě s baterkou zjistili, že tam byla spousta krabů. Škoda.

Cestou k trajektu se nám opět porouchal autobus, tentokrát to byla ovšem pouze drobná závada na chladícím zařízení, tedy klimatizaci, či spíše se to tak jevílo z našeho pohledu. Řidiči ji během půl hodky opravili a mohlo se jet dál. Jen nás trochu zarazilo, že nejspíš k opravě použili i těsnící kroužek, který našel Michal v trávě a nenápadně ho hodil k busu.

Dojeli jsme k Baltskému moři, ve kterém bylo v plánu koupání. Ne, že by to nebylo teplé, to ne, ale hloubka byla jednak až o sto metrů dál a jednak to tam dost silně zapáchalo, díky haldě hnoje. A i jinak to nevypadalo příliš vábně, takže se vykoukala jen hrstka nadšenců včetně Andrey ve spodním prádle. Kupodivu jí to pak hned neuschlo a po obléčení vnějších hadrů to vypadalo všelijak. Radši si dala přes zadek ručník. Ani se nedivím, že nás potom nechtěli tak dlouho pustit na trajekt, když takhle vymóděná kupovala jízdenku. Poněkud nechutnou atrakcí na pláži byla jedna odhalená paní, bohužel, jak někdo poznamenal, byla nejspíš těhotná a to všude.

Zatímco jsme čekali ve frontě na trajekt v přístavu Telleborg, se Syky v tom děsném pařáku začala oblékat, neboť nejspíš na palubě očekávala sněhovou bouři. Dojedly jsme z posledních sil tortilly, pytlík se zdál být věru nekonečný. „Máš dost vody?“ zeptala se mě Syky v obavě o dehydrataci během cesty. „Jasně, asi tři čtvrtě litru a ještě jednu plnou flašku.“ „Můžu se napít?“ zeptala se pro změnu Andrea. Naklonila flašku a jak tak pila a pila a pila... „Syky, tak nemam dost vody.“ Dopil jsem těch pár kapek, které už bylo Andree trapné dopít, a udělal tang do druhé flašky. „Můžu se napít?“ zeptala se, hádejte která průvodkyně. „Andreo, můžeš někam uklidit odpadky?“ zeptala se jí Syky. „Jasně,“ odpověděla ochotně a hodila je na mě. Pak se snažila nafouknout balónek trubičkou a nějak jí to pořád nešlo. Snažil jsem se jí pomoc a nadhodil, že by se možná příčina neúspěchu mohla skrývat v tom udělátku na konci trubičky, které nemělo otvor. Za dobrotu na žebrotu. V nestřeženém okamžiku mi již klasickým způsobem nafouklý balónek vypustila rovno do ucha.

Na trajektu jsem dobrou minutu vmačkával naše odpadky do nesmyslně malých otvorů v koších. Vtěsnali jsme se na sedadlo a nedočkavě vyhlíželi okamžik, kdy se otevře obchůdek s alkoholem. Konečně Petrův veselý úsměv prozradil, že se ploučící bárka konečně dostala do mezinárodních vod. Vtrhli jsme mezi vínka a za chvíli objevili německého Müllera za vynikající cenu. Pro jistotu jsme nejdříve ochutnali jednu flašku a kromě teploty to nebylo vůbec špatné. S dalšími lahvemi jsme vylezli na horní palubu a v kroužku za větrem začali kolovat. Postupně se k nám připojili další lidi z busu a bylo tak nutno nechat kolovat zároveň dvě flašky a to pěkně v protisměru. Krásně jsme se rozezpívali a jednomu Polákovi se především Eva líbila natolik, že jí přinesl pivo a po chvíli už rozhazoval plechovky i mezi nás ostatní.

Ještě si pamatuji, to jen tak pro pořádek, že jsem na Andree vyhrál pivo, když jsem v daném limitu otevřel víno. Velká chyba podceňovat Plzeň v těchto dovednostech. No a pak už si pamatuji bohužel jen výjevy. Nemam například tušení, jak jsme se dostali do autobusu, přičemž mi Martina ráno tvrdila, že jsme je tam dovedli. Než jsme vyjeli z trajektu, do poslední chvíle jsme čekali na Andreu se Syky, ty se prý svezly i výtahem. Pak velký kravál v buse a nakonec zběsilé hledání igelitového pytlíku. Po těch byla vůbec velká poptávka. Než jsme se, jako obvykle, dostali z busu na vynucené zastávce, procházeli všichni kolem nás a vypadalo to trochu jako průvod pytlíkářů. Situace se pak uklidnila, huře vypadající jedinci vyfasovali další pytlíky. Syky vůbec nešla probudit, vypadalo to,

že ztuhla navždy, pouze Haničce se jí trochu povedlo probrat, ale sklídila za to jen dosti nevrlo odpověď.

Na usnutí jsme měli možnost shlédnout „Na samotě u lesa.“ Nějakou prostříhanou verzi..., ale moje oblíbené „Děti svítily“ tam bylo. Zbytek cesty v čistém tričku byl příjemný a po nějakém čase jsem usnul.

Neděle 8.8.04

Budíček byl kolem šestý, kdy jsme překračovali české hranice. Vtrhli jsme na benzínku s českými cenami a koupili si snídani. Holky se divily, že si věřím natolik, že jsem si koupil dokonce ochucené mléko, ale mě bylo fajn. Původně jsem si chtěl dát nějakou tyčinku, co mi ještě zbyla, ale noční příhody způsobily chaotické přemístění většiny věcí po buse, a tak jsem měl místo toho v batohu plno piškot a ještě více drobků.

V Praze jsme byli asi v osm hodin. Vylodili jsme se, rozloučili s částí pokračující do Hradce a postupně i s ostatními parkoviště opouštějícími. I teď, bez flašek a jídla, byla hromada plzeňských zavazadel zdaleka největší. Corky to tipoval na čtyři lidi. Ale kdo se může pochlubit, že mu zbyli dvě nepoužité bomby, že?

Co říci závěrem? Když to srovnám s tím výletem na Kokořín... ne, to se nedá. Jednak jsem tam doposud nebyl a jednak se to určitě srovnat nedá. Norsko je nádherná země, zájezd neměl chybu (až na ta občasná vedra :-)), skvělý lidi. Snad vyjde nějaká ta společná akce...

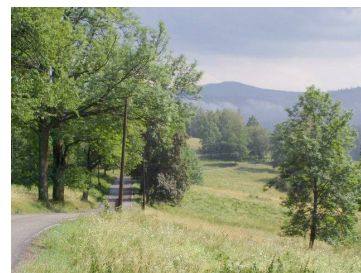
Eggy

Fjord u Andalsnes

Nejkrásnější foto z Jotunheimenu

Šumava

Začátek: Sobota 31.7.2004 8:00

Konec: Úterý 3.8.2004 18:00

Účastníci: Káťa a Lukáš

Další z expedicí AVAMUŠ

Den první

Původní zamýšlený termín byl trochu jiného data. Plán zněl na polovinu července, kdy se já s Lukášem vrátíme z našeho cyklo-výletu a dorazíme za Lukášovým příbuzenstvem na Šumavu do Horní Vltavice. Z neustálého domlouvání se nám ale nějak popletly středy a neděle... to se stává... a v den srazu jsme si ještě vesele cykloturistili na opačném konci naší republiky. Nakonec se to ale ukázalo jako výborné řešení, protože Lidáci dorazili na Šumavu pouze na jeden den a zastrašení tamní zimou zase prchli do teplého plzeňského náručí. Oboustranná touha po společné dovolené nám ale nedala spát a tak jsme se (tentokrát pořádně) domluvili na společném šumavském víkendu.

Jako první vyjela v sobotu ráno skupina A tj. já s Lukášem (čistě rozlišovací označení). Nechali jsme se vyvést vláčkem do údajně nejvýše položeného nádraží u nás – do Kubovy Hutě.

Tam odtud jsme měli naplánovaný nenáročný sjezd dolů do kempu v Horní Vltavici. Oba jsme se ale shodli, že místo asfaltky bude hezčí cesta po žluté značce-lesem. Po chvíli už ale obrátíme kola a vrátíme se zpět do kopce =>žlutá+kola = špatná kombinace. Dále už cestu zvládneme bez obtíží. Jen v kempu nás překvapí, že po nás chtějí vidět obě občanky... že už by o nás slyšeli...:-) Postavit stan je nám dovoleno, učiníme tak a bereme své oře na projížďku po okolí než dorazí skupina B (čistě rozlišovací označení:-)). Po konzultaci s mapou je nám bohužel jasný, že jinudy než do kopce to nepůjde a tak pořádně šlapem do pedálů. Spíš intuitivně vybíráme cestičky kudy jet a jedna z nich nás přivádí na odpočívadlo s krásnou vyhlídkou, na které se pokouším o focení panorama.

Pokračujeme dál a ve Strážném se na benzínce musíme schovat před deštěm. Po největším lijáku pokračujeme dál podél hranic a okruhem se vracíme přes Zátoň kvůli výborné zmrzlině. Cestou Lukáš ještě košťuje vodu z korytka. Prý u něj byl nakreslený

pijící kůň, tak je to voda zaručeně kvalitní... nic mu nakonec nebylo. Před výstupem k vytoužené zmrzlině nás pobaví předchůdce heveru...

Ze Zátoně to máme ke stanu už jen necelé čtyři kilometry z kopce a cestou už přemítáme o společné večeři v oblíbené hospůdce se skupinou B. Ta však stále ještě nedorazila a protože se nám nechce obětovat 20Kč, raději jdeme za kemp vyzkoušet teplotu Teplé Vltavy... no nic moc. Hladoví se vracíme zpět a na večeři se vydáváme sami. Oblíbená hospůdka ovšem zklamala L. Skupina B dorazila až za šera. U jejich pojízdného příbytku jsme si krátili chvíli mžouráním do hry podobné PRŠÍ, ovšem se zvláště barevnýma kartama, které se od sebe nedaly ve sporém osvětlení rozpoznat... a tak podvody jen kvetly:-) HPIM0804. Nakonec jsme zahráni do spacáků s výhružkou zítřejšíhoranního vstávání.

Den druhý

Ráno jsme se nechali pojízdným obydlím dovést na parkoviště nedaleko Stožce, kde jsme zanechali Věrku (skupina C) a odkud jsme zamířili k jezu na Studené Vltavě. O její teplotě se přesvědčila pouze zdatnější skupina A. (Od této chvíle přestává jít o čistě rozlišovací označení :-))

Odtud nabíráme směr Černý Kříž, kde nás překvapí obsluha mírná a ceny rychlé. Po půl hodině čekání na Stáňův párek počínáme klesat po krásné asfaltce do Nové Pece. Její kvalitu (cesty) oceňujeme zejména ve chvíli začínajícího deště, před kterým nás telefonicky varovala skupina C, ke které dorazil o něco dřív. Makáme tedy s deštěm v patách co nejrychleji do nejbližší hospody, ve které se naše návštěva poněkud protáhla. Rozsezení

po více než hodinové zastávce se vydáváme na Jelení vrchy. Pomalé tempo nám umožňuje se kochat (pokud zrovna nemáme rudo před očima) skutečně nádherným okolím.

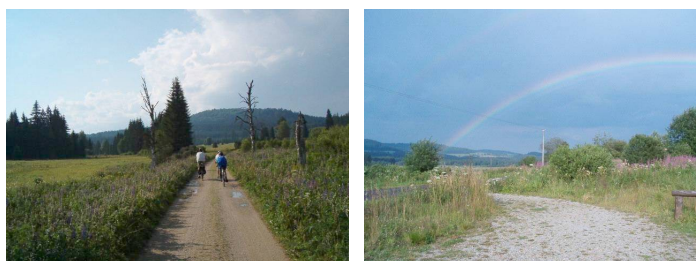

Před Jeleními vrchy ještě zkoumáme přítok plavebního kanálu a pak už chybí jen závěrečné stoupání k vrcholovému bodu...

Teď už máme před sebou jen rovinky, případně jízdu z kopce. Osvěžujeme se u přírodní občerstvovací stanice s průzračnou vodou P8017843. Voda nám zachutná a tak Lukáš vylívá zbytky vezené starší vody a doplňuje zásoby z potůčku...poté už skrz flašku nikdo neviděl...zas tak čistá nebyla:-). Před odjezdem ještě požádám o foťák, mam totiž vyhlídnuté místočko na fotku. V tu ránu se to pochopitelně v okolí začlo hemžit turista-ma, cyklistama a jinou havětí, tak jsem si počkala, ovšem výsledek stojí za to:-).

U Stožce se napojujeme na známou cestičku a hurá zpět na parkoviště.

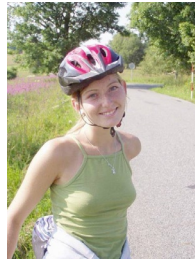
Skupinou B se necháme vysadit opět v oblíbené Zátoni a necháme ji pokračovat dále směrem zpět do Plzně. My máme v plánu cykloturistit ještě další dva dny. Před zmrz-

linou jdeme ještě na večeri. V kempu se Lukáš znovu koupe v řece. Jdu solidárně s ním, ovšem tentokrát jsem za prase já a do vody už bez svítícího sluníčka nevlezu... až ráno.

Den třetí

Hned po ránu jdeme páchat říční očistu, čímž se zdržíme, proto směřem na Borovou Ladu a Kvildu nasazujeme docela slušné tempo. Cestu si pamatujeme od loňska tak ani nefotíme. (Až v Borové Ladě kvůli turistické známce). Celou cestu mě poháněla vidina pekárny na Kvildě a když jsme konečně dorazili, oběma už kručelo v břiše. Vítečný Povidloň opět nezklamal a tak si hamounsky dáváme každý ještě jeden, čehož brzy litujeme... opravdu sytý zákusek, Lukášovi lez snad i ušima:-).

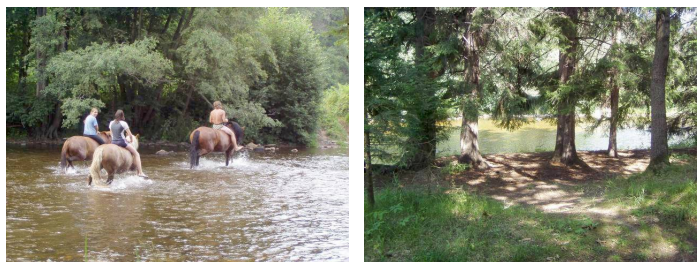
Z Horské Kvildy na Zhůří jsme zdolali pořádný kopec a úspěšně Povidloně vypořili. To už ale byl pro dnešek všem kopcům konec. HURÁ.

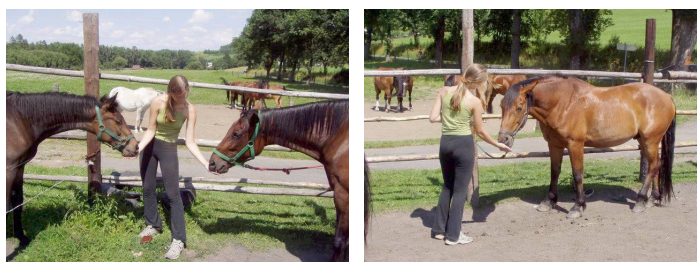
Až do Rejštejna to pěkně svištělo, ale stejně jsme se v kiosku u silnice osvěžili a posilnili na cestu do Sušice. Nechtělo se nám ubytovávat v kempu a tak jsme zamířili v Nuzerově k řece, kde podle mě měl být opuštěný chatový tábor. Tábor tam skutečně byl, ovšem v čilém provozu. Popojeli jsme tedy kousek do lesa a na břehu Otavy postavili stan. Před večerí jsme se šli ještě svlažit a voda se nám zdála po Studené Vltavě neskutečně teplá. Po večerí se odkudsi přihnal velikánskej hafan (podle Lukáše, podle mě štěňátko) a sebral nám plechovku od paštiky, naštěstí už prázdnou, a pak se bavil tím, že jsme ho tam čtyři i s pánickama naháněli a chtěli mu ji vzít, což se nám nepovedlo. Ještě se nám před stanem přebrodili koně a pak už se nic k zaznamenání hodného nestalo.

Den čtvrtý

Hned ráno (až jsme vstali :-)) se jdeme probrat do Otavy. Ovšem tak teplá jako večer už nám nepřipadá. Balíme stan a neradí se loučíme s krásným přechodným bydlíštěm.

Naše další cesta směřuje do Sušice – hlavně pro turistické známky a do pekařství. Odtud vyjždíme okolo půl jedné zpět při řece do Červených Dvorců, kde máme k Lukášově velké radosti zamluvenou vyjíždku na konících. Chvíli tam čekáme a tak volných chviliek využívám ke skamarádění se záplotníky. Vyjíždku jsme ve zdraví přežili (prvně sedím na koni a oni s ním hned musej pohybovat, chodit po kořenech, zakopávat se o ně a dokonce brodit přes říčky! – pozn. Lukáše), já se však dostatečně nenabažila koňské přítomnosti a tak se ještě značnou chvíli loučím.

Začíná být pořádné vedro a tak slevujeme z cyklistických ambicí a dojedeme pouze k nedalekému jezu. Rychle proudící voda přes jez se moc nezamlouvala mým dvoudílným plavkám a tak jsem asi co chvíli budila veselí při jejich neustálém nandávání. Nejvíce si vodního živlu užíval místní vlk samotář.

Čas odjezdu vlaku se blížil a tak jsme neradi nasedli opět do sedla a hurá na sušické vlakové nádraží a odtud odjezd směr Plzeň, abychom stihli sbalit vše potřebné do Slovínska.

Káťa

Pláně u Stožce

Vltavské meandry

Celá „banda“ u Vltavy

Je po dešti

Slovinsko

Začátek: Čtvrtek 5.8.2004 15:00

Konec: Neděle 15.8.2004 14:00

Účastníci: Burák, Jarda, Kačka, Káťa, Lukáš, Pěťa a Pěťa W.

Skvělá dovolená ve Slovinsku - především Julské a Kamnické Alpy.

Slovinský deník

Odjezd z ČR

První z náročných výstupů absolvuji na naší domácí váhu. Obtěžkán krosnou, menším batůžkem, stanem a kytarou vážím tolik, co opravdoví chlapi – kousek přes 100 kilo. K mému váze přibylo asi 30. Na cestu k hutníkovi si proto raději vyhražuji dvojnásobek času než obvykle a tento necelý kilometr zdolávám za slušných 20 minut.

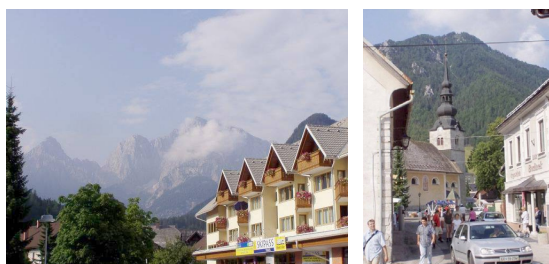
Cestu vlakem si krátíme čtením pokleslých zábavových Pěti časopisů a já s Burákem navíc neustálým otevíráním okna.

Do Hradce přijíždíme s asi 1.5 hodinovým předstihem, brzy ale už z naloženého autobusu máváme majiteli naší cestovky a vyrážíme směr jih. V Brně nabíráme zbytek výpravy a kolem půlnoci: nula nula přejíždíme hranice.

Kranjska Gora, Martuljek

Probouzím se a je stále tma. Tohle se mi dobrovolně skoro nestává a tak koukám na hodinky – už by mělo být světlo. Za chvíli opravdu vychází sluníčko, vjíždíme totiž z tunelu a ocitáme se tak ve Slovinsku. První na co je třeba myslet, jsou peníze. Slovinské toлары totiž v Čechách moc nerostou a tak bylo třeba koupit eura a za ně až tady toлары.

Po chvilce a několika kilometrech cesty přijíždíme do centra zdejšího kraje – Kranjske Gory. Dostáváme instrukce a 2 hodiny času na výměnu peněz. Banka otevírá až v devět, do té doby se kocháme okolními horami, informačním a nákupním střediskem i ovocem a zeleninou, které tady prodávají místní.

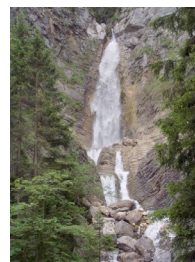
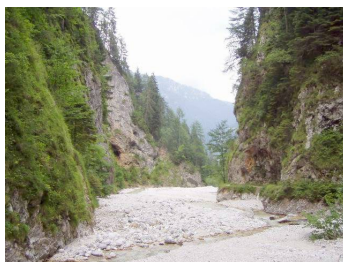
Po otevření banky jsme najednou nejistí, jak že se s nimi domluvíme: „Co když neumí anglicky?“ obáváme se. K přepážce přistupuje jeden z našich řidičů a spouští:

„Tolary, prosím,“ a vše je hotovo. Holky se mi ještě, když už beze strachu provádím transakci, posmívají, dodnes ale bohužel nevím proč...

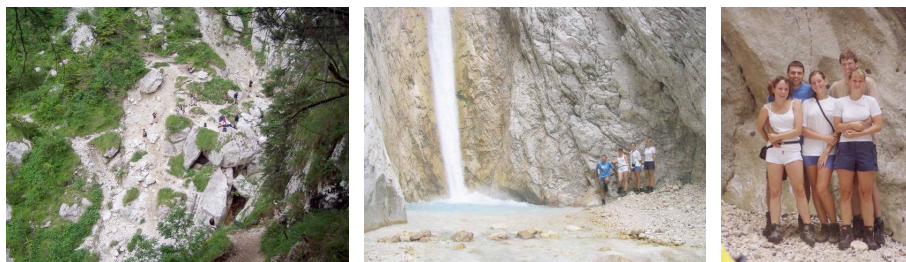
Obdaření obrovským jměním, čítajícím skoro padesát tisíc tolarů, vracíme se přes náměstí k autobusu. „Tenhle patník tu přece nebyl!“ diví se Káťa na rohu náměstí železnému patníku stojícímu uprostřed ulice. Chvilí nad záhadou bádáme, načež přijíždí nějaký tranzit a patník, zřejmě ze strachu, zalézá do země! Potom, co auto odjelo, mu asi otrnulo a rychle zabírá původní stanoviště. Přijeli jsme do vyspělé země, tak jsme zvědaví, jaké vynálezy nás tu ještě potkají.

Popojíždíme do nedalekého kempu, kde stavíme stany a těšíme se na místní koupaliště s tobogánem (dokonce i ostatní, nejen my vodomilové). Bohužel zjišťujeme, že koupaliště jaksi neobsahuje vodu, rozkládáme si tedy šunky mezi stany a nabíráme síly na odpolední procházku k vodopádům na říčce Martuljek. Zklamání ze zavřeného koupaliště nevěříme moudrým Borisovým (velitel zájezdu) radám, že u vodopádu je voda studená a že nemá cenu brát si plavky – cha, žádná voda přece není tak studená, aby se v ní nedalo aspoň chvíli pobejt!

Kolem druhé hodiny se sbíráme ze země, pod šortky a trika oblékáme plavky a vyrážíme. Nejprve lesem kolem potoka, potom vstupujeme do hluboké rokle, kde střídavě kráčíme po cestičce a po bílých kamíncích kolem potoka. Po necelé hodině přicházíme k dolnímu vodopádu, hlavní stoupání nás ovšem teprve čeká.

Pokračujeme kolem plačící skály a začínáme silně stoupat. Po první křižovatce zastavujeme u pramene živé vody, někteří se bojí průjmu, ale jinak si vesměs trochu toho života dopřáváme všichni. Po chvíli přicházíme k cíli naší cesty. Kdo chce až přímo k vodopádu, musí nechat věci dole a pár výškových metrů překonat po skále, výsledek ale stojí za to – pod vodopádem je kosa jak zubatá a to jen stojíme a padají na nás ty malé kapičky. O teplotě vody nelze ani s nadsázkou mluvit, proto na koupání rychle zapomínáme a začínáme si více vážit rad našeho vůdce – jsme zřejmě ještě zvyklí z Korsiky, kde jsme průvodkyni měla asi jen na okrasu (a i by byla věc názoru...).

Protože svět je malej a náhoda blbec, potkáváme tu Káti kamarádku Pétu s přítelem Martinem a další dva kamarády z Plzně, kteří jsou ve Slovinsku po vlastní ose (autem). Káťa se dlouho snažila Pétu přesvědčit, aby jeli s náma, ale nevyšlo to, takže nás bylo plzeňských „jen“ 6. Péta nám situaci vysvětlila tak, že si prohlídli program Munda a na ty nejlepší místa se vydali sami. Budou tu asi týden a pak pojedou prý ještě do Chorvatska... No možnost je to taky, třeba se ještě potkáme.

Loučíme se a vracíme se zpět. Poslední úsek cesty jdeme jinudy – ne opět roklí kolem potoka, ale po lesácké cestě v takovém klesání, že až Káťu bolí kolena, čímž se projevují následky jejího tancování.

Po návratu se shromažďujeme do velkého kruhu na „karimatka party“. Zjišťujeme, že kdo nestuduje vysokou školu, jako by nebyl – snad na jednoho ještě středoškoláka samí študovaní inženýři, většinou čekatelé. Poté se část odebírá hrát jakousi společenskou hru, část zůstává a využívá toho, že jsem se neprozířetelně přiznal, že hraju na kytaru:-) Zpíváme známé songy v neupravených verzích, aby se mohli přidat i nezasvěcení. Nakonec se ukládáme ke spánku, zítra nás čeká první velká horská túra.

Vršič – Prisojnik a zpět

Budíček zvoní v 7 ráno a venku se už připravuje krásný den. Máme radost z hezkého počasí a tak se někteří cestou do umývárek vracejí pro foťák v touze zvěčnit okolní horské velikány. Protože v tomto kempu budeme ještě jednu noc a zároveň je třeba odlehčit autobusu, necháváme všechny více či méně bezcenné věci ve stanech – zbytečnosti jako spacáky, oblečení, jídlo a tak podobně.

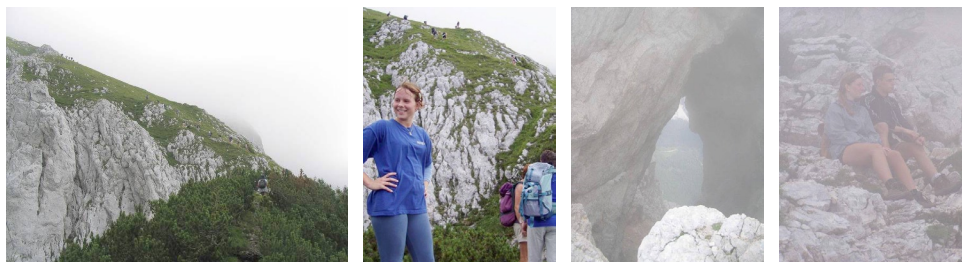
Usazení v autobuse čekáme, až splní svůj dnešní úkol páni řidiči – dopravit nás na sedlo Vršič (1600 m) po klikaté silničce. Dozvídáme se, že tuhle silnici stavěli ruští zajatci za první světové války. Tehdy měli zřejmě užší a kratší vozidla, proto se zrovna neradujeme, když potkáme protijedoucí autobus v jedné z padesáti zatáček. V každé serpentíně je totiž umístěna cedule s číslem zatáčky a její nadmořskou výškou, můžeme proto krásně vidět, jak cesta neubíhá:-) Když si tyto cedule chci vyfotit, dochází mi, že jsem foťák omylem zařadil do skupiny bezcenných věcí a nechal jej v kempu, doufám tedy, že mě ho nikdo nesebere a zanechávám na tento den funkce fotografa.

V sedle vystupujeme a vydáváme se vstříc horám – cílem je vrchol Prisojnik, přičemž cestou budeme mít okno... Samozřejmě „Prisojnikovo okno“, ale o tom zatím víme jen z programu cesty. Cestička nejprve vede klasickým zelením – jehličnaté stromy a pastromy, případně trnaté potvory, co jdou po nohách. Na jednom místě dokonce dochází k dopravní zácpě, čehož využíváme k focení protilehlých údolí a skal, protože tempo nasažené Borisem je poměrně rychlé a předtím znamenala každá fotka minimálně stometrovou ztrátu na peloton.

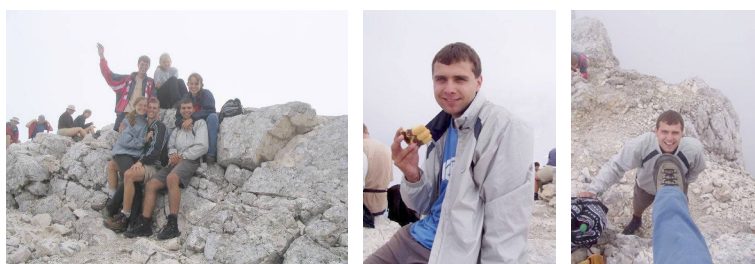

Přibližujeme se přímo k obrovskému balvanu – Prisojniku. Rovnou to samozřejmě nejde, takže se cestička stáčí podél a pokračuje přes kamenité pole mírně vzhůru. Při menší přestávce skoro všichni využívají místního šutru a postupně se tak na něm vystřídají snad všechny páry, po nich tria a snad i nějaká kvarteta... Okamžitě poté, co poslední, tudíž nejpomalejší a nejunavenější dorazí, zavelí Boris k odchodu a kvapně mizí mezi kameny. Volíme již tradičně normální tempo a pohybujeme se tedy někde mezi sprintery a výletníky. Proto oceňujeme, že na nás po nějaké půl hodině sprinteři čekají, aby nám oznámili, že nesmíme zapomenout odbočit – již přestáváme chodit okolo horké kaše a začínáme vystupovat přímo vzhůru. Na strmé a klikaté cestičce se dokonce z některých sprinterů stávají výletníci, ke zmíněnému Prisojnikovu oknu tak přicházíme mezi prvními.

Na tomto místě nás bohužel musí opustit to, co jsme měli již od brzkého rána – radost z krásného dne. Mlha se na nás dere ze všech stran, nejvíce však přímo z okna, které však nikdo i přes naše návrhy nešel zavírat! My i místní vrány si dáváme oběd, poté zde zanecháváme několik odpadlíků, kteří až na vrchol jít nechtějí, a pokračujeme vzhůru.

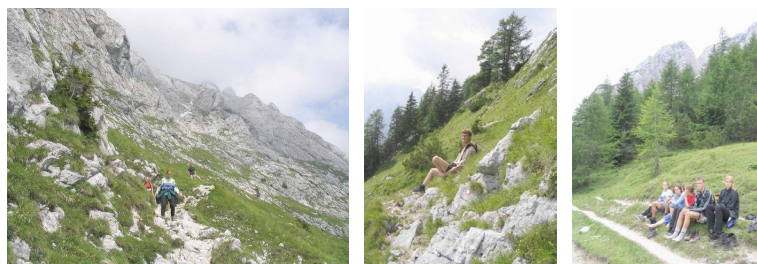
Po chvíli se objevují první ferrati čili lana, která nejprve bereme spíše jako velkou zábavu, poté se jich ale už poctivě přidržíme, protože širé výhledy se podezřele rozšířily i na oblast přímo pod námi. Po několikerém vítězném pokřiku na různých bezvýznamných předvrcholech konečně dobýváme ten nejvyšší! Sice nemáme možnost se o tom přesvědčit na vlastní oči, viditelnost je jen pár desítek metrů (proto také to jásání na předvrcholech), v přesvědčení nás však utvrzují důkazní materiály – razítko a návštěvní kniha. Orazítkovávám si tedy pas, přidávám autogram k zápisu do knihy a pak somruji od Jardy vrcholovou bábovku, kterou si vtipně pojmenoval náhodným jménem Péťa. Také se mu za to brzy dostává pořádného kopance!

Dolů se vydáváme jinudy, abychom měli taky výhledy do mlhy na druhé straně. Nejprve začíná prudké klesání, kde se opět ozývají ladná dívčí kolínka, potom se však cesta opět stáčí podél hory a navíc se dokonce ztrácí mlha, takže je opět nálada lepší. Po chvíli přicházíme k další rokli, kterou musíme doslova sešplhat dolů – pohledy do údolí nás vždy utvrdí v názoru, že po tomhle krátkém úseku už bude jen rovinka, jenže pak se to nějak zvrtně, klesá se stále a rokle střídá strž. Mě se takováhle cesta moc líbí, protože mám štěstí a kolena mě prostě nebolívají, tuhle výhodu však všichni nemají...

Cestička se už opravdu umoudřila a my přicházíme na místo, kde jsme ráno odbočovali směrem vzhůru. Druhé kolo si už nikdo nedává a pokračujeme proto opět přes kamenné pole k Vršiči. Na místě, kde jsme se fotili se skupina zcela rozpouští – každý jde kudy chce. My se tak vyhýbáme úzkému místu s dopravní zácpou a s ostatními se setkáváme až u silnice, kde si přes vstupem do autobusu poctivě větráme obuv. Nově příchozí většinou přišli z pravé strany, když však zjistí, odkud vítr fouká, rychle se přesunují na druhý konec.

Cesta dolů ubíhá již podstatně rychleji a v údolí vychází najevo, že mlha jen tak nezmizela, nýbrž že se rozpouští a vznikají z ní dešťové kapky. Prší tak hustě, že v kempu zůstáváme sedět v autobusu a čekáme až to všechno spadne. Po chvíli vybíhají první nadšenci a já už také nemůžu posedět, protože se bojím hlavně o foťák – snad mi nenavlnul... Vybíhám teda rychle ke stanu... V jeho nejnižším místě jsou tak 4 cm vody.

Obě tašky a spacáky našťestí leží v horní, záplavou méně postižené části. Pronajímáme si narychlo části Burákojc a Šantojc stanů a stěhujeme k nim věci. Celkem okamžitě si uvědomujeme všechny chyby, které se udály – jednak jsme tu díрку, co jsme si způsobili v červenci na strništi kdesi na Kokořínsku, měli opravit a jednak jsme neměli tak šetřit místem a nestavět stan do důury (což musím napsat byl můj blbej nápad a na Káti námitky, že bysme to asi do díry stavět neměli, jsem nereagoval... Takže chlapi pro příště – poslouvejte, co vám vaše drahé polovičky chtějí sdělit. Neříkám abyste to vždycky hned dělali, ale aspoň si je poslechněte:-)).

Bystrého čtenáře jistě napadne, že vytírání stanu v téhle situaci je věc zbytečná, protože voda vylitá ven se hbitě vrací spodem zpět dírou v podlážce. Nám to také po chvíli dochází, takže rychle odkolíkujeme a přesunujeme stan na vrcholek místního významu, kde se už z podlážkové fontánky stává kýžený kanálek. Po nastěhování zpět zjišťujeme, že škody nebudou veliké – nejdůležitější věci jsou skoro suché, foťák našťestí taky, takže rozvěšime po okolí naše mokré svršky, spodky a jdeme spát.

Bled

Ráno vstáváme dřív než by bylo nutno a protože je našťestí krásně a sluníčko praží, rozvěšujeme všechny trika, šortky, kalhoty, ponožky, Káti slipy, moje kalhotky, tropika a další

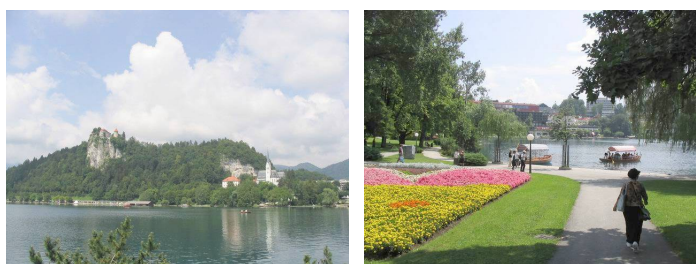
textilie po okolí. Dnes nás čeká tzv. odpočinkový den. Přejíždíme do Bledu, kde máme čtyřhodinový rozchod. Místní atrakce navštěvujeme postupně – nejdřív se vydáváme na hrad.

Bledský hrad je postaven na vysoké skále, která se tyčí nad jezerem. O pěkné výhledy proto není nouze. Pokud si pod slovem hrad představíte nějakou naši českou polozříceninu, tak to jste vedle. Tohle je skoro jako zámek a je tu plno atrakcí pro turisty – malé muzeum, kaple s oltářem uctívající figurek z člověče nezlob se, vinný sklípek, tiskařská dílna a oblíbený voňavý krámk se všemi možnými olejčky, sušenými kytičkami, voňavkami a mejdlíčky.

Bled je lázeňské městečko, vyvěrají zde horké léčivé prameny. Proto je zdejší jezero celoročně „teplé“ – má stálou teplotu kolem dvaceti stupňů. Uprostřed je ostrůvek s kostelem a zvonem. Traduje se, že kdo si na zvon zazvoní, bude do smrti živý nebo zdravý nebo šťastný nebo kdovíco... Znáte to. Po tomhle věčném čemsi však touží překvapivě mnoho lidí a tyto davy se na ostrůvek dopravují na loďkách poháněných místními makáči.

Nás však z hradu nežene touha po zvonu, ale hlad po jídle. Z instrukcí víme, že nejlepší je nakupovat v Mercatoru. Takový „Merkátor“ je něco jako náš Spar (sdružení malých obchodů) a je ve Slovinsku prakticky všude. V Bledu tohle asi moc neplatí, protože než jsme takový krám našli, prošli jsme prakticky celý město. Nakoupené dobroty jsme šli spořádat na břeh jezera a tam jsme taky pak počkali do dvou, kdy jsme měli sraz u autobusu.

Cesta pokračuje širokým údolím zpět do hor, tentokrát však z jiné strany. Míříme k Bohinjskému jezeru. Údolí se stále zužuje a také začíná opět pořádně pršet. Kemp, do kterého míříme, je narván k prasknutí, takže dostáváme rozkaz někam se vejít se

stanem a pak se večer dostavit na válečnou poradu k autobusu. Naše plzeňská skupinka se zabydluje přímo u recepcce hned vedle závory. Výhodou je docela široká střecha recepcce, pod kterou se dá z boku sedět a vařit i za deště.

Už ani nevím, jak a u koho se ten nápad zrodil, ale najednou Káťa, Péťa, Jarda a já probíháme mezi zaparkovanými karavany jen v plavkách a míříme si to do jezera. Lidé sedící a večerející pod střechami svých pojízdných domovů, zabalení až po uši do mikin a pijící horký čaj, na nás nevěřicně koukají, ale kdo zažil koupání v bouřce může potvrdit, že je to elektrizující zážitek. Mám dojem, že původně nám byla kosa a proto jsme se rozhodli vykoupat... Ono to ovšem funguje a po chvíli je nám už ve stanu teploučko.

Výhledy na další dny už ale tak pěkné nejsou. Zítra máme vyrazit na dvoudenní přechod včetně výstupu na Triglav, nejvyšší slovinskou horu. Počasí vypadá dost špatně, předpovědi počasí jasně říkají, že v oblasti bude ještě nejméně dva dny pořád pršet... S těmito výhledy a při představě, že další dva dny půjdeme v dešti a mlze si necháváme zadní vrátka a domlouváme se, že se rozhodneme ráno podle počasí. Nás 6 plzeňáků, Anička se Zbyňkem a Lucka, která prý měla před odjezdem angínu a nechtěla ji dostat zas.

Víme, že jestli nám to nevyjde, přijdem o nejlepší výlet, ale všechno vypadá, že bude hnusně. A navíc někteří členové výpravy (sprinterři) tvrdí, že vyjdou i kdyby padaly kroupy, což je fakt extrém. Chápu, když nás potká dešť nahoře, nedá se nic dělat a jde se co nejrychlejš někam dolů. Ale vyrazit na výlet je něco jiného... Každopádně jsme se před ulehnutím shodli, že se určitě ráno rozhodneme špatně.

Přechod nepřechod

V šest vylézáme ze stanů a asi půl hodiny zkoumáme počasí, či spíš čekáme, jestli nepřestane pršet a neodejde mlha. Děšť se v noci trochu zklidnil, prší už jen malinko, ale stále jsou všude mraky a vypadá to na celý den. Definitivně tedy padlo rozhodnutí, že na přechod nepůjdeme. Můžem aspoň ještě spát:-), ale radost z toho nemáme.

Podruhé vylézáme asi v půl desátý a připravujeme se na výlet – výprava na přechod je už sice dávno pryč, my ale rozhodně nechceme ležet celý den v kempu a proto se vydáme někam po okolí. Už teď je jasné, že jsme se rozhodli špatně, protože mraky se rozpouštějí a vylézá sluníčko. V takových horách se prostě nedá spoléhat na žádné, ani takhle jasné předpovědi počasí.

Rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat na místní vodopády, jejichž návštěva byla součástí programu včera večer (šlo tam ale jen pár jedinců, ostatní byli schovaní před deštěm ve stanech, případně se koupali v jezeře:-)). Potom chceme vylézt nahoru a podívat se na Černé jezero. Údolí, ve kterém je Bohinjské jezero, je totiž rovné a široké, ale dva kilometry nad jezerem tohle končí a na všechny strany se prudce zvedají hory – po cestičce, kudu půjdeme (a kudy také ráno šli přechodáci), je to asi 800 metrů převýšení.

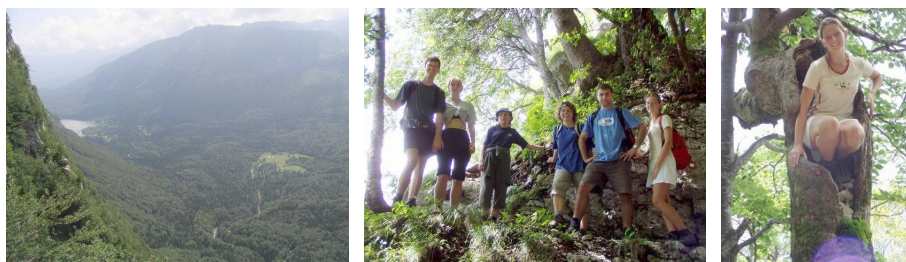
Cestou potkáváme hospodu Staropraven a kousek za ní se začínají otevírat krásné výhledy na hory, z nichž ustupují mraky. Tato panoramata dokresluje i malá čirá říčka, kterou přecházíme a začínáme mírně stoupat k vodopádům.

Vodopád je narozdíl od toho prvního placený a ani se nám nedaří uhrát to na studenty – sleva tu žádná není. Nevíme totiž do čeho jdeme – za budkou je vidět jen samé schody mířící kamsi. Nakonec však kapitulujeme, platíme a začínáme stoupat vzhůru po schodech, po schodech. Po zdolání všech poschodí je už vodopád na dohled a je třeba říct, že se investice vyplatila. Bohužel ale není možno jít až k němu.

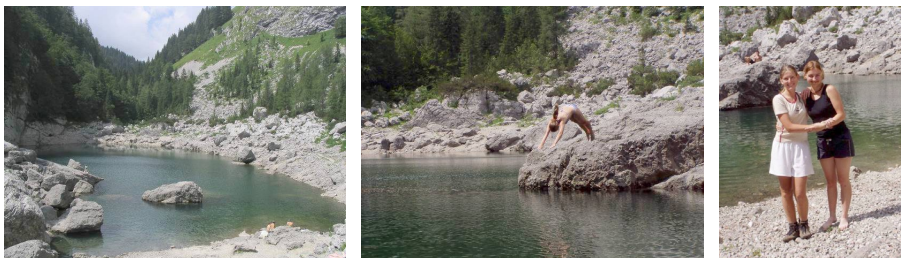

Při cestě dolů počítáme schody abychom ten počet těsně před koncem popletli a zapomněli, takže pokud by to snad někoho zajímalo, musí se tam vypravit sám. Vracíme se na rozcestí a odbočujeme vzhůru vstříc oněm 800 metrům převýšení a v očekávání pěkného horského Černého jezera. Již od rána si cestu krátíme hraním stupida – tato hra náročná na soustředění a přemýšlení se nyní stává těžkou i po stránce fyzické, protože při zdolávání serpentín decháme jako blázni a těžko se mluví. Proto hráči postupně odpadají, paradoxně však stále zbývá Burák (který když dechá jako blázen už nebývá příliš fit:-)), dále pak Káťa a Pěta.

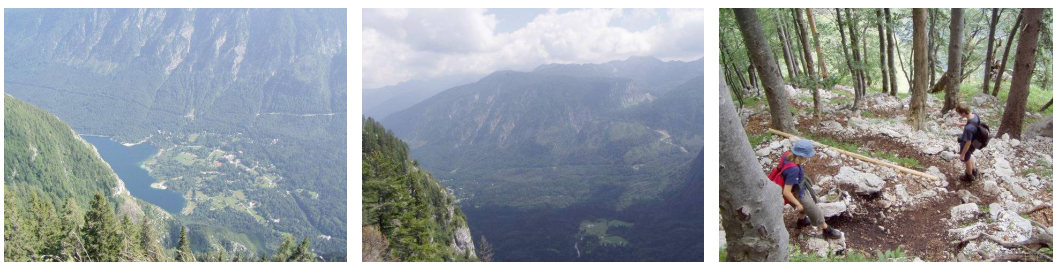

Právě Burák se projevuje jako ne příliš bystrý kluk když na Káti nápovědu „je to taková knížka,... neni pro děti,... ale je o dětech...“ asi pět serpentín marně přemýšlí. Teprve když my bystří už vedeme diskuse, zda tam má nebo nemá být čárka nad a, konečně mu to dochází a začíná se nad uhodnutou „Kámásůtrou“ červenat.

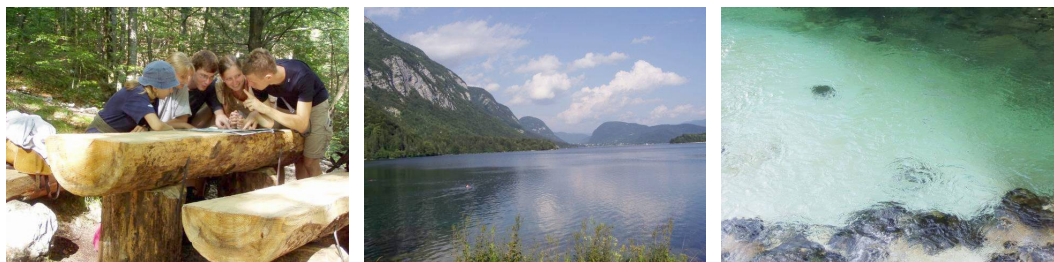
Když už jsme všichni někde u STUPI a možná i dál, zničeho nic zjišťujeme, že klezáme, a vzápětí se stromy rozestupují a my přicházíme k jezeru. Nejprve všechny fotografie popadá jejich vášeň a fotí ze všech úhlů a světových stran a když už pak mánie přechází, uvelebujeme se na břehu. To je však Kátě málo, ona musí zajít ještě dál. Konkrétně si zajde od Lucky půjčit plavky (nevím jak je možné, že s sebou Káťa nemá plavky...), zanořuje se do vody a vylézá na velký šutr uprostřed vody. Za chvíli předvádí šipku a vrací se zpět na břeh, kam mezitím opět zcela náhodou dorazila odloučená skupinka Péťa a spol. Opět procházejí místa podle Mundo-programu. Dokonce bydlí ve stejném kempu jako my, takže si na večer domlouváme sraz.

Jarda od začátku špatně nese fakt, že jsme nešli na přechod a proto se rozhodl, že nepůjde ještě dolů a že půjde přes Pršivec a Kosijev Dom na Staru Fužinu – obejde vlastně jezero a pak se vrátí do kempu z druhé strany. Vyráží tedy spolu s Aničkou a Zbyňkem dál vzhůru a my se pomalu začínáme vypravovat dolů. Péťa sice tvrdí, že už jí bolí nohy a jde s náma dolů, nakonec však zvítězí láska a strach o Jardu a vystartuje za ním vzhůru do kopců. Cestou zpět kličkujeme tedy známými serpentínami jen my, Buráci a Lucka.

Teď už se mnou nikdo nechce hrát stupido, asi se všichni už těší až slezeme dolů a naložíme se na zbytek dne na pláži v kempu. Cesta je však ještě dlouhá a přestože jdeme zkratkou kolem jezera, stejně nám to až do kempu trvá něco přes tři hodiny.

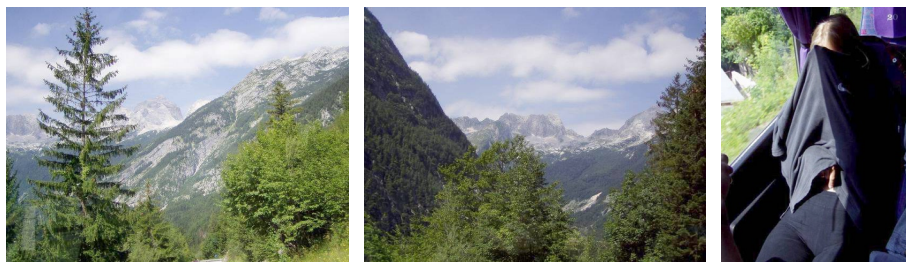

V podvečer se jdeme opravdu vykoupat na místní pláž, v průzračné vodě se skvěle potápí. Jen kdyby nebyla v hloubce tak ledová... Za soumraku přichází i odloučená skupinka, se kterou vaříme večeři a dlouho do noci si povídáme na karimatkách mezi stany. Občas nás ruší projíždějící auta a motající se ožralové, ale to holt je poučení pro příště – nestavět si stan hned u recepcce.

Přejezd do údolí Trenta

Nás dnes čeká opět odpočinkový den a zítra to bude lautr to samé. Skupina jdoucí přechod totiž dnes brzy ráno opustila chatu Tržaška Koča a vydala se na Triglav. Tam by měli být někdy po dvou až třech hodinách (tj. to my jsme ještě spinkali), potom půjdou zpět na chatu a od ní začnou sestupovat do údolí Trenta. Trenta je vesnička v údolí na soutoku pěkně pojmenovaného potoku Zadnjica a řeky Soči, která se velice často jezdí na raftech. Přechodáci tedy nakonec přijdou po Zadnici do Trenty, kde se s nimi setkáme my a samozřejmě autobus.

Od Bohinjského jezera vyrazíme před desátou a vracíme se stejnou cestou, kterou jsme sem přijeli – projíždíme kolem Bledu, pak po dálnici přes průmyslovou Jesenicu do Kranjske Gory. Již podruhé se kroutíme úzkými serpentinami vstříc sedlu Vršič, kterým tentokrát jen projíždíme a začínáme podobnými zatáčkami klesat do údolí Soči.

Právě v pravé poledne přijíždíme do Trenty, kde řidiči parkují autobus a začínají čekat na příchod přechodáků. Podle Borisovo odhadů víme, že by měli dorazit nejdříve ve čtyři. Nemáme příliš na výběr, kam se půjdem na ty čtyři hodiny projít, jediná šance je Zadnice:-) Vyhlídli jsme si na mapě asi 3 km vzdálenou lanovku, která začíná dole v údolí

a vede na Pogačnikov Dom (2050 m). Zkusíme tam vyjet a alespoň se po těch horách porozhlídnout, když už jsme se tak skvěle rozhodli, že na ten přechod nepůjdem. Mimochodem, opět jsou hice a nebe bez mráčku.

Tyhle hice ovšem způsobují naše neustálé přestávky a ochlazování v Zadnici a jejích přítocích. Nakonec se rozhodujeme, že nahoru nepojedeme a že se někde na ty dvě hodiny, co zbývají, uvelebíme. Scházíme tedy do jedné rokle, kde objevujeme skvělá, křišťálová jezírka s vodopádem. Dolní větší jezírko je vhodné ke koupání – větší, mělké, ledové. Horní je přímo pod vodopádem a jeho atrakcí je hluboká, vodou vydlabaná jeskyně – přímo tam, kde dopadá voda, je hluboká díra kamsi dolů, která se s hloubkou ještě rozšiřuje. Káťa mi však rychle utíná moje potápěčské sklony, ona je takový můj pud sebezáchovy... Alespoň někdo z nás ho má.

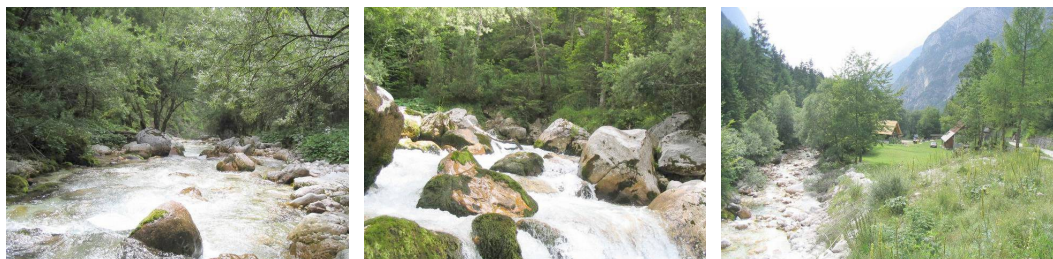

U autobusu nikdo nepočítal s koupáním, kromě Káti, která se zřejmě poučila ze včerejší chyby a jako jediná plavky má. Ostatní se musejí pro koupání uzpůsobit jinak – klukům toto samozřejmě problémy nedělá, slipy slouží jako plavky snadno. U holek to především záleží na stupni stydlivosti. Péťa se drží na suchu a žádný striptýz se nekoná, Anička bez velkých ostychů odhazuje až na jeden kousek vše a cachtá se s námi ve spodním jezírku. Kačka s Burákem se schovávají neznámo kam a když se po nich začínám shánět, zjišťuji, že Kačka odhodila zcela vše, ale protože je to holka ostýchavá, schovává se jednak dál od nás všech pod vodopádem, jednak i za mohutnými Burákovy rameny – proto ji taky zcela bez problémů zahlídnu:-)

Velkou atrakcí je také přírodní klouzačka mezi oběma jezírky, kde si postupně snad všichni narazí svoji Zadnjicu o nenápadný výstupek.

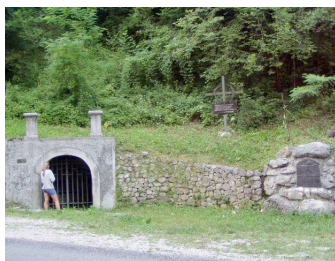
Po třetí hodině balíme svých pět švestek a odcházíme zpět do Trenty. Cestou se nám neustále ztrácí Burák, který je asi dost na zadnice, tak jí pořád odbíhal fotit... Zároveň už potkáváme první přechodáky, říkáme si, jak jsou rychlí, měli dorazit nejdřív ve čtyři. Když je dojdeme ovšem zjišťujeme, že se jedná dokonce o přechodáky opozdilce a že všichni už stepují u busu. Přicházíme tedy akorát s posledními, jak je ostatně naším zvykem.

V kempu, kam právě přijíždíme, budeme spát tři noci. Kvůli menším zmatkům po příjezdu se trháme na několik skupinek roztroušených po prostoru kempu. Nejprve zněl rozkaz ubytovat se ZDE – na trochu tvrdém a kamenitém terénu mezi stromy. Potom, co si většina lidí již postavila stany (včetně nás, zabrali jsme nejlepší místa), vedení zjišťuje, že za umývárkama je veliký travnatý a rovný plácek... Část lidí se tam stěhuje, my však už zůstáváme tady.

Vaříme si tradiční večeře na karimatkách na plácku mezi stany, kousek od nás stojí karavan s rozloženým stolečkem a na něm jakýmsi skorodůchodci, jejichž jazyk nejsme schopni identifikovat. Nevím, zda za to mohla naše chatrná vizáž, Burákova extrémně smrdící rajská omáčka (chutnala ovšem dobře) či jen ten fakt, že sedíme na zemi a vaříme si z konzerv na bombě, ale po večeři jsme od těchto lidí nezištně obdrželi misku se šťavnatými broskvemi.

Po večeři se jdeme s Káťou projít, chceme se podívat na Soču. Vydáváme se tedy kolem kostela směrem mírně dolů po silnici. Zřejmě jsme podcenili šířku tohoto údolí, protože po několika serpentínách se vysněná řeka stále neblíží a proto svoje putování obracíme u památníku první světové války. Na tomhle místě byl poprvé použit bojový plyn, ve štolě zahynulo několik desítek vojáků.

Po návratu se dozvídáme neveselou zprávu o našem menším a hubenějším řidičovi, který se trochu neprofesionálně vydal večer na projížďku na kolečkových bruslích a porazilo ho auto... Je celý, dokonce i veselý, ale všechna místa na těle, která lze ohýbat, jsou docela slušně omlácená o asfalt. No vypadá to, že nejmíň několik dalších dní si nezařídí.

Kobarid

Sedmý den je opět ve znamení odpočinku, především pak pro Triglavskou skupinu. Vyrážíme autobusem dál dolů údolím Soči, řídí samozřejmě větší tlustší, menší hubenější sedí vedle s ovázanýma kolenama a loktama. Místy je silnice dost úzká a skály se až příliš přibližují k oknům autobusu, řidiči si ale pomáhají troubením před zatáčkami jako kdysi na Korsice. Přijíždíme do městečka Kobarid, kde máme rozchod až do čtyř.

Možná vás to překvapí stejně jako mě, ale koupili jsme si vstupenku do muzea. Prospekty totiž slibují „něco víc“ – v roce 1993 tady vyhráli cenu o nejlepší evropské muzeum, tak uvidíme. Expozice je věnovaná první světové válce, konkrétně Sočské frontě, na které kdysi působil i třeba Ernest Hemmingway. Kromě „běžného“ vybavení muzeí, jako jsou všemožné dokumenty, zbraně, mapy či oblečení (v tomto případě tedy uniformy) tu byla navíc replika kulometného hnízda s vojákem, který píše dopis svojí milované (psal ho asi čtyřmi jazyky, fakt makáč – záleželo jaké jste zmáčkli tlačítko).

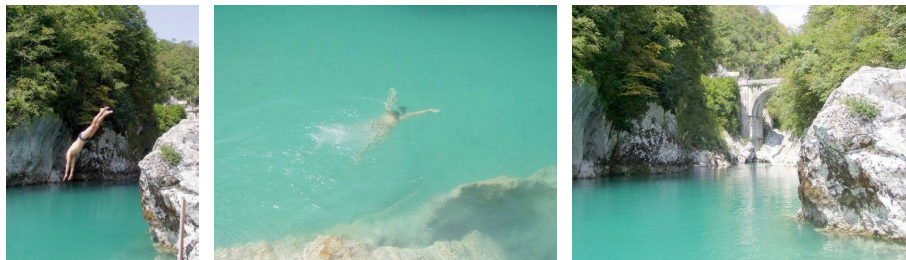
Potom tu byla místnost věnovaná smrti a těžkým úrazům. Fotky lidí bez spodní čelisti, bez nosu, bez rukou, hromadné hroby a popravy... Odcházeli jsme trochu skleslí, opravdu se jim povedlo navodit atmosféru toho, jak to ve válce asi vypadá (nebo si to alespoň myslím). Před odchodem jsme se ještě podívali na půlhodinový dokument, ale při něm jsme už neudrželi víčka od sebe a museli jsme na vzduch.

Ještě se nechávám vyfotit na kanónu a pak se celkem jednoznačně rozhodujeme, že půjdem zbytek horkého odpoledne strávit k Soče. Druhou možností je procházka po naučné stezce okolo města, která by trvala asi tři hodiny. Přicházíme ke starému můstku přes říčku, pod námi je průzračně čistá voda v hlubokém kaňonu a občas přijíždějí raftáci. Za mostem sestupujeme na takovou skálo-pláž, kde si rozkládáme věci a převlékáme do plavek. Tentokrát je mají všichni.

A už se všichni hrnem do té krásné vodičky, ale ouha... Člověk by řekl, že čím je řeka dál od pramene a blíž k moři, tím bude teplejší. Včerejší koupání pod vodopádem sice nepatřilo k nejteplejším, ale nějaké Celsiovy stupně by se tam našly. Tady jsme o padesát kilometrů po proudu a po stupních ani památky. Prostě ledárna největší. Nejedvážnější dokážou přeplavat deset metrů na druhou stranu a po dlouhé zdravotní přestávce zase zpátky. Ale co víc si vlastně přát v parném letním dnu – ochlazení jste prakticky okamžitě.

Cestou zpět do města se ještě stavíme pro nanuky a pak už se autobusem vracíme zpět proti proudu. V plánu je ještě jedna zastávka vyžadující konečně aspoň na chvíli pohorky – půjdeme se podívat na vodopád Boka.

Vodopád je vidět už z dálky od silnice, čím více se k němu ale širokým a kamenitým korytem říčky blížíme, tím méně je vidět. Koryto totiž nabírá prudký směr vzhůru a my musíme vylézt několik stovek metrů po ohromných „čertovo“ kamenech, než je zas vidět. Někteří blázni, například Jarda, lezou až skoro pod vodopád, ostatní se už vracejí zpět k autobusu.

Večer ještě chvíli hrajeme a zpíváme na karimatkách mezi našimi stany – máme takovou místní párty, ostatní opět hrají nějakou hru na jejich zeleném plácku za umývárkama. Na karimatkapárty jsme varováni, že zítřejší program bude náročný a bylo by tedy záhodno jít spát brzy. Jsou dvě možnosti – náročnější a lehká, my si samozřejmě vybíráme tu náročnější, což je výstup na Jalovec, kde je převýšení asi 1800 metrů. Když už jsme nebyli na Triglavu, musíme to pořádně užít, říkáme si a jdeme na kutě.

Tůra na Jalovec

Ranní vstávání se dnes odehrává ještě v noci, den se o slovo začíná hlásit až po chvíli. I přesto jsou naši neznámí přátelé u vedlejšího karavanu již čilí a zvou nás ke svému prostřenému stolu. Začínáme je podezřívat z toho, že jsou to snad Švédové, jejich stůl je totiž evidentně z tohoto kraje – máme na výběr salámy, sýry, čaj a další věci. Házíme to do sebe fofrem, protože autobus nečeká, a rychle balíme do ranečků to nejnutenější.

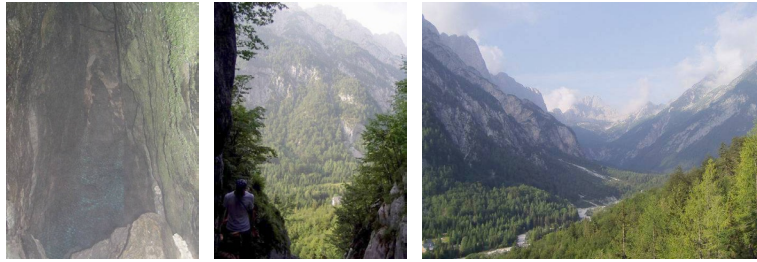
Autobus míří zpět do údolí Trenta po již známé silničce, míjíme stejnojmennou, vesničku, kde jsme měli předevčírem sraz s druhou skupinou, míjíme i soutok Soči se známou Zadnjicí a teprve až přímo v první Vršičské serpentíně hlavní silnici opouštíme a míříme dál podél Soči proti proudu. Na začátku každé řeky se nachází pramen a nejinak je tomu i ve Slovinsku.

Zastavujeme na malém parkovišti u takové informačně-kioskové boudy-budky, protože dál už se stejně jet nedá. Toto údolí pokračuje mírně vzhůru dále ještě mnoho kilometrů, pramen Soči je ale prý hned tady kousek „za rohem“, zřejmě se tedy nejedná o skutečný pramen, protože bychom čekali, že řeka Soča bude pramenit až tam úplně vzadu, aby bylo dohromady co nejdelší:-)

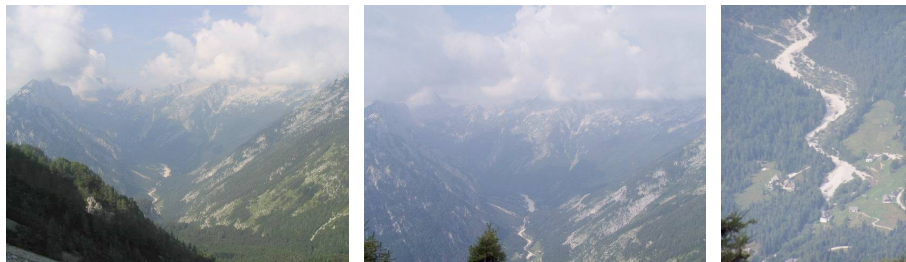
Zde to zřejmě není jako v případě Amazonky, kde se celá staletí odvážné výpravy vydávaly do džungle, aby objevily už ten skutečný pramen téhle řeky řek, přičemž většinou skončily u nějakého pramene místního významu nebo jako potrava pro místní žoužel. Tady asi zvítězil rozum, protože tahat turisty až někam kdovíjak daleko a vysoko do hor, kde navíc ani voda půl roku neteče, by bylo hloupé a jak naše ekonomická sekce Káťa&Kačka jistě potvrdí, i neekonomické. Lepší je najít nějaký lehce dostupný a vydatný pramen v turisticky zajímavé a dostupné lokalitě, postavit vedle budku a hurá, zde začíná Soča!

Po chvilce stoupání po cestičce se zařazujeme do fronty před malou jeskyňkou, ze které vytéká říčka. Poté, co se dostaneme na řadu se ji rychle pokoušíme vyfotit a mizíme uvolnit místo dalším zájemcům. Scházíme se opět na parkovišti a po přepočítání se již vydáváme po prašné cestě vzhůru do hor.

Mě osobně se tohle místo líbí zatím asi nejvíc ze všech, která jsme cestou potkali, i když to dost možná je také tím, že je zrovna skvělé počasí. Navíc to tady nevidíme poprvé – když jsme šli hned druhý den na Prisojnik, stoupali jsme na něj vlastně po masivu, který se tyčí naproti tomuto údolí (a po němž stoupají zmíněné Vršičské serpentiny). Tehdy jsme tohle údolí taky fotili a pro připomenutí sem dávám i tyto, několik dnů staré fotky (ten bílý pruh dole v údolí není cesta, ale široké kamenité koryto potoka – takové se zřejmě vyskytuje v Julských Alpách všude, měli jsme s ním tu čest třeba u potůčku Martuljek):

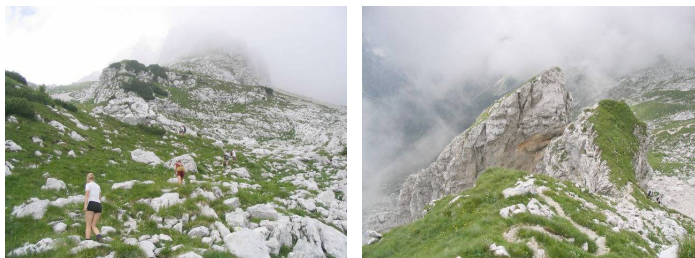

Na poslední fotce je to všechno skvěle vidět – koryto i cesta, po které jsme šli vzhůru. Na prvních dvou fotkách zas pěkně není vidět Jalovec – je to ten velký masiv napravo schovaný za mraky.

Po asi dvou kilometrech se výprava dělí na dvě skupinky – nebudu používat již stokrát omílané, rádoby vtipné označení A a B, ale říkejme naší skupince jednoduše „horalé“ a té druhé „výletníci“. Rozdíl je patrný hned po pár stovkách metrů – začínáme drsně stoupat přímo do levého svahu tohoto údolí (levého „vodáckým“ způsobem, tedy po proudu vlevo:-)). Zatímco výletníci vesele pokračují korytem potoka mírně vzhůru kamsi, my zdoláváme jednu serpentinu za druhou a začínáme být silně zpoceni, je to fakt skvělá makačka.

První přestávka na vydechnutí se koná až v drsnějším klimatickém pásu, vysoké smrky jsou již minulostí a začínají tu být už jen nižší stromy. Jako vedoucí skupinky nás provází Adéla, dále je s námi Burák, Kačka a Jarda (a asi čtyři další horalé). Péťa se dnes rozhodla pro mírnější variantu a jde tedy s Borisovou skupinou na planinu pod Grintavec.

Další výstup, stromy se mění v keře, keře v kleč a tak dále, známá to věc pro zkušené horaly. Vítanou zastávkou je horská chata, kde si dáváme krátký odpočinek v teple a celkem rychle vyrážíme dál, vzhůru.

Počasí nás svým chováním rozhodně už nepřekvapuje, protože se opět noříme do hustých mraků, což je jednak škoda a jednak si musíme dávat větší pozor kam šlapeme, na šutrech a skalách je docela vlhko. Přes mnoho stoupání, zatáček, kamenitých i sněhových polí nás vede skutečně dobře značená cestička, což člověk zvláště za mlhy ocení. Když už se stoupání zdá nekonečné, jsme odměněni horolezeckou vložkou – strmý kolmý výstup, místy zasazený do úzké rokle, kde jsou obě stěny vzdáleny ani ne půl metru. Nahoru je to zábavné a celkem bezpečné, jsme ale zvědaví, jak nám to půjde dolů...

Přicházíme konečně na hřeben – nebo skoro na hřeben. Hřeben je doslova ostřej a hned za ním následuje drsný pokles. Pokračujeme proto stále po naší straně k místu, kde se můžeme na tu druhou alespoň nějak bezpečně podívat – vleže. Mraky tady fofrují z jednoho údolí do druhého, občas se i trochu rozestoupí a my vidíme tu ohromnou díru, která před námi vězí.

Jarda se rozhoduje, že už dál nepůjde, protože se mu trochu točí hlava a vůbec se nějak necítí fit. Říká, že počká na skupinku, co je před námi (několik lidí, sprinterů, nás už dávno opustilo a lze očekávat, že za chvíli je potkáme, jak už jdou zpátky) a půjde s nimi pomalu dolů. Necháváme tedy Jardu tady a pokračujeme už celkem schůdnou a lze říct i rovnou cestou dál po hřebeni. Po překonání jednoho klamného předvrcholu jsme najednou nahoře, na Jalovci! Sice není nic vidět, ale my si s radostí říkáme: „Dokázali jsme to!“ Přes 1800 metrů převýšení je v nohách trochu cítit, ale všichni víme, že to nejtěžší teprve přijde... Vrcholové foto a vracíme se zpět, bohužel tu není nic k vidění.

Jarda už na původním místě není, zato je na původním místě onen drsný sestup, který je nyní mnohem zajímavější. Opatrně slézáme a pomáháme si dolů, některé části opravdu dost kloužou a není to žádná sranda (jak by se mohlo zdát z fotek):

Pokračujeme zpět stejnou cestou, pomalu se zas začíná objevovat tráva a mizet mlha a všichni se už těšíme na další návštěvu horské chaty, kde, jak jsme si už přečetli, také vaří různé dobroty.

Na chatě se tentokrát zdržujeme mnohem déle, kromě čaje a kakaa si objednáváme každý ještě něco dobrého. Také jsme dostali lekci ve Slovinštině – ačkoliv je češtině hodně podobná a už dávno jsme ztratili zábrany prostě se Slovinci mluvit česky, tady se nám pořád nedařilo a nedařilo objednat si „Palačinky“. I po několikátém opakování na nás paní za pultem koukala dost nechápavě. Zkoušeli jsme různé artikulace i důrazy, ale nic nevycházelo. Káťa si důvtipně ještě jednou pořádně přečetla dnešní nabídku z tabulky a zkusila si objednat „Palačinke“. A představte si, na tuhle malou změnu jediného písmenka paní okamžitě zareagovala a už lila těsto na pánev! Kdo ví, jestli to původní slovo neznamená třeba nějakou Slovinskou nadávku...

Chtě nechtě bylo třeba se sbalit, rozloučit se s osazenstvem chaty (dvě milé paní) a vydat se dál – dolů. Kolena, především našich drahých poloviček Káti a Kačky, se již začala ozývat více, než by si přály, a to nás zatím to nejhorší teprve čekalo. Mezi prvními keříky jsme dokonce potkali místního kamzíka, který si z naší přítomnosti opravdu nedělal velkou hlavu. Jak jsem se již zmínil, už docela dlouho jsme rozdělení, v první skupině jde i průvodkyně Adéla, naše skupina sestává pouze z plzeňské čtyřky – Káti, Kačky, Buráka a mě. Kdesi v kosodřevinách jsme přešli odbočku a nevědomky pokračovali ještě kus dál, až tam nás pojalo podezření, že tudy jsme opravdu nešli. Naštěstí v těchto místech mapa ukazuje mnoho možností, kudy jít, my si prostě vybrali jinou než nahoru a časem se zase na původní cestičku vrátíme.

Jak opět přibývá vzrostlých smrků a my vstupujeme do lesa, vstupujeme také do největšího svahu – není se čemu divit, po takovém převýšení a teďka přenížení je to na kolena fakt zátěž – naštěstí nejdeme ve skupině s žádnými sprintery, dáváme si proto krátké a časté zdravotní přestávky. Jak jsem se již zmínil, já naštěstí na kolena moc netrpím, ale tady už i já cítím, jak jim dávám zabrat a na každý krok si musím dávat větší pozor než obvykle.

Konečně scházíme poslední metry a ocitáme se na dně údolí na místě, kde jsme se ráno rozešli s výletníky. Zbývá už „jen“ dojít po cestě nějaké ty dva kilometry k autobusu, což je pro kolena blbý zase z toho druhého důvodu – je to mírně z kopce a po tvrdém terénu... To už ale dojdeme celkem v pohodě a vítáme se u busu s téměř kompletním zbytkem výpravy. Boris a několik dalších lidí chybí, sedáme si tedy u informační boudy a probíráme s ostatními dnešní zážitky. Sledujeme také šťastné shledání Péti s Jardou, který svoji horskou nemoc přestál v klidu a má u Péti velké plus, že byl zodpovědný, neriskoval a radši se vrátil.

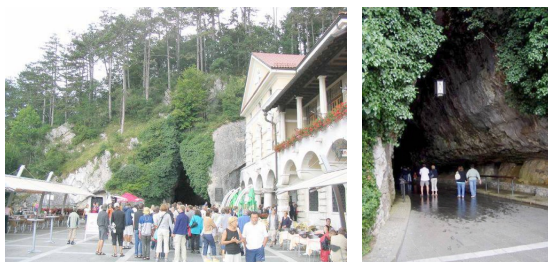
Po nějaké době dostává Adéla SMSku od Borise, abysme vyrazili bez nich, že s několika lidmi pokračovali přes vrchol Grintavec dál do údolí Soči k silnici, kudy autobusem pojedeme. Nedivte se, že jdou z údolí Soči do údolí Soči – řeka tady tvoří takový oblouk a vlastně se otáčí právě kolem masivu Grintavec. Vyrážíme tedy a víme, že ve vesničce s příhodným názvem Soča nalezneme další cestující.

Potřetí přijíždíme do stejného kempu, dnes rozhodně nejvíce unaveni. Byl to zatím nejlepší výlet, i když jen škoda toho počasí nahoře na Jalovci. Naši hostitelé z karavanu už nám opět přinášejí dary, je nám to opravdu hloupý, ale oni se prostě nedají odbít... Rozhodujem se, že jim aspoň zítra před odjezdem koupíme třeba bonboniéru a jdem na kutě.

Postojanské jeskyně a Ljubljana

Vstáváme do posledního rána v Julských Alpách. Po třech nocích strávených v tomto kempu balíme stany, rychle si běžíme nakoupit do blízkého Merkátoru a už odjíždíme údolím Soči směrem dolů. První část cesty trochu známe, jeli jsme tudy už do Kobaridu. Za tímto městečkem už je ale vše nové – pokračujeme pořád podél Soči, přes město Tolmin (známé z první světové války – já vím, jsem chytřej, ale ještě si pamatuju některé věci z muzea) a ve městě s příhodným názvem „Most na Soči“ přejíždíme řeku a stoupáme do kopců. Další asi dvě hodiny projíždíme nějakou pahorkatinou místního významu, naším cílem jsou známé Postojanské jeskyně.

Na místo přijíždíme kolem poledne. Okolo té díry v zemi vyrostlo plno hotelů, krámků, stánků a kolonád a hlavně lidí, jsou tu fakt davy. Dáváme dohromady co nejvíc ISIC karet, klidně i několik let neplatných, sleva je sleva a tady je opravdu hodně výrazná. Jinými slovy pokud máte ISIC, ušetříte na vstupu víc peněz, než na kolik pořízení karty vyšlo. Buráci teda zaplakali, protože si kartu v rámci šetření raději nepořídili... Máme hodinku čas, obcházíme tedy stánky, nakupujem pohlednice a zmrzlinu. Počasí je takové všelijaké, mírně poprchává, no opět žádná sláva. Protože všude jsou takové ty obrázky foťáku přeškrtnuté tlustou červenou čarou, vracím svůj foťák do autobusu.

Vstup do jeskyně nás docela šokoval – v očekávání krápníků, malých chodbiček a velkých temných prostor vcházíme do stanice metra, doslova. Dvě koleje na obou stranách, dlouhá místnost obložená mramorovými deskami, jen ten nápis „Hradčanská“ tu chybí. Pomalu nám dochází, že tahle jeskyně je vážně stavěná na tisíce návštěvníků denně. Přijíždí vláčky „metra“, nasedáme po dvou a vyrážíme.

Sedíme v takových poutových vagóncích, něco jako na horské dráze – otevřené a sedačky po dvou. Vláček docela fofruje dlouhatánskou jeskyní, nedá se vůbec ničím kochat, protože si musíme neustále dávat pozor na ruce a na hlavy – koleje vedou fikaně podél stěn, krápníků, pod nízkými stropy... Káťa má pořád strach o mojí hlavu, přičemž sama v jednu chvíli sama nějak rozhodí rukama nebezpečně do stran, naštěstí jsme zrovna nemíjeli žádnou překážku.

Ďábelská jízda končí v obrovské podzemní hale, kde se davy lidí pomalu shlukují do skupinek podle jazyka, kterému nejlépe rozumějí. Protože cedulku s nápisem CZ tu žádná průvodkyně nemá, přidáváme se k anglické skupině a vyrážíme na prohlídku. Zjišťuju, že foťák tu má úplně každý a jenom já jsem zas ten blbec, co se bojí zákazů. Těch se naštěstí nebál aspoň Jarda, takže si ho od něj půjčuju – je to úplně stejný kousek jako mám já, můžu si proto vyhrát s nastavením expozice dle libosti.

Dozvídáme se spoustu zajímavých věcí, třeba že ze stropu rostou stalaktity, ze země stalagmity no a že cílem všeho snažení je stalagnát, že milimetr čtvereční krápníku roste desítky let, že jeskyně byla nejprve objevena, potom prozkoumána a nakonec zpřístupněna a mnoho dalších zajímavých informací. Daní za mohutnost a řekněme známost či popularitu zdejších jeskyní je to, že jsou opravdu hodně přizpůsobené turistům (betonové cestičky, schody, zábradlí) a také hodně zdevastované – čím je krápník blíž k cestičce, tím je víc osahaný a ulámaný. Na závěr vidíme živočichy – obyvatele dolních pater jeskyně a pak přicházíme do tzv. koncertního sálu – asi největší místnosti, kde se prý pořádají koncerty kvůli skvělé akustice. Podle kraválu, který dělala skupinka před námi tušíme, že nám asi průvodkyně nabídne, ať si akustiku vyzkoušíme a pak s rukama na uších zdrháme pryč před kraválem, který se spustí.

A to nás to nejhorší ještě čeká, protože za náma jde španělská výprava a ti jsou teprve uřvaní! A to kupodivu všechny generace – zrovna si prohlížíme malou jeskyňku na okraji, když v tom k nám přiběhne nějaký španělskej fracek a začne hrozně řvát. Za ním přispěchá zřejmě jeho děda a já čekám, že ho uklidní, ať tu nedělá takovej bordel. Ale když i děda začne vyřvávat na plný koule a zkoušet místní skvělou akustiku, máme toho dost a jdem pryč. Opět přicházíme do stanice metra, nasedáme do vláčku a jedeme stejnou cestou (jen po druhé koleji) zpátky.

Dalším dnešním cílem je Ljubljana. Počasí nám ale už nepřeje vůbec, když zrovna neprší, tak leje. Dostáváme mapu zajímavých míst hlavního města a vybaveni pláštěnkami vycházíme na prohlídku. Rádi bychom s Kátou zašli na nějakou místní specialitu, když už jsme v té cizí zemi, tohle je poslední možnost. Stejně jako loni na Korsice, také jsme v Bastii dlouho hledali pěknou hospůdku, až jsme tehdy skončili v pizzérii na kolonádě. Letos chceme opravdu něco místního zkusit, obcházíme proto mnoho uliček v centru a hledáme něco, co by se nám líbilo. Stejnou touhu má i Péta s Jardou, takže chvíli hledáme spolu, jenže oni mají zřejmě větší hlad a tak po chvíli zamíří kam jinam, než do pizzérie. My to ještě nechceme vzdát a chvíli ještě hledáme a jediné rozumné místo je palačinkárna... Vypadá to, že ani letos nakonec žádnou místní specialitu nechutnáváme a necháváme rozhodnutí na náhodě – házíme si korunou. Teda vlastně tolarem:-) Vychází nám pizzerie, takže se vracíme k Péte a Jardovi a usedáme na terase pod velkým slunečníkem, který ale našťastí zdárně plní i funkci deštníku. Mají tři velikosti pizz, holky si dávají normální a já s Jardou a velkýma očima si dáváme velkou. Bohužel, ani s největší snahou a spoluprací všech se nám nedaří ty ohromné kusy spořádat.

Další procházení po městě nás už moc neláká, s plným břichem, v dešti a navíc už docela pozdě odpoledne to není to pravé. Nakupujeme tedy to nejnnutnější (včetně koly,

rumu a chipsů na poslední večer:-)) a k autobusu se vracíme alespoň trochu oklikou přes centrum. Jsme tak nacpaní, že si ani nekoupíme zmrzlinu na kolonádě, kde také mimo jiné zjišťuju, že Káti bříško je poněkud větší, než by odpovídalo jedné středně velké pizze... Po sérii výsledků vychází pravda najevo: čeká chleba:-)

Veřejné záchodky „pod mostem“ vyšly kluky levněji než holky, hajzldědek si totiž narozdíl od hajzlbáby asi šel zrovna odskočit a prošli jsme tak zadara. Vracíme se na parkoviště k autobusu opět v hustém dešti a pokračujeme přes Ljubljanu dál směrem na sever do Kamnických Alp, do kempu u města Kamnik.

Stany stavíme už skoro za tmy a ještě se všichni scházíme u altánku na poslední poradě. Zítra máme opět dvě možnosti – výlet na Veliku Planinu nebo výstup na Grintovec (2550 m). Většina lidí volí první možnost a i my se k nim přidáváme. Plán je jasný a docela drsný – odjezd ráno v půl sedmý! Naštěstí nebude nutné balit stany, to uděláme až večer před odjezdem.

Přestože bychom tedy měli jít hned spát a sbírat síly na zítřek, máme přece nakoupeny věci na poslední večer a tak se scházíme u nás ve stanu – v šesti lidech rozsazení okolo vínka, koly a rumu kecáme a hrajeme na kytaru dlouho do noci. Až když už jsou všechny zásoby dokonale vyluxované, odcházejí Buráci i Šantojci do svých stanů a my s Kátou se můžeme uložit na kutě a doufat, že budem spát aspoň pět hodin.

Velika Planina, odjezd domů

Po jen několika hodinách spánku neměl budík vůbec šanci. Měli jsme ho nařízený na třičtvrtě na šest, ale oba jsme jeho zvonění úplně prospali – chudák se tedy minutu snažil a pak to vzdal. Po pěti minutách to opět zkusil znovu a opět neúspěšně. Až někdy v šest Kátu konečně probral a ona pak rychle probírala mě, protože začala tušit, že máme mírný skluz.

Venku už dávno pobíhají lidi a nám se pořád nechce z vyhrátého spacáku. Když se konečně odhodláme vylézt z teplíčka stanu, vybíhá na nás Burák i Jarda, že děkují za vzbuzení – budík, kterej jsem měl u hlavy, se mnou ani nehnul, ale dokázal vzbudit osazenstvo dvou okolních stanů...

Po rychlé hygieně usedáme do autobusu, kde máme tak půl hodiny čas se nasnídat. Jedem vzhůru údolím nějaké neznámé říčky směrem do hor, kde nás tak po té půlhodině autobus vyhodí a bude pokračovat ještě dál nahoru s druhou skupinou, jdoucí na Grintovec. Autobus tam bude celý den čekat, musí totiž mít osmihodinovou pauzu, aby mohl pak večer odjet do ČR bez rizika, že bysme museli ještě někde dalších osm hodin stát. Po vyzvednutí Grintovecké skupiny nás nabere ve vesničce Stahovica, tj. pár kilometrů pod místem, kde nás právě teď vypouští.

Je sedm a my vystupujeme do zamlženého a pošmourného rána a rovnou se vydáváme do kopce. Čeká nás úvodních tisíc metrů převýšení, které je třeba logicky překonat, když chceme vylézt z údolí na planinu.

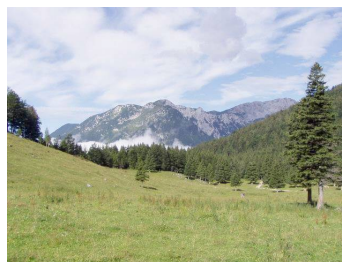
Úvodní metry zdoláváme po asfaltce, za chvíli z ní však vede dost bahnitá odbočka, po které urazíme asi padesát metrů a pak se Adéla rozhoduje, že tudy ne, ale že se vrátíme na asfaltku – ta sice vede delší serpentinou, ale aspoň nebude takhle zabahněná. Jenže po asfaltce se dostáváme jen k chaloupce na louce, protože jsme podle mapy podcenili velikost oné serpentiny – na křižovatce jsme zatočili zpět příliš brzo. Adéla už teda nechce nic riskovat a vrací se s většinou lidí zpět na bahnitou cestičku, my plzeňáci spolu s Aničkou a Zbyňkem obcházíme po silničce tu delší serpentinu – je opravdu poněkud „delší“, což je mi cestou neustále připomínáno, když se zatáčka stále neblíží a neblíží (já jsem naši skupinu totiž překecal, že půjdeme tudy)...

Naštěstí se zatáčka přiblíží a na místo, kde se obě cesty opět spojují, přicházíme jen chvílku za zabahněnou druhou skupinou. Následuje už jen cesta vzhůru po malé cestičce, která se při pohledu nahoru do svahu kroutí ze strany na stranu. Káťa je nějaká našťavaná, skoro vůbec se mnou nemluví a já nevím, co se děje, ale raději jí moc neležu do cesty. Po chvílce přemýšlení, co se stalo, však potkávám Buráky, kteří mají evidentně stejný problém, na který mi Burák moudře a zkušeně radí, že to chce klid a nohy v teple, že holkám jen něco přeletělo přes nos a že to přejde...

Po dvou hodinách vycházíme konečně na první rovinku – nádhernou pastvinu s pasoucími se koňmi. Zároveň vycházíme z mlhy a okamžitě tak vstupujeme do krásného dne. Burákovy zkušenosti se ukázaly jako naprosto správné, protože holky najednou hýří veselou a milou náladou:-) Neděláme si iluze, že by to byla naše zásluha, a v duchu děkujeme naplánované trase, že nás dovedla právě ke koníkům (ti holkám vždycky zlepší náladu). Protože celá louka je vlastně jednou velkou ohradou a značená cesta vede přes ní, nejprve váháme a čekáme na ostatní, zda budeme opravdu přelézat dovnitř...

Adéla však zkušeně ohradu přelézá a pokračujeme tak přímo skrz stádo dál směrem vzhůru. Průchod stádem se mírně protahuje, protože každý si chce pohladit hříbátko a vyfotit se s ním.

Pokračujeme kolem pastevecké chaty vzhůru k lesu, přece jen nás ještě čeká nějaké to stoupání. Když se otočíme, vidíme nádhernou scenérii: na pozadí se tyčí majestátní alpské vrcholky a pod nimi dole v údolí se válí mlha hustá tak, že by se dala krájet.

Po chvilce stoupání přicházíme na další pohádkovou louku, opět obehnanou ohrádkou s celkem volně se pasoucími kravami. Nevím, jak nazvat chaloupky či chaty, nejlépe to asi vystihuje výraz salaše. Nejsem žádný Šejkspír, abych dovedl popsat krásu míst, kterými procházíme, snad si alespoň uděláte představu z fotek. Modré nebe bez mráčku, zelené pastviny, volně pobíhající zvířata, žádné cesty, dráty či jiné technické vymoženosti. Prostě nádhera.

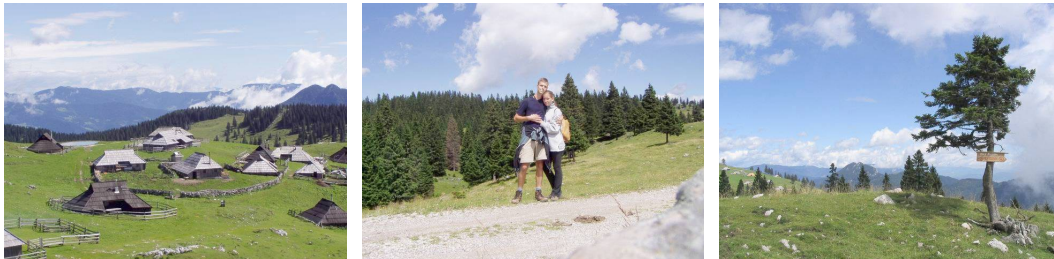
Podál salaší pokračujeme dál na konec louky, jdeme už dost roztrhaní, takže tenhle zážitek se týká především mě s Kátou. Najednou se z blízkého lesa ozve řev a dupání a tak padesát metrů před námi se z houští vyřítí býk jak bejk, naběhne na cestičku, řítí se přímo proti nám a pořád přitom něco nesrozumitelného vyřvává! Je ve mě malá dušička, jediné, co stihnu zkontrolovat, je jestli snad na nás nezbylo něco červeného, ale nic nenacházím. Když už je tak deset metrů od nás, začneme společně utíkat z cestičky směrem k lesu a čekáme, jak na to zvíře zareaguje. Když však býk utíká po cestičce pořád dál, padá nám s mohutnou ranou kámen ze srdce a začínáme vést silácké řeči: „Nojo, dyť on se nás bál víc, než my jeho,“ a podobné:-) No musím říct, že když vyrazil, měl jsem z něj vážně strach...

Absolvujeme už poslední větší stoupání, abychom se konečně dostali až přímo na Veliku planinu. Najednou jsme obklopeni desítkami těchto salaší, sice už jsou zde větší známky civilizace, ale pořád si mezi chaloupkami připadáme jako v pohádce. Hodnou chvíli se snažím najít vhodné místo pro vykonání jisté lidské potřeby, ale žádnou kadisalaš ne a ne objevit, tak mi nakonec nezbyvá, než si odložit přímo na cestičce...

Procházíme mezi salašemi a fotíme jako smyslů zbavení, moje propiska opět nedokáže popsat všechny vjemy, které se na nás ze všech stran hrnou. Závěr je ten, že se nám tu moc líbí. Dáváme si pauzu u kostelíku a pak pokračujeme dál kolem několika hospůdek, přičemž u té druhé (její název si bohužel nepamatuju) se opět dělá velká pauza a lidé opět vytahují svačiny a nakupují jídlo.

Protože máme všichni k dispozici zkopírované mapy a říkáme si tedy, že ztratit se tu nemůžeme, vyrážíme s Kátou napřed. Adéla nemá nic proti, takže jdeme pomalu ale jistě kupředu, také proto, že následuje opět prudké kilometrové klesání a s bolavými koleny nechceme zdržovat hlavní skupinu. Prohlížíme si tedy v klidu a pohodě místní stavení a pomalu opouštíme tuto velkou a zvláštní „vesnici“.

Jdeme po poměrně velké prašné cestě, zřejmě té hlavní příjezdové cestě na planinu a podle mapy máme projít nějaké serpentiny. Už teď zjišťujeme, že to s tou mapou nebude zdaleka tak ideální, protože naše cesta, kudy máme jít, je tam vyznačena jen tak ledabyle červeným Borisovo fixem a navíc se nacházíme úplně na kraji zkopírované části. Protože ale cesta jakž takž souhlasí se zakreslenými zatáčkami, scházíme serpentiny dolů. Když ale podle mapy máme ve druhé levé zatáčce silničku opustit a jít jakoby dál lesem, žádná cestička se tu nekoná.

Jdeme tedy pořád dál po silniče s tím, že dolů se snad dostanem vždycky. Najednou dole zahlédneme Péťu a Jardu, což nás uklidňuje – našli jsme hlavní skupinu, tak bezva, je po problému. Ale chyba lávky. Oni šli taky napřed a taky špatně:-(Ale našli tu nějakého německy mluvícího pána a domluvili se s ním, že je odveze zpět až do našeho kempu v Kamniku, že tam stejně zrovna jede. Naneštěstí se ale už s Kátou do auta nevejdeme a tak se opět ocitáme sami na neznámém místě. Pořád dokola zkoumáme mapu

ze všech stran a úhlů, ale nic, co by mohlo aspoň vzdáleně připomínat místo, kde jsme, ne a ne najít.

Nejsme zas tak úplně ztraceni, jsme na louce, kde vede ona prašná silnička, kus od nás je velké stavení a pod ním několik zaparkovaných aut. Jak je známo o mužích, velmi neradi se ptáme lidí na cestu, protože tím přiznáváme, že jsme se ztratili. Proto když už konečně na Káti naléhání souhlasím s tím, že se zajdem zeptat do toho domku, na kůlu nacházíme červenou značku – a já opět začínám hledat a zkoumat kudy a kam, vydávám se cestou zpět do kopce po značce, ale když ani tam nic chytrého nanacházím (značka vede zpět nahoru do kopce – tam my nechcem, a dolů zas vede na úplně jinou stranu), jdeme se už opravdu zeptat na cestu.

V domku panuje nějaká zábava, hraje muzika a evidentně se tam lidé baví a proto se nám tam nějak nechce vstupovat. Naštěstí akorát vychází nějaká paní. Vyrážíme na ni s mapou a snažíme se jí vysvětlit, že chceme, ať nám ukáže, kde jsme... Tohle nějak nefunguje, buď nám paní nerozumí a nebo taky neví, kde na mapě jsme. Káta pak ovšem situaci brilantně řeší jedním slovem: „Stahovica“. Paní se názvu kýžené vesničky hned chytá, ukazuje směr dozadu kolem domku, pak cosi o „železnaja brana“ a další věci, kterým nerozumíme. Ale moc děkujeme a vydáváme se přes jejich pastvinu dozadu k lesu. V lese už začínáme být trochu nejistí, protože cestička se pomalu ztrácí, když v tom přicházíme k železné brance – výstupu z ohrady. A hned za touhle branou narážíme na červenou značku!

Kterým směrem se po značce dát je už celkem jasné, takže se znatelně zlepšenou náladou jdeme pomalu dolů. Přemýšlíme, zda je hlavní skupina před nebo za námi, těžko říct. Zdrželi jsme se tak o půl až třičtvrtě hodiny, tak vážně nevíme. Cestička klesá docela dost strmě, takže výškové metry klesají rychle a proto také občas dáváme pouzru na regeneraci kolenou. Konečně přicházíme na větší dvoustopou cestu, vesnice už tedy nebude moc daleko. Ještě se vylézáme podívat na kostelík, který je ale ve svahu tak fikaně umístěn, že se přes křoví nedá vyfotit.

Do vesnice přicházíme přeci jen před zbylou skupinou a také máme ještě skoro dvě hodiny čas do příjezdu autobusu. Protože do kempu je to nějakých 5 kilometrů, odvážně Kátě navrhuji, že bychom to mohli dojít pěšky a v ušetřeném čase si v kempu v klidu zabalit a případně se i zajít vykoupat do venkovního bazénu (je hned vedle kempu). Snad ten argument s tím bazénem Kátu přesvědčil a vyrážíme tedy pěšo po silnici do Kamniku. Za chvíli však přicházíme na křižovatku, kterou si bohužel ani jeden z nás z ranní jízdy autobusem nepamatuje a tak nevíme, kudy dál. Ptáme se v místním obchodě a paní nám ukazuje správnou cestu do Kamniku a my tudy pokračujeme.

Silnice se zdá až nekonečně dlouhá, po dvou kilometrech se na pravé straně objevuje betonový, takový ten vojenský plot a vede až kam oko dohlédne. „Divné, že jsme si ho nevšimli ráno cestou autobusem,“ říkáme si a znovu se v nás objevují pochyby o správném směru. „Vždyť jsme v autobuse snídali, tak jsme ven nekoukali,“ zní rozumný protiargument. Podruhé se už snad dneska ztratit nemůžem, to by navíc bylo dost problematický, když se má večer odjíždět do ČR a každá minuta je drahá...

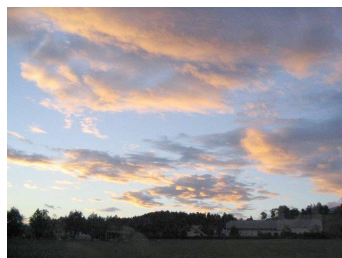
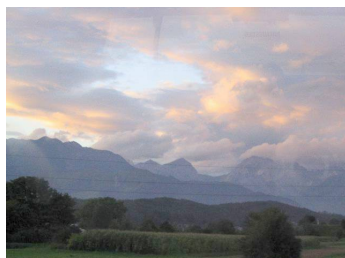
Naštěstí do Kamniku přicházíme, ale pouze odjinud, než jsme vyjeli ráno – kemp je totiž na konci města u výpadovky, po které jsme ráno odjeli, ale teďka nepřišli. Přišli jsme odjinud, takže jsme si cestu tak o jeden až dva kilometry prodloužili. Paní nám v samoobsluze sice ukázala cestu do Kamniku, ale neřekla, že tam vlastně vedou ty cesty obě:-)

No nic, když už konečně přicházíme do kempu a Káťa mě opět nešetří kritikou za dobrý nápad (a navíc chůze po silnici opět kolennům a kyčlím nepřidala), potkáváme Pětu a Jardu, kteří tam už jsou nejmíň tři hodiny a právě se vracejí z bazénu. My jdeme do sprch – v tomhle skromném kempu jsou „venkovní“: prostor se sprchami o rozměru tak 4x2 metry, okolo něhož visí zástěna, začíná tak ve výšce 30 cm a končí tak na metru osmdesát. Já tedy pěkně vidím ven a když se s Kátou pěkně namočíme a začínáme mýt (nebo mít? :-)), vidím něco, co se před ní raději snažím zatajit... Autobus právě přijíždí:-) Naší mnohakilometrovou chůzí jsme si tedy ušetřili asi deset minut... Navíc jsme hned atrakcí pro ostatní, protože jim zabíráme celou sprchu. Proto se rychle oblíkám a mizím, aby mohly začít páchat hygienu aspoň další holky.

Následuje poslední balení stanů, už je takové to větší ticho, lidé jsou smutní, že se blíží konec. Zbývá jen krátké setkání u altánku na zhodnocení zájezdu, rozloučení a také na vyfocení. Odchytili jsme nějakého obyvatele kempu a poprosili jej, zda by nás všechny nevyfotil. Turista udělal fotku a... kdosi mu podal další foťák... Takhle to pokračovalo asi dvacetkrát, až kolem fotografa leželo mnoho odložených foťáků a my už měli úsměvy doslova vyražené ve tváři.

S přicházejícím večerem nasedáme do autobusu a dáváme sbohem nádherným horám i zážitkům, které jsme v nich společně prožili. Ještě poslední červánky a noříme se do srpnové tmy, ze které se probudíme až někde daleko v Rakousku.

Pokusím-li se tento výlet srovnat s loňskou Korsikou, jde to jen hodně těžko. Řekl bych, že je to nesrovnatelné, jiné, že každé mělo cosi do sebe a každé bylo perfektní. Korsika byla určitě pestřejší v tom smyslu, že jsme byli u moře, plavili jsme se na trajektu i na výletní lodi, viděli jsme starobylá středozezemská městečka, ale i vysoké a překvapivě i studené a zasněžené hory. Prožili jsme tam západ slunce na pláži i drsný večer v horském kempu, kde začátkem července fičet ledový vítr, při kterém se skoro nedalo uvařit. A hlavně – alespoň pro mě – to byl první zájezd svého druhu: s nejlepšími kamarády poznávat cizí země a hlavně hory. Z tohoto důvodu pro mě bude Korsika vždycky asi tím, na co budu nejraději vzpomínat.

Ve Slovinsku jsme se naopak horami doslova nabažili, nebýt blbého rozhodnutí nejít na přechod, mohli jsme si říct, že jsme v nich byli skoro pořád. Příroda je tady skutečně nádherná a protože hory jsou prakticky neobydlené a necivilizované, můžete se kochat nádhernými výhledy, které vlastně vůbec nic nekazí. Tůra na Jalovec byla asi nejtěžším výletem, jaký jsme kdy šli a jen litujeme, že nahoře nebylo nic vidět. Počasí bylo celkově trochu proti nám, kromě několika skvělých dní bylo tak nějak pořád pošmurno až deštivo. To nám nijak neubíralo na skvělé náladě, ale přece jen to trochu celkový dojem zkazí.

Sečteno a podtrženo, Slovinsko je krásné a určitě se tam jednou opět vrátíme. To vám slibuje Káťa, Kačka, Pěťa, Jarda, Burák a Lukáš!

Lukáš

Hory u Bohinjského jezera

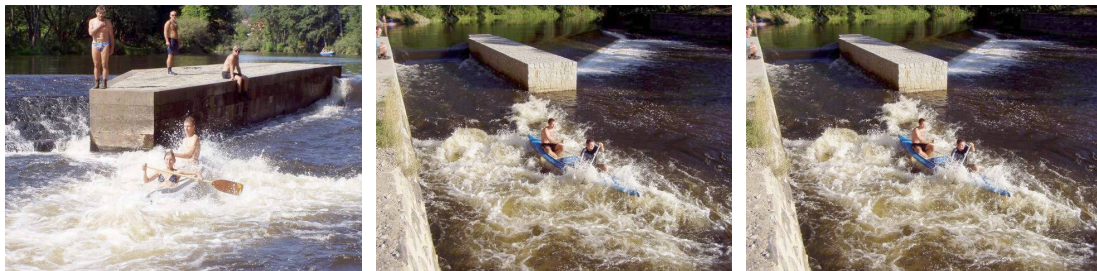

Kudy ted?

„Výhled“ z Velike Planiny

Vltava

Začátek: Pátek 3.9.2004 8:02

Konec: Středa 8.9.2004 21:02

Účastníci: Burák, Dave, Eggy, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Radek a Syky

Další bezchybná vodácká akce - v perfektním složení „akorát“ jsme se opět vydali na Vltavu.

Pokoupáníčko

Neděle

Původně jsme si chtěli sjet Vltavu pěkně celou, tedy včetně horního úseku, ale nedostatek vody a přísná pravidla strážců parku nám v tom zabránily. Do Vyššího Brodu jsme kodrcali vlakem a kde se tedy sejít jinde, než u hutníka. Tedy kromě Lukáše s Kátou, kteří loď posbírali po Plzni, odvezli je tam už den předem a přes noc je velice pečlivě hlídali. Aby na nás Valentojc kára čekala v Budějčkách, byl do celé promyšlené akce zatažen i Lukášovo brácha, od kterého jsem v Plzni převzal klíčky a podrobný plánek s místem označeným křížkem, kde se nacházel pravý poklad, tedy ono zmíněné auto. Jak ze špionážního filmu, jen něco nezapomenout doma.

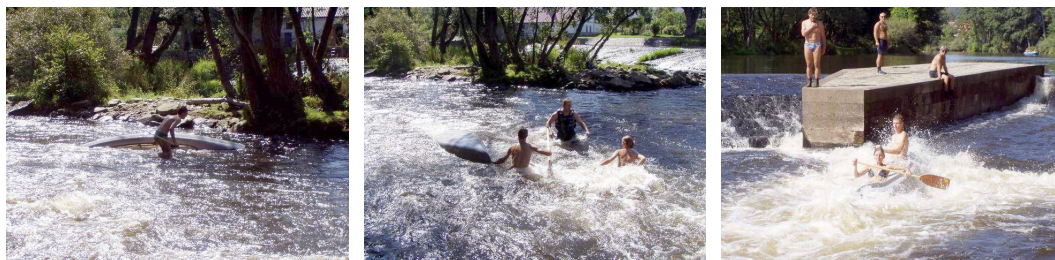
U hutníka se nás tedy sešlo osm. Můj háček Dave, Míra se Syky, poněkud později Radek s Renatou a ještě více na poslední chvíli i Burák s Kačkou, kteří prý museli po americké běžet, aby jim vláček neujel. Zabrali jsme dvě kupé a nechali se unášet na jih.

Cesta byla dosti dlouhá a nepotěšil nás ani přestup v Budějovicích, kde se už snad opravdu nedala urazit delší cesta při přestupu, než jakou si připravili pro nás. Naštěstí měl průvodčí dobrou náladu, když uviděl, jak se kolektivně pachtíme s konvemi, a s odjezdem nijak nespěchal. Sršel vtípem a poradil nám, kde zase patrový vláček opustit. Vystupovali jsme v Rybníku, takže až souprava zastaví v Ječmeni (nebo tak ňák), máme se připravit k vylodění. Nevydrželi jsme to napětí a otevřeli Mírovo fernet. Nemám fernet rád, ale tenhle byl opravdu vyjímečně hnusný. Taký že byl prošlý, ale to prý, podle Míry, nevádí. Zbylo ho dost. Při čekání na rozjezd dalšího vlaku jsme otevřeli na spravení chuti švestičku. Ta nezbyla.

Vystoupili jsme ve Vyšáku, přešli most a hasili si to do kempu. Šel jsem v čele s Kačkou, proto právě nás dva oslovil nějaký moc důležitý pán, že prý tohle není vstup a ať si zajdeme na recepci. Ještě tvrdil, že to myslí vážně. Odvětili jsme něco ve smyslu, že tam nehodláme kempovat a celou situaci dál neřešili, přestože pořád něco blekotal. S ostatními tohle řešil poněkud déle a to dosti zarputile, nakonec ho stejně taky ignorovali.

Našli jsme lodě i naše dva hlídače a mohli vyrazit. Hned na prvním jezu bylo více vody než obvykle a navíc to vypadalo i sjízdně. Vyházeli jsme věci z Mírova plastáka a počali blbnout. Nejdřív se cvak Míra s Lukášem, pak já s Burákem, pak ostatní, občas to i někdo sjel, bohužel o tom nemam moc přehled. Nejhorší bylo, že tam kromě nás jezdila ještě nějaká škola nebo co a většina posádek měla opravdu hrozný styl, který jsme samozřejmě odsuzovali. Jenže oni se nějak necvakali...

Vyblbnutí a většinou zmáčení jsme si zase našli do svých lodiček a jeli dál. My s Davem jsme se ovšem stačili hned po nástupu cvaknout, naštěstí jsme tentokrát žádné mazání neutopili. To už bych vážně tenhle jez přímo neměl rád.

V Herbertově je stále o jednu skluzavku méně, než by bylo zapotřebí. Přestože jakýsi náznak ležel na břehu, museli jsme lodě přenést. Zastavili jsme tradičně u Veverek, bohužel tam měli pouze posezónní zbytky, ale naštěstí i pivo. Burák s Kačkou nevydrželi muka nabídky a pustili se do veveřčích hovínek, tedy rozinek v rumu. Plavba poté pokračovala velmi spořádaně a podle bontonu, když tu se najednou otočíme a vidíme, jak za námi plave Mírova loď a majitel se Syky vedle ní. Necháпали jsme, jak se mohli vyklopit na tak pohodovém místě. Prý se jim zdálo, že jsou nestabilní a Míra usoudil, že je to tím, že je ožralý a na kormidlu, takže se rozhodli vyměnit. Za jízdy. Inu vysokoškolské diplomy se řítí do správných rukou.

Snažili jsme se k nim dopádlovat proti proudu, ale zas taková sranda to nebyla, a tak jsme na ně raději čekali. Píchlí jsme lodě do břehu a já si lehl na bort. „Kámen,“ prohlásil můj bdělý háček. Co blbne, pomyslel jsem si, vždyť stojíme. „Eggy, jedeme na kámen!“ to už jsem radši zvedl hlavu a v tom okamžiku jsme se udělali. Nějak jsem to nechápal. Vyndával jsem věci z lodi, zatímco se Dave pokoušel k ní vrátit. Byl tak tři metry

po proudu, přesto se zdálo, že ho budu muset nabrat cestou. Zajímavě se potácel a když už se mu podařilo se dostat kousek proti proudu, neustál to a skončil níž než před tím. Ještě se tomu neustále řezal. S Lukášem jsem šel pomoc našim trosečníkům, protože to nevypadalo, že by byli bez cizí pomoci schopný pokračovat ještě toho dne, takže jsem další vývoj nemohl sledovat. Ten však stál očividně za to, proto sem vkládám Radkův postřeh, jak jej komusi popsal:

Onen háček, mimo jiné vodácký začátečník a k tomu řádně navátej, začal bejt unášen tím proudem pryč od nás, což po chvíli i zjistil a začal ve svém komickém výstupu, vlastně pokusu vrátit se ke svému zadákovi a lodi plné vody. Vůle byla silná, proud však taky. Nohy bohužel nikoli. Dva kroky proti proudu udělal, o čtyři ho proud po pádu do vody snesl zpět, takže se nám vlastně každým dalším pokusem vzdaloval.... a nebylo jich málo! My sedíc si v suchu na zaparkovaných lodičkách jsme se mohli strhat smíchy, jenže náš opilý kamarád začal být v pokusech o přiblížení bezradný, a tak jsem mu poradil: „Zapři se pádlem o dno jako o hůl, budeš stabilnější!“ Slepě mě poslechl a vida, první dva kroky se podařily, ono to půjde!!! Naneštěstí si při novém zapíchnutí pádla do dna pádlo lehce pootočilo plochou proti proudu, takže se do něj opřel proud a v okamžiku mu místo kýžené opory neomylně podrazilo nohy a smetlo ho zpět do živlu. To už jsme přímo brečeli smíchy a slzy mi skutečně tekly, to se hned tak nevidí....Kámoš opět splaval dobrých pět metrů a se zoufalým úsměvem se na nás bezradně zadíval. Někdo na něj křiknul, ať se vyprdne na pádlo a v případě uklouznutí se prostě chytí rukama dna a tím zabrání ztrátě těžce získaných metrů přiblížení. Kámoš tupě přikývnul, usmál se, udělal dva – tři nestabilní kroky, uklouzl, spadnul do vody a dle rady se hned chytil dna.... a okamžitě zmizel pod hladinu, neb proud byl skutečně silný. Po půlminutovém ponoru, když mu došel dech a síly, se konečně pustil a vyplaval nad hladinu. Než chytil dech, splaval tak dalších 10 kroků a beznaděj zvítězila. Naštěstí se tímto pokusem dostal do míst s menším průtokem vody a konečně se mohl opět postavit. Po vysilující a nám bránice drásající čtvrthodince se konečně dodrpal ke své, mezitím již vylité a zaparkované lodi, a nezlomen se vyšplhal na kámen vedle ní z vody vystupující s touhou provést na ni vzpřímený postoj s rukou vztyčenou typu „DOBYT“. Ano, zůstalo u pokusu a poroučel se opět do říše Neptunovy. Vlny a gejzír vody jež způsobil v našem bezprostředním okolí, byly fascinující. Když si na to dneska vzpomenu, shledávám neuvěřitelným, že jsme z těch lodí nespádali všichni do vody za ním, neb po tomhle jeho kousku jsme se bezvládně bortili do svých lodí a lapali po smíchem ztraceném dechu. Mimo dočasné ztráty sebevědomí utrpěl ještě trvalou ztrátu slunečních brýlí, ale to mu v té chvíli bylo úplně jedno. Škoda jen, že tuhle story nikdo nezvěčnil na kameru, neb jsem si jistě, že bychom s ní na dlouho ovládli soutěžní síň videoték celého světa.....

Do Rožmberka už to bylo naštěstí za zatačkou, a tak jsme brzo byli v suchym a mohli postavit stan. Dave si zřejmě chtěl do něj lehnout, ale zabránila mu v tom stěna. Abych nezapomněl, nejen Dave, ale i Syky ztratila během cvaknutí sluneční brýle, takže bude nejspíš celou dobu pěkně.

Po večeri jsme se vystrachali k zámku a ti méně unavenější pokračovali až do města. Já, Dave a Buráci jsme chvíli zůstali na mostě u zámku, počkali, až na něj rozsvítí, a pak se nemohli nabažit překrásných míst na zvracení, kterých bylo obzvláště na mostě více než málo. Věčná škoda, že se zrovna nikomu nechtělo. Pak jsme šli spát, nějak toho aspoň na mě bylo dost.

Pondělí

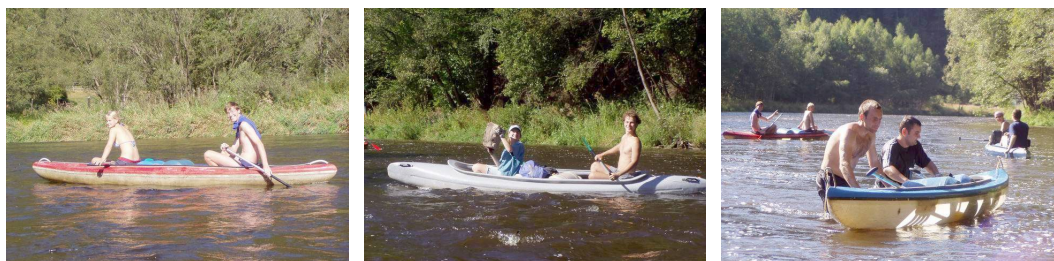
Díky tomu, že jsme šli spát se slepicema, jsme se i ráno tvářili jako ranní ptáčata, hlavně Dave, který už někdy kolem sedmý v noci opustil stan. Bohužel nechal otevřený vchod, což jsem zjistil až po tom, co jsem se do spacáku postupně přioblékl a přemítal o tom, jaká je to v září nad ránem ukrutná zima. Stany jsme přenesli na slunce a občas museli chytat ten Lukášovo větroplachý, protože si ho nepřikulíkoval a zmizel i s Kátou neznámo kam.

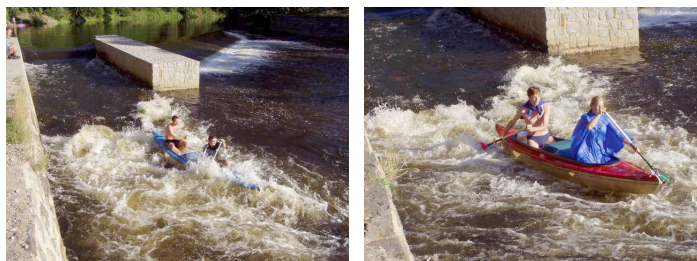
V Branné jsme dali pauzičku na oběd. Nevesely, truchlivy, byly místní kraje, neb pohostinný Fík byl zavřený a vedlejší občerstvení nesplňovalo naše přísná kritéria, takže jsme se najedli většinou z vlastních zásob. Syky si došla přes brod pro turistickou známku, přičemž prokázala jistě nemalou šikovnost, neboť tam ani jednou nezahučela, i když jí voda sahala až nad kolena. Pak ji napodobila Káťa kupodivu měla kolena suchá. Asi šla jinudy nebo co.

Během další cesty zavládla pohoda, takže jsme se s Davem jali navázat ostatní lodě do břehu. Chudák Káťa, která si zrovna sedla na kormidlo. Nakonec jsme narazili u Burádků, s kterými jsme se chvíli přetlačovali. Tlačíme, tlačíme a najednou otáčíme. Sebe. No nic, tohle už máme celkem nacvičené, navíc jsme skoro nenabrali, takže klidně nasedáme uprostřed řeky a jedeme dál. Ostatní už dalších útoků bohorovně ušetříme.

Jako vždy, bylo třeba před krumlovským kempem zdolat jez u Barevné skály. Po tom, co jej předělali, je to vyloženě brnkačka. Jen kdyby se mi ho dařilo projet častěji... Zkrátka jsme tam s Dave vjeli, projeli, dole se loď krapet naklonila a pořád se nějak nechtěla naklonit zpátky, až se překlónila. Tohle už mě fakt rozladilo, cítil jsem bezmoc. Zase budem muset sušit. Podle pozorovatelů se Dave snažil vzít narovnaní lodi do vlastních rukou, místo toho do nich vzal bort a nejen ten. Asi jsem mu hned na začátku neměl říkat, že se musí snažit loď chytit. Myslel jsem samozřejmě až po otočení. Ostatní si z nás příklad nevzali a Kačka se dokonce důmyslným použitím pláštěnky, tedy jejím oblečením, vyvarovala i kontaktu s cákající vodou.

Kemp byl změněn k nepoznání. Je obvyklé, že v Krumlově nevíte, kam stan postavit, poprvé to ale bylo proto, že jsme si z takové spousty místa nemohli vybrat ten nejlepší plácek. Ale povedlo se. Natěšení na polévku v chlebu jsme brzo vyrazili do města. Krumlov okouzlí pokaždé, zvláště k večeru a v noci, a ani tentokrát tomu nebylo jinak. Sedli jsme si dokonce do té správné hospody a zanedlouho jsme každý před sebou měli vydlabaný bochník s česnečkou nebo cibulačkou (hádejte, co jsem si dal já). Na druhý chod jsme mohli brzo zapomenout, neboť jen ti nejhladovější dokázali sníst polévku včetně nádobí.

Po večeri jsme zatoužili po Rумыšce a osudová přitažlivost tak určila náš další směr. Byli jsme velmi nervózní z toho, jestli vůbec už letos funguje. Prvek očekávání byl nahrazen prvkem zklamání, přestože jsme se z nostalgie dostavili na místo činů zavřeno nezavřeno. Žádného cikána v trávě jsme nepotkali, a tak jsme velice posmutněle odešli. Cestou jsme nabrali Radka s Renatou, kteří přišli o polévkový gurmánský zážitek a společně se doploužili k zámecké.

Syky pořád chtěla, abych udělal na postranní kládě holubičku jako kdysi před léty. A když už jsem se s touto variantou pomalu smířoval, zjistil jsem, že bych z toho jen tak nevyvázl. Byla tam strašná spousta vody, hladina pouze několik málo centimetrů pod břehem nad jezem, kde se vystupuje. Přes kládu se hrnula voda o hloubce dobrých dvaceti centimetrů a vytvářela v místech jindy bezpečného odkladiště lodí vedle šlajsny rozbouřený živel. Vydrželi jsme se na to dívat opravdu dlouho a přemítali o tom, kde až skončíme, až se tam pozítří cvaknem.

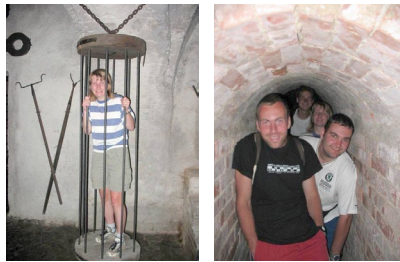
S Burákama jsme si dali sraz u Matesa a v kompletním počtu tak zcela zaplnili venkovní kout jinak prázdné hospody. Škoda, že zavřeli dřív, než bychom si přáli. Takhle jsme se museli pokusit být kreativní a najít ještě něco jiného. Kachny nás opustili a dost mě tedy překvapilo, když mi za chvíli Lukáš volal, jestli s námi není Káťa. No Nebyla. Po kratším hledání usoudil, že se nejspíš odebrala do kempu a tam ji také našel.

My ostatní jsme se po téhle zábavné a ke spekulacím vedoucí historce odebrali do pizzerie, která toho dne nehodlala zavírat a to nám výhledově vyhovovalo. Přestože jsme seděli kolem jediného stolu, chudák servírka se docela naběhala, protože se Kačka natož Burák stále nemohli rozhodnout, na co vlastně mají chuť. Kecali jsme tam pod prasklou žárovkou asi do jedné a pak se odebrali na kutě.

Úterý

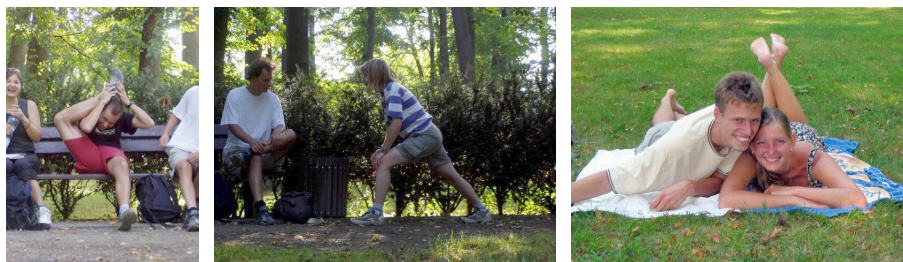
Hned dopoledne jsme se vrátili na prohlídku města, Kachny s Burákama rovnou do bazénu. My ostatní jsme, kromě Renaty, zamířili do muzea Tortury. Ta na to nejspíš neměla žaludek, raději se šla pokochat nějakými nudnými obrazy. My jsme si užili pokocháníčka na mučeníčko v rozsáhlých sklepních pokojíčkách. Takové rozřezání ve dví, no...

Zašli jsme na oběd do tradiční jídelny na náměstí, kde kvapem docházela celá nabídka přímo před našima očima. Po chvíli dorazili i naši plavci. S nimi jsme se vypravili směrem k zámekské věži. V příkopě byla zase spousta zalezlých medvědů, takže jsme jich viděli asi jako vždycky. U věže stálo hafo turistů a taky cesta na ni vedla nepříjemně do kopce, takže se tam vypravili jen nadšenci, tedy Syky, Dave, Radek a Renata. Náš plahočící se zbytek zamířil do parku na nějakou tu pohodlnou lavičku pro důchodce.

Chybělo tomu pivo a přestože jsem zavolał Syky, aby cestou k nám nějaké sehnali, přišli s trapně prázdnýma rukama. V parku bylo ale nádherně, a tak se Renata oddala meditaci. Její gymnastické prvky se staly ostatním inspirací a někteří se jí pokoušeli napodobit. „Míra má zkrácený to, co maj ostatní dlouhý,“ prohlásil Radek, když viděl naprosto beznadějně Mírovy pokusy o kontakt rukou se zemí při předklonu. Já si dal nohu za hlavu, ale nějaké načerpání energie jsem při tom nezaznamenal. Syky se rozcvičila, ale tím to taky skončilo.

Na večer jsme si usmysleli ohýnek, proto jsme se počali zavčas vracet do kempu. Tam jsme se nechali Kačkou nalákat na langoše, což nás zavedlo do míst poblíž fotbálku. A tomu jsme samozřejmě nemohli odolat. Aby měla hra kvalitu, každý ovládal pouze jeden špíz s fotbalisty, takže jsme hráli čtyři na čtyři. Já s Mírou, Radkem a Syky proti Lukášovi, Kátě, Burákovi a občas Kačce, občas Daveovi a snad i Renatě. Nejdřív jsem byl v bráně a Míra v obraně, ale protože jsme soupeře příliš drtili naším neubranitelným signálem „Krlíš“, kdy mi na toto zvolání Míra přihrál patičkou a já to napálil, vyměnili jsme se se Sýkorčím útočným duem a zápasy začaly být věru dramatické a často končily 6:5. Úplně jsme kouzlu hry propadli a naházeli do dírky celé jmění. Samozřejmě není vůbec důležité, kdo vyhrál, ale jen tak pro pořádek je třeba podotknout, že jsme našim nesehraným soupeřům dopřáli jedno, maximálně dvě vítězství za celou tu dobu.

Počalo se šejtit a pokud jsme chtěli mít oheň, nebylo už více času nazbyt. Se Syky, Mírou a Davem jsme obešli přes lávku Vltavu a šplhali do svahu proti kempu za dřívím. Má tam slušný sklon a dříví poskromnu. Několik desítek metrů nad úroveň silnice jsme konečně našli větší kusy dřeva a popadané stromky. Pro jeden přenádherný kousek jsem se vydal do trnek. Dost nepříjemně jsem se do nich propad a nemohl jsem se dostat ven. Jen jsem cítil, jak se čím dál tím víc pozkratkovávám. Nakonec mě musel Míra s Davem vytáhnout pomocí kmenu, který jsem tam našel.

Sesbírali jsme dostatečnou hromadu, čímž se objevil další postupný problém. Jak ji dostat dolů. Zvolili jsme skluzavkovou variantu, kdy jsme se sunuli dolů a dřevo tlačili před sebou. Docela dobrý způsob, přesto jsme se řádně zapotili a než jsme měli všechno dole, už byla docela tma. Radek převážel dříví na druhou stranu, kde ho Renata nosila k ohništi. Při poslední plavbě čekal Radka úkol z nejriskantnějších, tedy místo dřeva převést mě a

Míru. Syky s Davem šli radši po souši. Už jsem si na cvakání celkem zvykl, ale v tu chvíli bych vážně nerad. Nestalo se.

Jestli si dokážete představit, jakou námahu nám celá akce dala, jistě si taky dovedete představit naši zlost, když jsme zjistili, že nám za tu chvíli stačil někdo ukrást trochu dřeva včetně nejlepšího kousku. Bohužel je nevystrašili ani Buráci zalezlí ve stanu ani Kachny, které se zrovna vracely z Krumlova. Měli jsme jen nějaká nejasná pozorování o temných postavách.

To jsme si samozřejmě nechtěli nechat líbit, a protože v kempu bylo málo lidí, šli jsme se po dřevu poohlédnout. Když jsme došli ke karavanu nějakých Němců, zrovinka tam cosi štípali... Tvrdili, že dřevo vzali za barem, což později výčepní vyloučili. Kéž by jim uhořeli dřeváky. Na zklidnění nervů jsme si nechali naplnit petky pivem, aspoň že nám napočítali o jedno míň.

U praskajícího ohýnku jsme brzo na incident zapomněli a věnovali se oblíbeným činnostem. A jak tak pivo pomalu mizelo, nás zase přibýlo. Tentokrát to sice nebyl Pedro jako na Ohři, ale nějaký Petr. Prý jedou na raftu a do Krumlova se dostali tak, že na něm usnuli. Samozřejmě i on měl s sebou velkou petku, ve které byla údajně vodka se semtexem. Určitě to byl nějaký Zlatý Rusák, protože to chutnalo po gumových medvídkách. Ještě než návštěvník vytuhl, vylezlo z něj, že se vlastně jmenuje Kamil. Přišli další dva chlápci a bohužel neměli o Kamila prázdný zájem. Ten mezitím tvrdě usnul a jelikož nám došlo dřevo, chtěli jsme z něj dostat, kde stanuje, případně ho přemístit k jinému ohni. Marně. Nakonec se přeci jen uschopnil a přemístil.

Středa

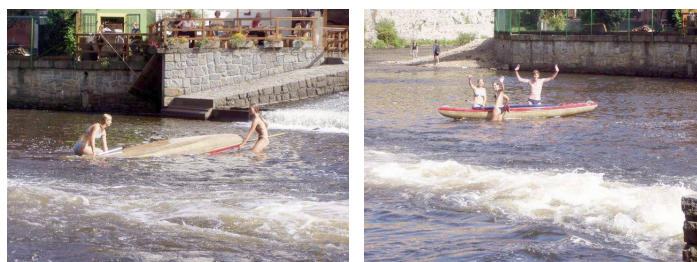
Ráno si Lukáš profesionálně zalepil loď lepenkou a mohli jsme vyrazit. Raději jsem opět Daveovi připomenul, že se nesmí chytat bortu, ale pořád držet pádlo, a že háček opravdu loď neřídí, i když sedí vpředu. To se asi jen tak neodnaučí. Ale jinak je to ten nejvýkonnější háček, jakého jsem kdy měl. Pravda, pro získání tohoto titulu není třeba vynaložit kdovíjaké úsilí. Jenže on prostě pádluje skoro pořád, pouze když mu to důrazně zatrhnu, tak toho na chvíli nechá. To jsou chvíle, kdy ostatní za námi skoro už ani nevidíme.

První zastávku jsme udělali hned po několika minutách. Byla nezbytně nutná, potřebovali jsme nakoupit buřtíky a zejména točené vínko na večer. Další nebyla ani za rohem, to když jsme zastavili nad třetím krumlovským jezem. Nechali jsme nad ním vyložené všechny dva plastáky, ostatní lodě přetáhli a chystali se pokořit šlajсну na levé straně. Den před tím jsme viděli, jak tam uspělo několik lodí, některé naprosto nepochopitelně.

Omlouvám se všem, že se teď zaměřím pouze na sebe, ale já se v tu dobu opravdu o moc jiných věcí nezajímám. Ještě si vzpomínám, jak se cvakla Káča, zatímco Lukáš měl celou dobu v lodi aspoň nohu a nakonec do potápějícího se korábu ještě symbolicky nastoupil. Já pak jel s Mírou na háčku. To si člověk najednou uvědomí, jak těžký je život háčkův. Zalila nás vlna pod šlajсну, že jsem nic neviděl a už jsme tam byli. Pak jsme se vyměnili, ale dopadlo to stejně. Pak jsem to zkusil dvakrát na háčku s Radkem a druhý pokus už už vypadal, že ustojíme, pak se ale štěstí přestalo usmívat a znova jsme se spolu udělali. Nebylo žádné vedro, voda taky zrovna nevěřela, a mě tak začínala být docela zima. Zkusil jsem to s Burákem a když jsme pak loď vylovili, už jsem se trásl jak ratlík. Jak ubývalo lidí, kteří se se mnou ještě neudělali, stala se z toho prestižní záležitost. Měl jsem toho plný kecky, ale přeci jen mi to nedalo, abych se o zdolání toho protivného jezu nepokusil i s Lukášem. Sedl jsem si na háčka a dostal příkázáno, abych strčil nohy rovně dopředu v zájmu zlepšení stability. Sice jsem pod šlajсну spadl ze sedačky, ale když jsem u kraje rychle z lodě vyskočil, aby se to ještě na poslední chvíli nezvrhlo, mohl jsem si udělat vítězné kolečko. No jo, ale co bude dál? Za chvíli si snad do lodě budu i klekat a to už budou opravdu úspěchy Pyrhů.

Konečně jsem se mohl zahřát tričkem a tekutým světříkem, což už jsem opravdu nutně potřeboval. Před retardérkou za Romyškou jsem Davea varoval, že to trochu šplouchne, což pak celý zcákaný vyprávěl jako dobrý vtip. Na zámecké už jsme neměli ani chuť se nějak déle zdržovat, taky už tam byl opět běžný stav vody, takže jsme ji sjeli pouze jednou. Až na Kačenky, které pak ale, kdo ví proč, zahrnuly doprava na tíšinu a byly z nich potápky. Taky Radkovi s Renatou se nezadařilo, přičemž se Renata trochu potloukla a chvíli topila, když se nemohla z obrácené lodi dostat. Syky se nám nějak rozbíjí, protože odmítla jet a vůbec si nějak často bere anticákací pláštěnku. A to si pořád stěžovala, jak dlouho už na Vltavě nebyla.

Za Krumlovem jsme zašli na zasloužené papání. To už jsme zase měli trochu skluz, protože jsme potřebovali dojet až na Dívčák, a to bychom pochopitelně rádi ještě za světla.

Ve Zlatce to zase poněkud cáklo. Buráci si do lodě dokonce klekli, ale ani tak je závlaha nepřeletěla.

Kousek před Dívčákem se už šerilo, a tak když jsme s Davem míjeli jeden špatně viditelný šutr trčící nad vodu, radši jsem na něj klepnul svým jasně svítivým žlutým pádlem. Stihl jsem se otočit právě včas, abych viděl Radkovu loď, jak na něj vjela, naklonila se a po pokusu o ustálení se skutečně ustálila dnem vzhůru. Chytili jsme pádlo a pláštěnku, protože jsme toho víc plavat neviděli. Renata pak k pobavení všech zjistila, že jí uplavaly kalhoty bez nohavic a dokonce i kalhotky. Prý byly khaki. To je holý nerozum ztratit takhle barevné věci ve vodě.

Za zatačkou byl Dívčák. Jestli nás Krumlov překvapil tím, jak tam bylo málo lidí, tak tady nás naopak překvapilo to, že tu nebyl vůbec nikdo. Tedy až na nějakého dědu, ze kterého se bohužel vyklubal majitel. Šel jsem zaplatit a zeptal se ho, jestli můžem použít dříví, co tam bylo nařezané. Prý ano, za mírný poplatek...

To nás nenadchlo a tak jsme se setměním vyrazili do lesa. Spíše hmatem jsme sehnali dostatek dřeva a mohli se u teplotky věnovat buřtíkům a vínku. Radek si přitáhl svoje věci a sušil a sušil až do úplného usušení. Lukáš hrál na kytaru a Míra mu pomáhal chrastěním do rytmu. Dost to lezlo na nervy, naštěstí se Míra brzo unavil, jak se pořád natahoval po kolujících flaškách. „Á, Míra vyhrál, hodil nejlepší záda!“ prohlásil Burák poté, co Míra zahučel ze sudu do tmy. Potom chodil chvíli zmateně kolem, a když se pak vrátil s rádobou spokojeným výrazem, byl z obavy o stany dotázán, kde zvracel. „Všude,“ prohlásil hrdě a doprovodil to širokým gestem obsahujícím širé okolí. Nakonec zaujal stabilizovanou polohu ala Pedro a usnul. Jako zázrakem se ani jednou neocitl v ohni.

Časem zamířil nejdelší možnou cestou do stanu a i ostatní to zabalili, až jsme zbyli jen já, Syky, Radek a Renata. Ještě jsme si zabékali, dokud nás nerozehnal zima.

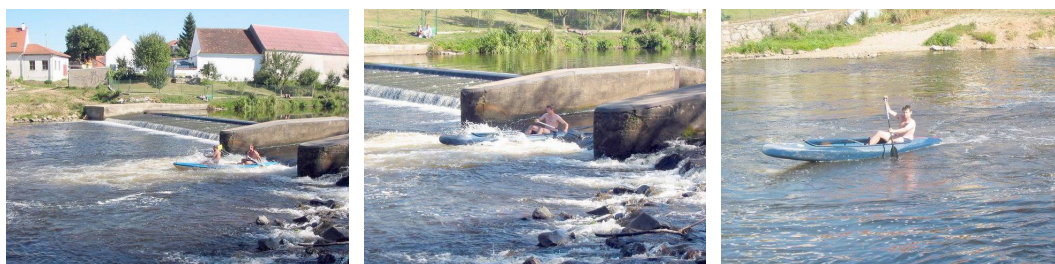
Čtvrtek

Ráno bylo potřeba vyjet brzo, aby Lukáš stihl rozvést loď, a tak jsme už v půl dvanácté byli na vodě. Tenhle úsek je po povodních dost drhnuocí a i když vypadal opět trochu jinak než loni, dnu jsme se občas nevyhnuli. V Boršově jsme na druhý pokus našli

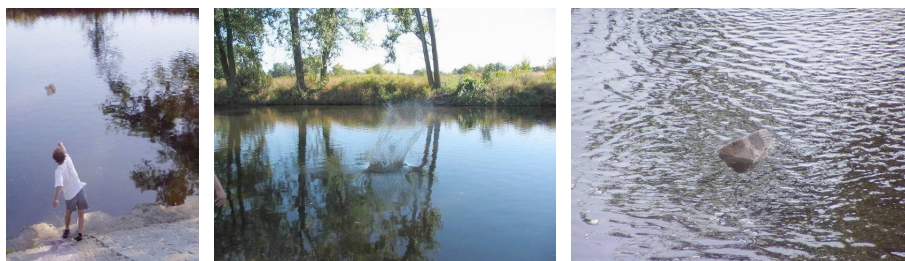
otevřenou hospodu, kde jsme se vydatně posílili na poslední úsek a taky provedli nespočet finančních operací k dorovnání dluhů a dostatečnému zmatení.

Z poslední šlajсны čísel po loňských zkušenostech trochu respekt, a tak jsme na ní dlouho čuměli a horečně přemýšleli, až jsme nakonec raději z lodí vyndali věci a kromě Buráků, kteří už nechtěli svoji netěsnící loď více trápit, ji v pohodě sjeli. Při té příležitosti jsem zjistil, že naše loď má plovoucí dno a tím se možná vysvětluje ten křížek, u kterého ani Fuňa nevěděl, co znamená. Celou dobu jsme totiž hrdinně jeli na skautské lodi. Syky opět jez nejela a to to tam ani tolik necákalo.

Lodě jsme definitivně zakotvili v Budějovicích u Meteoru. Míra poslal na další pouť plovoucí šutr, který se Syky vezli několik dní. Teď už musí zase po svých. Naložili jsme lodě a konve Lukášovi do auta a vyrazili na vlak. Vypadalo to, že tentokrát snad ani nebudeme muset chvátat, ale nádraží bylo přeci jen pořád ještě daleko. Trolejbus ale přijel jako na zavolání, a tak jsme byli před nádražím přesně ve chvíli, kdy tam přijel i Lukáš.

Ve vlaku jsme se opět museli rozdělit do dvou kupé a spolusedící v tom našem se docela bavili, když jsme vymýšleli pohled pro Andreu. Se Syky jsme plánovali poslat pohled jí a ještě Haničce, ale nějak nám na to během plavby nezbyl čas a psát Haničce do plzeňské periferie už nám nějak přišlo, že nemá cenu. Pohled pro Pražačku jsme pojali jako novou sloku k Sovám v mazutu s využitím čerstvých zkušeností. A tu je třeba také pochválit Burákovi kreativní příspěvky. Na závěr tohoto příběhu máte možnost naše dílko shlédnout.

Tak jsme byli včera v Krumlově,
když jsme se vraceli cestou dolů,
tak jsme potkali jez a ten jez cvakal!

Proč je loď zase podlahou dolů
a já zas v depresi na šutru sedím,
trenýrky vlhnou, uplaval spacák,
fernet, rum, vodka, všechno vzal vracák.

Ref: Protože plesk a plesk a plesk, vlny do lodi šplouchaj,
žbluňk a žbluňk a žbluňk, rybičky na mě koukaj.

Eggy

Zásah, potopená!

Poznávání rakouských hor a údolí

Začátek: 11. 9. 2004
Konec: 18. 9. 2004
Účastníci: Káťa a Lukáš

Pobyt v krásně vybaveném hotelu v rakouském údolíčku (sauna, bazén, pinčes, fitness...) Příjemná změna po dvou měsících pod stanem. Měli jsme s sebou i kola, takže jsme se nenudili...

Rakousko

Den první – Příjezd

Ještě za tmy, v nebezpečné datum 11. září, nakládáme zavazadla do útrob našeho Fordíka. Na hřbet mu připevňujeme dvě kola a v brzkou ranní (spíš noční) hodinu konečně vyjíždíme poznávat krásy Rakouských hor. Těm však předchází pro mě ještě docela dlouhá cesta vzhledem k tomu, že jsem zaměstnaná coby šofér. Cesta začíná být nepříjemná hned za Nepomukem, když odbočujeme vstříc rannímu sluníčku, které právě vychází. Na hraničním přechodu v Dolním Dvořišti si dopřáváme první zastávku na občerstvení a vyvenčení. Dál už se nechám důvěřivě navigovat vedle sedícím Lukášem. Až na pár menších zádrhelů se nám skutečně daří v celku brzkých hodinách dorazit do oblastí, které budeme následující týden prozkoumávat bedlivěji.

Pro zpestření jednotvárné jízdy po dálnici sjíždíme mimo jiné i k Mond See, u kterého jsme stavěli i cestou z Korsiky, o čemž však mnozí spáči nemají ani ponětí :-). Dneska máme víc času, jdeme se tedy projít po jeho břehu, já optimisticky s plavkami a ručníkem v ruce. Tentokrát mi ale není přáno. Ať se snažím jak chci, nedaří se mi najít vhodný přístup do vody. Jezero je totiž obklopeno buď civilizací – tam se právě nacházíme, nebo není přístupné vůbec. Plavky holt musí počkat až do hotelového bazénu. Nakonec se pro nás přeci jen pár kapek vody našlo. Při procházce po pobřežní kolonádě objevujeme malý mělký rybníček se schůdky na každé straně a kousek vedle jakousi ceduli (jak jinak než v němčině). Dávám tedy zhruba dohromady, že v rybníčku se mají projít lidi se špatným krevním oběhem, tudíž si zouvám boty a jdu se cachtat. Na (ne)teplotě mých nohou a rukou to však bohužel nezanechalo žádné následky. Teorie, že mají rybníček rozbitý, se nám stoprocentně potvrdí ve chvíli, kdy si Lukáš všimne na dně jezera čerpadla a hadice vedoucí k onomu zázračnému rybníčku. Ještě absolvujeme krátkou procházku po hezky upraveném parku a zkoumáme hodně starou dřevěnou kanoi vylovenou ze dna jezera, vyrobenou z jednoho kusu dřeva. Na Vltavu by se moc nehodila...

Od Mond See pokračujeme zase po dálnici, ale už ne moc dlouho. Pak začíná být cesta konečně zajímavější. Jen mě mrzí, že se nestíhám moc kochat výhledy. Silnička se po celém dni konečně začíná kroutit, navíc i stoupat. V zatáčkách naše naložené auto předjíždí pekelnou rychlostí blázniví motorkáři. V Saalfeldenu už nevydržím s neposlušným kolenem a střídám se s tatíkem o řízení. Projedeme malým městečkem a hned za ním zajíždíme na hotelové parkoviště. Střídání proběhlo skutečně v pravý čas:-).

V hotelu jsme přivítáni českou delegátkou, což docela potěší. Jen pustím na recepci tašky z ruky, už mi tatík táhne někam za roh, že musím okamžitě něco vidět. Pomalu se začínám děsit, ale nakonec stojíme ve dveřích do místnosti s krásnými kulečnickovými

stoly, která je celá vykládaná dřevem. Chybí tu už jen u stropu namodralý obláček dýmu z doutníku a na mahagonu odložená sklenička s whiskou. Uznale si místnost prohlížím a shodujeme se, že si musíme přijít zahrát. I když zrovna tady bych nerada sbírala ty koule ze země... Nevím proč mě napadlo jen tak brát do ruky jednu z kulečnickových koulí, které jsou vystavené na zdi ve speciálním stojánku. Jen to učiním, spouští se příšerné kvílení a pískání. Okamžitě hodím kouli zpátky a hluk mizí. Z místnosti mizím i já a to s děsem, že se přiřzene nějaký Rakušák a bude kdo ví co povídat a nadávat. Z držátka se totiž vyklubal maskovaný automat na eura...

Nutno podotknout, že moji rodiče už v tomto hotelu dovolenou trávili, nebyli tudíž překvapeni místním vybavením jako já s Lukášem. Po třech měsících pod stanem jsme se nepřestávali divit. Málem jsme šli spát na dvorek:-). Zbytek dne trávíme vybalováním a prozkoumáváním hotelových atrakcí jako pinčes, posilovna a hlavně bazén se saunou, kde jsme nabírali síly každý večer po výletu.

Den druhý – Pokus o výlet na kolech

Ráno nás moc pěkné počasí nevídá. Nedáme se ale odradit a trochu dýl než jsme plánovali, vyjíždíme já a Lukáš na kolech. U prvního informačního turistického přístřešku si fotíme mapu, protože vlastní nemáme. Rozhodneme se přejet napříč údolím, ve kterém se nacházíme a po úpatí zvedajících se kopců pokračovat podél – směrem k Zell am See. Jsem zpocená už při příjezdu do první vesničky, které jsou zde rozestě. V té další již odbočujeme doprava podél lesa a začíná poprchávat. Zatím jsme ale blízko “domova”, tak riskujeme a v pláštěnkách pokračujeme dál. Z poprchávání se ovšem brzy stává liják, který přecháváme spolu s rakouskou dvojicí v dřevěném turistickém altánku. Po chvíli čekání nám začíná být zima a déšť se nám nezdá nijak na ústupu. Zalezu do své chatrné pláštěnky, kterou kdybych neměla, budu mokrá mín a vrátíme se poraženi zpět.

Doma probíhá velké sušení, oběd a pak po zbytek dne pink ponk a bazén. Posilovnu zkoumáme jen aby se neřeklo. Každý si vyzkoušíme pár strojů a znuďně odcházíme do bazénu, což je větší sranda. Obzvlášť, když jeden z nás vystačí i v hloubce...

Počasí je už sice moudřejší (už neprší), ovšem teď je pro změnu venku zase tma. Abychom celý den netrávili uvnitř, jedeme všichni čtyři autem do nedalekého Zell am See. Prohlídka malého městečka na břehu jezera vůbec nebyla špatná ani potmě. Turistů se tady výjimečně moc nenašlo. Procházíme historické centrum i okrajové části s tradičně vyzdobenými hotely. V prázdných uličkách nakukujeme do výkladních skříní. Nám s Lukášem se nejvíc líbí cukrárna s vystavenými umělými zmrzlinovými a ovocnými poháry, které si musíme alespoň vyfotit.

Po procházce na nábřeží si s Lukášem hrajeme na dětském hřišti, což oba považujeme za hřeb večerního výletu a můžeme se vrátit zpět do našeho hotelu.

Den třetí – Stříbrné doly, Krimmelské vodopády

Protože se rodiče v této oblasti už vyznají, zahrnují nás informacemi a nápady na možné výlety kam se podívat. Na nás je “jen” se rozhodnout kam se pojedje a dát to dostatečně předem vědět. Po barvitém vyprávění o stříbrných dolech se rozhodujeme pro jejich prohlídku. Tentokrát odmítám řídit, protože se chci taky pokochat okolními kopečky, což za volantem zatím ještě nestíham...a udělala jsem dobře, protože cesta nebrala konce. Hned zpočátku nejistě odbočujeme z hlavní silnice na úzkou rychle stoupající cestu, kde nás Fordík funí na jedničku, občas musí i couvat, pokud se tady proti nám někdo vynoří. Párkrát se stavíme na odpočívadlech mezi serpentunami a fotíme výhledy.

Nutno přiznat, že z téhle cesty měla mimořádnou radost moje mamka, která jízdu autem vyhledává asi jako Kačka...

Konečně máme za sebou horský hřeben a v obrovském údolí už stačí jen najít městečko Schwaz a v něm důkladně skryté doly, takže se musíme ptát na cestu. (Několikrát zkušeně s Lukášem utvoříme komunikační dvojku – on se ptá, já překládám odpověď. Stejně jsme se na atrakci trefili spíš náhodou.)

Na místo přijíždíme kolem poledne. Do útrob dolů se odvažujeme jen my dva, rodiče si plánují procházku po okolí. Nakonec ale volno tráví sluněním a pozorováním opalujících se vrabčáků. Vyfasujeme slušivé bundičky a hornické helmy. Před vstupem nás přivítá dvojjazyčná Němka a oznámí nám, že jsme v početné skupině jediní, kteří se dorozumívají anglicky, takže bude mluvit jen německy a občas nám něco taky poví. Poslední, co jsem od ní slyšela anglicky bylo, ať si dáváme pozor na hlavu a končetiny. Pak něco zařvala, po ní sborem všechna chápající německá posádka (mimo nás, pochopitelně) a hornický vláček se s námi rozjel. Později jsme pochopili, že jde o hornický pozdrav Glück auf, což má přinášet štěstí a na zpáteční cestě jsme si pro jistotu zakřičeli spolu s Němčoury.

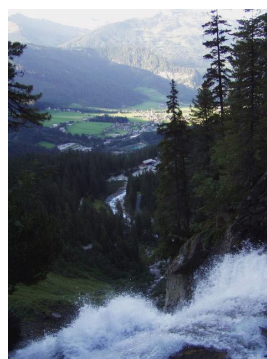
Trasa vláčku nevedla směrem dolů, ale rovně do útrob kopce nad Schwazem. V průběhu prohlídky jsme byli upozorněni na podivné telefony, které se nacházeli na stanovištích s delším povídáním. Na nich jsme si zvolili z několika nabízených jazyků angličtinu. (Čeština tam pochopitelně nebyla, zato slovinština jo. Bohužel jsme ale vloni nenačerpali dostatečné jazykové zkušenosti...) Prohlídka i vyprávění bylo bezva. Občas na nás koukala nějaká figurka horníka a občas dokonce i mluvila a hýbala se. Někdy se promítalo krátké kino na vydolované stěně, prohlíželi jsme dřevěné vynálezy někdy dosud funkční. Ovšem

už po hodině poslouhání z jednoho ucha anglického výkladu, z druhého ucha německého výkladu od průvodkyně, jsem byla docela vyčerpaná. Navíc tu bylo kupodivu dost teplo a nic moc vzduch. Fakt podmínky na práci jak dělaný... tvrdý to život horníka, který si za šichtu vykotal pár milimetrů vpřed. Později už jsem rezignovala, vypnula uši a vnímala jen vizuálně. Dost mě teda překvapila simulace odpálení dynamitu a následný rachot valících se kamenů. S povděkem nasedám na „zpáteční vlak“ – lavici, na které se sedí obkročmo a tentokrát spolu s ostatními křičím už známé Glück auf.

Venku nás vítá sluníčko, takže můžeme navštívit ještě Krimmelské vodopády, což ovšem vyžaduje cestu zpět. Tentokrát se vyhýbáme vyhlídkové trase přes krásnou horskou silničku a místo toho obětujeme několik euro za dálnici, po které se dá jet krapet rovněji a rychleji. Konečně parkujeme na parkovišti pod vodopády a od všeznalých rodičů se dozvídáme o „muzeu vody“, čemuž jako správné kachny samozřejmě nemůžeme odolat:-). U pokladny si rovnou kupujeme „výhodnou“ vstupenku do muzea i na vodopády. Opět se oddělujeme od starší polovičky výpravy a dáváme si sraz v 19.00 zpět na parkovišti.

Vodní muzeum nám zabralo nějak více času, než jsme předpokládali. Jako první řádíme ve venkovní části, kde si hrajeme s Archimédovým šroubem a různými mlýnky, vyrábíme vodní vír, houpeme se na vodní houpačce, necháme se doslova vyvážit vodou (zlatem to nešlo) a vůbec zkoumáme veškerá hejblátka v dosahu. Nejvíce času ovšem věnujeme paňákovu uprostřed jezírka, do kterého jsme pomocí „dálkového ovládání“ pouštěli proud vody a paňáka vstával, házel rukama a plácal sebou zpátky do vody. Hra se ovšem později zvrhla ve snahu se vzájemně pocákat a tak jsme raději zašli za kulturou do místního kina a pak si prohlédnout ještě vnitřní část muzea. Obdivovali jsme mnohdy různá bezpečyby fikaná zařízení, o kterých jsme ovšem neměli páru k čemu můžou sloužit.

S notným časovým zpožděním začínáme stoupat podél vodopádů a každou chvíli odbíháme z cesty na vyhlídková místa, kde jsme většinou pokropeni cákající vodou. Cestu vzhůru zvládáme v rekordním čase, takže si nahoře dokonce můžeme dopřát svačinku na lavičce, zatímco naše majetnější polovička se občerstvovala v hospůdce s vyhlídkou. Potkali jsme se cestou dolů, ale s našim nasazeným tempem jsme nechali rodiče daleko za sebou a šli se ještě na vodopády podívat úplně ze spodu. Valilo se tu skutečně úctyhodné množství vody a musím vás všechny ujistit, že jsme se tady opravdu NEKOUPALI!

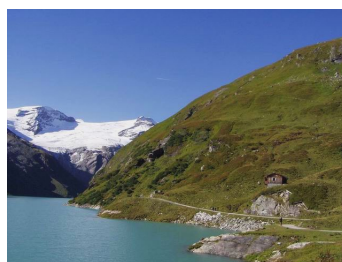
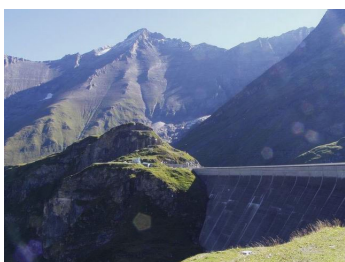

Na parkovišti se nám podařilo prohodit pár českých slůvek s řidičem autobusu čekajícího na svou výpravu a pak už hurá domů. Bohužel už se nám nepodařilo stihnout otevřený bazén a saunu. Byl to prostě dlouhý a vydařený den, taky jednou bez deště.

Den čtvrtý – Kaprun

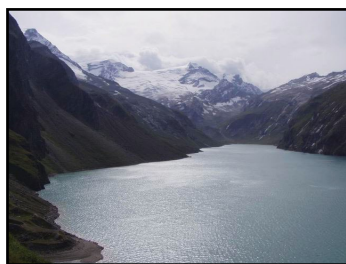
Opět nás čeká pořádný výlet, takže vstáváme za časných ranních hodin. Autem popojedeme jen pár kilometrů údolím na čtyřpatrové parkoviště pod Kaprunem. Hned u kasy se nám krapet zhoršila nálada – tedy hlavně Lukášovi. Vstupenka do alpských oblastí zněla totiž na šestnáct euro, což není zrovna málo. Na druhou stranu si aspoň trochu chrání přírodu – na rozdíl od nás... Po chvíli váhání vstupenku přeci jen zakoupíme všichni. Ať žijou Alpy. Drahocenný eurový papírek nám zajistil cestu – dle průvodce – moderním autobusem po uzounkých silničkách a to do notného stoupání. Ve dvanácti stech metrech nás autobusy vyplivly a všichni se i s jedním autem natěsnali na plošinovou lanovku, která nám pomohla překonat dalších 400 výškových metrů. Na její konečné probíhalo opět přerozdělení do dalších autobusů, které jely zbytek cesty převážně v tunelu, ale občas se nám podařilo zahlédnout jednu z krásných přehrad – Wasserfallboden, které jsou využívány pro tvorbu elektřiny.

V deset už jsme vysazeni na konečné, dál už musíme (zaplatpánbůh) pěšky. Celkem nám autobus ušetřil tisíc výškových metrů, což bychom asi tak rychle přeci jen nestihli... Pro nás důležitou informací bylo, že poslední autobus odtud odjíždí ve čtyři hodiny a kdo ho nestihne má prostě smůlu. Místo mezi přehradami, kde jsme byli vysazeni bylo sice nádherné, ovšem výhled na okolní ledovce v nás zrovna nevzbuzoval touhy spát pod širákem.

Z hráze mezi nádržemi jsme se s Lukášem vydali pokochat se místní přírodou z trochu větší výšky. Cílem našeho výstupu se stal Heinrich-Schwaiger-Haus 2802 m.n.m. Uzounká pěšinka se klikatila kupodivu do kopce. Z počátku mezi nízkou trávou, ve které se nám podařilo spatřit nefalšovaného horského sviště, později už jen po kamenech, které s přibývajícím výškou začínaly být občas pod sněhem. Zkrátka cesta pro naše botasky jako dělaná. Chvillemi nás povzbuzovaly pomníčky připevněné na skálu s nápisy o obětech zhruba našeho věku. Proč jsme si najednou vzpomněli na Slovinsko??

Výsledek naší cesty stál ovšem za to. Malá chata sloužila jako skromná občerstvovací stanice a jako ubytovna pro turisty, kteří mají namířeno ještě výš než my. Jediní návštěvníci jsme tu teď my, načež přibíhá upovídaná paní a zahrnuje nás řadou informací nejen o zdejším počasí. Seznámila nás s jejím nepříliš společenským životem a s tím, že tu v červenci staví sněhuláka. Taky se ovšem dovídáme, že se sem žene velmi špatné počasí a tak si nedůvěřivě prohlížíme nenápadné špičky mraků vykukující za ledovcem na jinak bezmračném nebi.

Každopádně odtud máme krásný výhled na obě přehrady a můžem porovnávat rozdíl v barvě jejich vody. Výše položená přehrada – Mooserboden – má o poznání světlejší barvu. Aby ne. Šedesát procent z její vody je tvořeno táním ledovce, který vykukuje hned za ní. Na téže straně je proto vidět spoustu drobných vodopádů, některé touto dobou vyschlé. Spodní nádrž má vodu tmavě modrou a je obklopená zelení, z čehož jsem fascinovaná zejména já a cestou dolů fotím neustále to samý. (Ani nechtějte vědět, kolik těch fotek původně bylo.)

Nakonec odoláme svodům místního menu a rozhodneme se před sestupem posilnit z vlastních zásob, které jsem minulý večer aktivně připravila...hladově otevíráme batoh a zjišťujeme, že náš celodenní jídelníček po náročném výletu se pro oba bude sestávat z jednoho jablka, jedné papriky a půlky jesenky. Toť vše. Naše svačinka s láskou připravená zůstala v ledničce. Načež schytám sprdání, že když už to připravím to můžu taky vzít a podobně, já se zase hájím, že když to já připravím, tak to Lukáš může dát ráno aspoň do batůžku. Hlad to stejně nevyřeší, takže jsme se dali na sestup.

Hned za chatou nás překvapil Rakušan, který nečekaně vypálil otázku tak záludnou, že jsme na sebe s Lukášem jen nechápavě zírali a ani jeden z nás nebyl schopen pánovi

odpovědět, kolik je vlastně hodin. Něco jsem ze sebe trapně vysoukala a na další pánovy projevy už jsme jen kývali a pomalu se srabácky vzdalovali. Na rozdíl od paní v chatě totiž mluvil výhradně německy, takže jsme se nepouštěli do delších samostatných projevů:-).

Cesta dolů se vleče jako vždycky, ale poslední autobus nakonec stíháme. Na zpáteční cestě domů se ještě stavíme omrknout pověstnou “vraždicí lanovku”, vedle které už stojí nová – určitě bezpečnější.

Dneska bazén a saunu stíháme ještě v provozu a před večerí si tedy jdeme trochu zablblnout a zarelaxovat.

Den pátý – deštivo

Už si ani nepamatuju, jaký hezký plán byl připraven na tento den, ovšem každopádně se nekonal. Z okna totiž nebyl zrovna pěkný výhled do deště a na válejší se mlhu v údolí. Konečně jsme se tedy pořádně vyspali. Dopoledne nám nezbyvá nic jiného, než ho strávit zavření v hotelu a čas si krátit pink ponkem (zaplaťpánbůh za něj). Každou chvilku vybíháme ven okouknout počasí – jestli se náhodou neumoudřilo, což se pochopitelně nedělo. Odvážní rodiče navlékli pláštěnky a vydali se do lesíka alespoň na houby, které k naší smůle skutečně našli, na což nás upozornil smrad z jejich svařování šířící se po širokém okolí.

Po obědě už to nemůžeme vydržet ani my a také oblékáme pláštěnky. Houby ovšem nejsou naším cílem. Se stručnou mapkou, kterou jsme obdrželi při příjezdu se vydáváme do deštivého počasí směrem k městečku Saalfelden, vzdáleného asi sedm kilometrů. Vybrali jsme si trasu lesními cestičkami a za chvilku jsme pěkně zablácení. Počasí si z nás vysloveně dělá srandu, proto každou chvilku pláštěnky (pod kterými je neskutečné vedro) sundáváme a znovu oblékáme.

V Saalfeldenu u rybníčka (Ritzensee) posvačíme a já se tradičně o svačinu dělím se svými jmenovkyněmi. Projdeme okruh městečkem a rozhodujeme se kudy zpátky. Nakonec zvítězila varianta stejnou cestou zpět, která byla podle mapy nejrychlejší. I s pláštěnkama totiž začínáme být turch a v botách už nám dávno čvachtá. Pospícháme se zahřát zpátky domů – opět do bazénu a sauny. Zbytek večera drtím Lukáše v kartách:-)

Den šest – Pro změnu deštivo

Tohle ráno jako by mi něco připomínalo. Aha, už vim. Tenhle pohled už jsem včera viděla. Počasí je na nás úplně stejně ošklivé, tudíž i dopoledne probíhá naprosto stejně. Okolo čtvrté se přeci jen trochu umoudří, takže odhodlaně vyjíždíme na kolech, tentokrát na druhou stranu údolí než včera. Kromě pláštěnky si přibalím i spoustu peněz, protože se chceme zastavit v obchůdku s mléčnými a vůbec různými ekologickými výrobky. Kráček to není zrovna z nejlevnějších, ale výběr různých sýrů a jogurtů nemá obdoby. Dost značnou dobu tedy trávíme u regálů a zkoumáme jednotlivé druhy sýrů a porovnáváme jejich ceny. Lukáš zůstal věrný starému známému dřavému ementalu (asi chtěl za ty díry ušetřit) a to rovnou celému asi tří kilovému hranolu. Já jsem odvážnější a do košíku si po dlouhém výběru dávám kulatý bochník mně neznámého sýra. Kromě těchto velkých kousků máme oba ještě pár menších na ochutnávku a nějaký ten jogurt. V hlavě si zhruba počítám, kolik budu vyndavat z peněženky. Paní u kasy na mě zahlaholila ovšem číslo asi o 12 euro nižší, nad čímž okamžitě začnu přemýšlet, ale to už mi Lukáš táhne za ruku pryč z krámu a dělá na mně “nenápadné” obličej. Venku zjišťujeme, že můj dvanáctieurový bochník sýra paní jaksi zapoměla narazit, což je dost divný na to, že měl minimálně dvě kila a měla ho v ruce:-). Omyl pochopitelně napravit nejdeme. Chvilí mi ještě hryže černé svědomí, ale nakonec převáží radost. Maj si dávat větší pozor... Lukáš už tak velkou radost neměl. No taky jsem měla jednou štěstí já.

Narveme všechny mléčné výrobky do brašen a zamíříme k našemu známému jezeru a městečku Zell am See. U jezera posvačíme z domácích zásob, které máme tentokrát s sebou. Z plánu víme, že okolo jezera vede cyklostezka, čehož využijeme a uděláme si okružní jízdu téměř po rovince.

Skončíme kupodivu opět v městečku, kde nás u železničního přejezdu odchytila zvláštní dvojice – tipovala bych je na arabský pár – a jestli je prý můžeme vyfotit. Místo aby se nasměrovali k jezeru a upravené promenádě, stoupli si před šedivý, ničím nezajímavý železniční přejezd...že by neznali koleje?

Ze strachu, že nestihneme otevřený bazén, už náš výlet neprodlužujeme. Počasí stejně není moc slavné, takže nás to ani nemrzí.

Den sedmý – Soutěska, cyklo výlet

Protože jsme večer koukli na předpověď počasí, a protože místním meteorologům věříme, ráno vstáváme opět brzy a dokonce optimisticky nandáváme kola na fordíka. Napřed ale máme v plánu krátkou procházku uzounkou soutěskou, kterou do skály úspěšně za „pár let“ vydolovala voda. Liechtensteinklamm se nachází hnedka za vesničkou Sankt Johann a parkoviště se vstupem nacházíme celkem snadno. Návštěva soutěsky je pochopitelně zpoplatněna, takže chvíli vymýšlíme různé figle, jak toto obejít, nakonec ale poslušně kupujeme příslušný počet lístků. Trasa vede nad dravým potůčkem proti jeho proudu

po dřevěných chodničkách a lávkách, občas musíme jít schovaní vydolovaným tunelem. Pokud v něm zrovna nejsme zalezlí a máme výhled na potok a jeho okolí, upozorňují nás cedule na nejrůznější zvěř velice fikaně ukrytou v kamenech omletých vodou. Stejně tak jako v hřenských soutěškách i tady musí člověk oplývat notnou dávkou fantazie...ale zase máte co dělat.

Čas od času je třeba přejít z jedné strany potoka na břeh druhý, což je umožněno díky lávkám, které jsou navíc zakryté řekněme takovým silnějším pletivem. Po krátké debatě docházíme k tomu, že slouží jako ochrana před padajícími zajíci. Zvláště Lukáše vidina spokojeného, pohvizdujícího, hopkajícího zajíčka, který se z ničeho nic řítí dvacetimetrovou roklí, vyloženě zaujala.

Zhruba už po půl hodině cesty se dostáváme do slepého místa – k našemu cíli. Na vydupaném plácku se pokusíme i my o fotku s vodopádem a hurá stejnou cestou zpátky, tentokrát už trochu rychlejším tempem.

Využíváme koní pod kapotou a šetříme vlastní nožky. Necháváme se vyvézt do okolních kopečků a až tam sundáváme kola z auta. Ještě chvíli se střídavě s rodiči míjíme na různých vyhlídkách, až jim definitivně ujedeme:-). Nějak jsme si představovali, že tady najdeme nějaké skryté silničky nebo snad cyklo stezky, což se ovšem nepodařilo. Po několika marných pokusech vzdálit se ze silnice a projet se někde v ústraní to dopadlo tak, že kola zamykáme a necháváme tradičně svému osudu a vyrážíme přes ohrady s dobytkem do okolních kopečků alespoň pěšky.

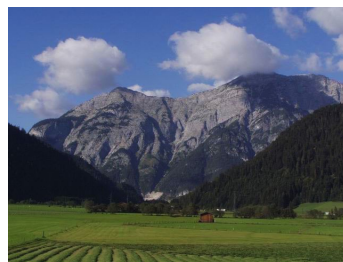

Protože se přiblížila doba oběda, počaly se hlučně ozývat naše žaludky, dožadující se něčeho dobrého. Tentokrát batůžek skutečně skrývá nějaké ty dobroty, takže zbývá jen vybrat si vhodné místo ke stolování. Zás takový hlad asi ještě nemáme, protože se nám žádné místo nezdá dostatečně vhodné. Jedno není s výhledem, jiné se nachází moc blízko u cesty...takže nakonec bereme zavazadla lavičkou obklopenou krásně červenými mucho-můrkama, kterých trochu přidám Lukášovi mezi chleba.

Po občerstvení pokračujeme po rozbahněné cestičce ještě dál do kopce až k horské chatě s krásným výhledem, u které si dáme ze svých zásob ještě zákusek. Pak už se nám ale zasteskne po opuštěných kolech a tak kloužeme bahýnkem zase zpátky dolů. Kola nacházíme kupodivu na svém místě, můžeme tedy už podruhé brodit docela slušný potůček, tentokrát směrem zpátky k asfaltce, po které frčíme pěkně z kopečka (rychleji než traktor) až do našeho známého údolí kolem Zell am See.

Počasí nám dneska vynahrazuje svoje resty, takže i po příjemných rovinkách jsme celkem zpocení. Nestává se mi to sice často, ale při té příležitosti mi přepadla obrovská chuť na studené pivo, které bychom si dali nejlépe někde na slunečné terase nějaké pěkné místní hospůdky. Navíc pití v láhvi nepříjemně ubývalo. Jako na potvoru se ovšem zrovna po všech hospodách nejspíš slehla zem. Asi kvůli dehydrataci počalo Lukáše velmi zajímat, kudy a kam vlastně odtékají veškeré řeky z údolí. Proto ho tedy celé přejíždíme podél až na druhou stranu, aby na jeho konci s útechou zjistil, že to bude pravděpodobně z kopce. Tento výrok snad předčil i nenadálý objev o tom, že v lese rostou stromy.

Takto uklidnění už to údolím můžeme pomalu stáčet zpátky k našemu dočasnému domovu. Kola (nebo můj koňský čuch) nás ale ještě zanesla pod skokanské můstky a k podařené dvojici koníků. Zatímco Lukáš láme rekordy místních můstků, já se s obyvateli ohrady dělím o jablíčko. Nakonec se ještě procvičíme v provazolezectví, ovšem doba pokročila a bazén volá.

Po šťastném návratu zjišťujeme, že rodičové byli opět úspěšní v hledání malých smradlavých potvůrek, kterých jsou tady plné lesy. Radost z toho máme oba zhruba stejnou:-). Naposledy tedy prcháme do bezvadného bazénu a sauny. Na dnešek taky zbyla veškerá fotodokumentace místního vybavení. Tu nejhezčí místnost, jsme si však nevyfotili, natož abychom si tam zahráli. Úplně se nám podařilo zapomenout na krásnou kulečnickovou místnost, která nás zaujala hned první den. Po večeri už nezbývá než si sbalit a jít brzy na kutě, protože ráno nás čeká brzký odjezd.

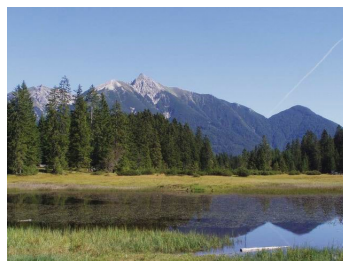
Den osmý – Innsbruck, zvon, Katzekopfhüte

Ráno se chtě nechtě musíme s útulným hotýlkem rozloučit, dokonce i krávy byly proti našemu odjezdu:-). Díky již zkušeným rodičům bereme cestu zpátky přes Innsbruck a tudíž i spoustu zajímavých vyhlídek, takže se můžeme kochat ještě dneska. Po lehkém bloudění městem se nejistě vydáváme šplhat do úctyhodných kopců. Směrem dolů každou chvíli vybíhá slepé rameno asfaltky jako poslední záchrana při selhání brzd. Tímto směrem se pochopitelně neubíráme jen tak. Rodiče se totiž chtějí pochlubit hotýlkem v Seefeldu, ve kterém už trávili několik dovolených...tak až tam prý pojedem my, abychom trefili. Ještě po cestě jsme ale ve vesnici Mösern vysazeni z auta a nasměrováni ku zvonu, který tu na kopci stojí na počest domluvy něčeho velmi důležitého, čeho už netuším. Každopádně výhled do širokého údolí je odtud nádherný. Se srdcem zvonu se nám ovšem pohnout nepodařilo.

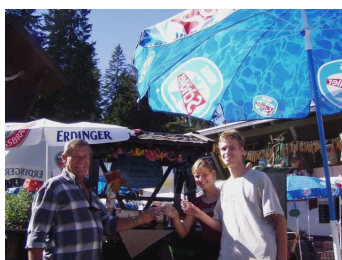
Bez srdečních pohnutek se necháváme zlákat do útulné hospůdky (taktéž s pěkným výhledem do údolí) na horké maliny se šlehačkou. Při placení účtu ale přeci jen k jistému pohnutí došlo.

Protože počasí se dneska opět snaží, domluvíme se, že odpoledne se taky trošku projdeme po svých. Necháváme proto auto na parkovišti a nastupujeme místo něj do autobusu, který nás přiblíží do větší nadmořské výšky. “Konečná” autobusu se nachází poblíž hospůdky s venkovní terasou, na níž ze stojánku neustále proudí jakási slivovice, tudíž se zde opět dělíme na poloviny, a s Lukášem nasazujeme svižné tempo, abychom se stihli vrátit ve smluvený čas zpět.

Cílem naší trasy je Katzekopfhütte, proto celou cestu sním o nepřeborném množství všude pobíhajících koček kocourů a koťátek... nepotkali jsme žádnou (teda jestli se nějaká Rakušanka Lukášovi líbila nevím). Místo toho se nám stal odměnou tradičně bezvadný výhled do okolních hor a taky na bobovou dráhu vlnící se až do údolí.

Rodiče skutečně nacházíme téměř u nekonečného zdroje proudícího moku a dokonce na nás zbyla ochutnávka místního štrůdlu. Mňam. S Lukášem se jdeme ještě pokochat interiérem typické přeplácené hospody, kde můžete vedle vycpané zvěře spatřit trofeje a šály snad všech sportovních klubů. Protože hodina už pokročila, v klidu se odeběrem z prosluněné terasy a já si ještě klábosím se zapřaženými koňmi. Když tu po pár krocích kohosi napadlo, že by možná bylo dobrý taky zaplatit:-)

Cestu zpět k autu už absolvujeme po svých. Svou posádku jsem kupodivu po drobném bloudění a občerstvovacích zastávkách (i na odpočívadle hemžícím se zajíci) vysadila v Plzni okolo desáté večer živou a zdravou.

Káťa

Ledovcové jezero Wasserfallboden

Rakouské Alpy ze sedla

Moravský sklípek

Začátek: Pátek 15.10.2004 17:00

Konec: Neděle 17.10.2004 19:00

Účastníci: Eggy a Syky

Sejdeme se v pátek, půjdeme do nějakého divadla v krytu na „Vrať mi moje játra“ a v sobotu pojedeme kalit na Moravu do sklípku. Dobrý program, ne?

Plzeň, Praha, Brno

Pátek

Přesně v 16:00 jsem opustil milovanou Plzeň a busem se přibližoval ku Praze. Abych osvětlil toto své podivné chování, uvedu vás do děje. Na večer byla totiž v plánu návštěva jakéhosi pražského Krytového divadla, ve kterém nás čekalo představení se zajímavým a všelico slibujícím názvem: „Vrať mi moje játra.“ Tam se vydáme se Syky, Andreou a její kámoškou Verčou a až druhý den ráno pak měl následovat přesun na Moravu do sklípku za kulturou.

Jelikož se v Praze vyznám asi jako bača v Carrefouru, čekal jsem na Syky na Hradčanské u zastávky metra, kde mě vyhodil bus a nemusel jsem tak podnikat žádné zbytečně riskantní přesuny na vlastní pěst. A jak jsem tam tak stál a sledoval kolemjdoucí lidi a kolem spíše stojící než jedoucí auta, najednou na mě kdosi velmi hlasitě písknul. Zaměřil jsem zrak ve směru zvuku (jaká to koordinace smyslů) a hned viděl, jak na mě vehementně mává nějaká Pražačka z Octavie. Tak vřelé přijetí jsem v našem hlavním městě věru nečekal. Při bližším zkoumání však zjistil, že to není žádná Pražačka, ale Plzeňačka Petra Šantová s přítelem. Zajímavé, v Plzni už jsem ji dlouho nepotkal.

Asi za deset minut, kdy Octavie ještě ani zdaleka nezmizela z dohledu se přihnala Syky s krosnou. Zatímco já jsem optimista, takže mi na spacák a trochu rezervního oblečení vystačil batůžek, Syky neopnechala nic náhodě a proti předpokládané zimě v nedostavěném baráku na Moravě se pojistila čtverem mikin a haldou dalšího zimního oblečení pro případ mrazákového efektu.

Přejeli jsme kousek metrem a na domluveném místě srazu skutečně potkali Andreu s Verčou a ještě jednou náhodnou dívčinou z Ježíšova fun-clubu. Naštěstí jí už docházely „důkazy“, a tak jsme toho se Syky zůstali ušetření. Andrea s Verčou se pak trochu dohadovaly, jak se vlastně k divadlu dostat, ale kupodivu se nám to nakonec bez větších potíží podařilo. Přesto, že jsme se dostavili chvilku před otvíračkou, uvítala nás jedna z hereček, která nám ihned vysvětlila, kde se co ve sklepních prostorách nachází, jakým způsobem použít kartáček na případně zašpiněné oblečení a seznámila nás s dokonalým mužem visícím na zdi.

Až do začátku představení jsme si sdělovali novinky v příjemné místnosti, do které každého nově příchozího uvítal gong a uvítací hláška, typu: „Přichází Borůvka s Permoníčkem!“ Ani mě nepřekvapilo, když jsem zjistil, že Verča je taky humanistka, ale že trumfne Andreu s její finštinou, to jsem věru nečekal. Studuje totiž bengálštinu s religionistikou. Ale na rozdíl od naší norské průvodkyně vůbec nezaměňovala Syky a Eggy. Andrea to dělá dodnes.

Nastal čas představení, a tak jsme se přesunuli do první řady malého divadélka. Ještě než začal vlastní spektakl (toto slovo jsem si vypůjčil z jejich samorecenze), byla nám nabídnuta výměna místa v případě, že by se nám naši nejbližší sousedi nezamlouvali, nabídnuty klapky na oči (ve třech barvách – pro muže, pro ženy a pro nerozhodnuté) pro slabší povahy a pro lepší vychutnání zvukové stránky hororu. A pak to začalo. Nechci být vulgární, ale byla to prostě prdel, kterou tady těžko popsat. Jestli se vám někdy naskytne příležitost, vřele doporučuji.

Na konci se nám dostalo poděkování za potlesk a současně s upozorněním na neblahou zkušenost, že kdo hodně tleská, málo platí, jsme se kolem výběřčích klobouků přesunuli zpět do „kavárny“. Čaj za 4kč mě skutečně překvapil, stejně tak upozornění, abychom používali kostkový cukr a ne sypaný. To byla totiž sůl. Vzhledem k špatné větratelnosti místnosti tam směl kouřit vždy maximálně jeden člověk, který při tom musel mít zvednutou ruku, a další si mohl zapálit, až tento dokouřil.

Poklábosili jsme a pak jeli do háje. Teda spíš na Háje, kde Andrea bydlí. Verča se šla vyspat domů jelikož ji ráno čekala práce v pekárně a slíbila, že pak dotlačí neprodané zbytky na cestu. Na Hájích by se jistě líbilo Haničce, neboť tam měli spoustu houpaček a kolotočů. Naše dočasné útočiště se nacházelo ve dvanáctém patře a překrásný výhled kazila snad jen tma. Ale ve dne by zas ta spousta světýlek tak nevynikla.

V bytě jsme se zorientovali rychle a brzy tak pili Corkyho pivo. Nejdříve jsme ale museli se Syky provolávat hlasitě „Jééééé“ na novou matračku na spaní. Podobné tomu bylo u oblepené žárovky papírem nahrazujícím v civilizovaném světě celkem obvyklý lustr. Nevěřili byste, kolik toaletních rolí se dá naskládat do takové místnůstky, jakou je kupříkladu záchod v paneláku. Když jsem napočítal čtyřicet, přestalo mě to bavit a taky jsem se zrovna nemohl otočit. Ze stejného důvodu jsem se nemohl pokochat údajně skvělými vtipy nevhodně nalepenými na dveřích. Andrea kolem půlnoci volala Corkymu a byla celá nesvá, že zněl střízlivě a říkal něco o čtrnáctce. Nebýt to do Brna tak daleko, asi by se tam hned rozjela.

Pak jako první odpadla, ale zas tak hned neusnula, protože se mi nedopatřením povedlo dosti hlasitým způsobem otevřít nějakou šachtu z jejíž dveří spadala spousta pohledů z celého světa, doklad to velkého cestovatele. Kdo by zkrátka čekal, že jeden z těch větších magnetů na uchycení pohledů, co nešel sundat, bude součástí dvířek. Pak jsem ještě pomohl Syky roztáhnout pohovku, což se taky zrovna neobešlo bez švelu, a to ani jeden z pokusů.

Sobota

Probudily mě neskutečně otravné zvuky. Když jsem trochu zaostřil rozespálé smysly, poznal jsem v tom cvakání Nokie. Fajn, snad to brzo dopíše, pomyslel jsem si, ale Andrea nejspíš posílala slohovku do školy, takže se nad tím v osm hodin ráno už dál přimhuřovat

oko nedalo. Bez sebemenší omluvy román dopsala a zjevně spokojena s tím, že jsem taky vzhůru, se odebrala do kuchyně, kde Sykyně rozsvítila a pustila rádio.

Posnídali jsme a velice rafinovaným způsobem přes Verču se domluvili se spícím Radkem, že pro nás přijede v jednu hodinu. Přestože chtěla Andrea věnovat zbývající čas finštině, vyndala několik krabic s hrami a zapařili jsme. Nejprve to byla hra s písmeny, ze kterých se skládala slova (co taky jiného). V tom jsme si proti humanitnímu mozku vůbec neškrtali, zvláště když jsme si se Syky s podobnou slovní zásobou navzájem nechtěně škodili. Chamtivá Pražačka očividně prahla po ještě drtivějším vítězství, a tak chtěla skládat slova v němčině či dokonce francouzštině. Ani úhybný manévr na angličtinu nám nebyl nic platný. Jediné remízy jsme dosáhli při skládání na téma vulgární výrazy a nadávky, když jediným slovem byla Andrey „bába“. No uznejte sami, prostě plichta.

Protože jsme si původně mysleli, že do Brna pojedeme vlakem a protože jsem nedávno v Oku vyhrál na Syky jablíčko, vzala mi jej na tuhle akci, aby padlo za dobrou věc během dlouhé cesty po železnici. Ovšem padl vlak, a tak jsme si mohli zahrát člověče v jeho nejhezčí podobě. Andrey speciální úprava pravidel přidala hře finanční náboj a brzo jsme tak byli bez jablíčka a já bez drobných. Dokonce jsem Syky dlužil celou 1kč. Tu jsem však nad ní v zápětí vyhrál ve fotbálku. Druhé kolo člověče se mi vydařilo daleko lépe, čímž jsem si vydělal na lístek na metro.

Poklidili jsme a jelikož Radek stále nikde, chtěli jsme si prohlédnout fotky z Norska. Andrea nás potouchle vybídla, abychom zapnuli počítač a pak měla spoustu keců na techniky, když se nám ho nedařilo najít. Museli jsme jít po drátech, abychom jej nakonec našli ve skříni. Zřejmě na něm Andrea poslouchá Kabáty.

Sotva jsme si stačili prohlédnout nejzajímavější fotky z trajektu, už volal Radek, že je i s Verčou u zadního vchodu. Na druhý pokus se Andree podařilo vyjít z paneláku na správné straně, a tak jsme se mohli nadlábnout Verči koláčů a vyrazit na Brno v dosti narvané Felícii.

Původně plánovaný výlet po Moravských luzích a hájích vzal vzhledem k pozdějšímu výjezdu za své, což nám ale moc nevadilo, protože se slušně rozpršelo. To ale Radkovi nezabránilo ve svižné jízdě po dálnici, a tak jsme za 80 minut stavěli na benzínce u Brna. Tam jsme potkali jeptišku-albína. Nejspíš kroj.

Za Brnem se Andrea probrala a stěžovala si, jak jsme ji ráno nenechali vyspat. Vzala do ruky mapu a to vždycky znamená nějaké zajímavé dobrodružství. Pořád se celkem nic nedělo, až se najednou Radka zeptala, jestli mu nevádí, že odbočil na druhou stranu. To jsme zrovna dojeli do Starovic, zatímco Andrea tvrdila, že se sklípek, ve kterém už několikrát byla, nachází ve Starovičkách na druhé straně. Radek po chvíli dohadování vytáhl s klidem technika vytištěný mail od Corkyho, kde byly prostě černé na bílém napsány Starovice. Škoda jeho předvídavosti, mohli jsme si jinak projet pořádný kus Moravy. Takhle už nebylo co řešit a po telefonické navigaci od Corkyho jsme brzo stanuli na kýženém místě.

Rozložili jsme si věci na spaní v baráku nad sklípkem, který sice neměl omítku, ale jinak to na první pohled vypadalo, že obavy z nedostavěnosti byly zbytečné. Na druhý

jsme už mohli spatřit, tedy lépe řečeno nemohli spatřit kus jedné stěny. Hm, vedro nám v noci nebude. Právě bylo ale teprve půl páté a my se přesunuli dolů na hlavní menu.

Začalo to burčákem a jeden místní se o nás velice pečlivě staral, abychom ani na chvíli neměli svoji miniskleničku prázdnou. S burčákem se sice neřuká, ale to vůbec neznamená, že když někdo zvedne skleničku, ostatní to nemotivuje ke stejnému činu. A když ne, tak tam od toho byl ten místní starostlivý člověk. Několikrát nás seznámil s blahodárnými účinky tohoto nápoje. Vřele nám doporučil mít u sebe neustále papír... Verče dokonce několik útržků vnutil.

Postupně se sklípek plnil stále novými neznámými lidmi (především pro mě a Syky), se kterými jsme se sice představili, ale kdo si má pamatovat celý kalendář a ještě ke jménům dokázat přiřadit obličej.

Přesunuli jsme se o půl patro níž do zaplísněného sklípku plného sudů, kde nám byl nabídnut Veltlín. Zprvu trochu trpký zdál se, což po tom sladkém burčáku nebylo zas až tak divné, ale i po několika skleničkách měl stále kopřivovou příchuť, proto jsme přešli na Ryzlink. S tím jsme přestali, až když jsme začali s červeným, nejspíš Modrým Portugalem. Syky se pokoušela obohatit společnost o vtip s inženýry a ekonomy, pak s matematickým chytákem, který na čas opravdu některým nedal myslet na nic jiného (samozřejmě kromě vína).

Andrea všechny překvapila oku i ústům lahodícím obloženým talířem a dokonce tam nebylo ani nic otrávené. Pak řešila, že prý každý jednou za život nedoběhne, a byla poněkud nervózní z toho, že se jí to ještě nestalo. Měla by to prý ráda už za sebou. Postupně se všichni přesunuli zpět do lépe osvětlené předmítnosti a čtyři maníci rozbalili kytary. Jako většina jsme vyfasovali zpěvník a při troše štěstí jsme se tak mohli zapojit do hluku již během druhé sloky i u neznámých písniček.

Lidi začali ubývat včetně Verče a Andrey, kterou jsme jak známo ráno nenechali vyspat. Najednou byly dvě ráno a to už se začínalo chtít spát i mně. Zbylo nás asi deset a začali jsme hrát hru „raz, dva, bum!“. Prostě jsme popořadě říkali čísla od jedničky až do třicítky, pouze místo násobků tří a čísel obsahujících trojku musel dotyčný říci bum. Kdo zkazil musel se napít a hra začala znova. Za necelou půlhodinu jsme se občas dostali až skoro ke třicítce, a jednou dokonce ... „29,“ „30!“ což byla samozřejmě chyba, ale přesto jsme to považovali za svoji dostatečnou šikovnost a ztížili jsme si cíl, po 30 odpočítat zpět do nuly. Po hodině už jsme běžně dosahovali třicítky, bohužel ale při sestupu čekala tak zákeřná čísla jako 6, či dokonce 3. To už jsme ale byli fakt ve formě a úspěch se v zápětí dostavil.

Do půl pátý jsme ještě kecali, zaznamenali několik postřehů, jako že se musí dojít pro další víno, po bdícím Corkym lezou mouchy, venku je zima,... S fanoušky slabších klubů jsme zabrousili i do hokeje (kam se Pardubice nebo Sparta hrabou na Plzeň, že) a pak už jsem odešel na kutě.

V baráku byla naprostá tma a na zemi takových dvacet lidí. Můj spacák ležel tam, kde jsem ho nechal, za což jsem si trochu nadával, protože jsem musel kličkovat mezi neviditelnými spáči a pokud možno nikomu nerozšlápnout ksicht. V rozhodujícím oka-

mžiku mi kdosi rozkoukaný poradil, abych prostě udělal dlouhý krok mírně doprava a už jsem byl doma. Za čtvrt hodky dorazila i Syky, kterou jsem navigoval stejným způsobem. Zachumlal jsem se do spacáku a usnul.

Neděle

Nevim, jestli mě probudila zima nebo malá potřeba, každopádně se mi kvůli tomu prvnímu vůbec nechtělo vylézat a vykonat to druhé. To však sílilo, takže jsem prostě musel. Už bylo světlo a chuze mezi spícími tak postrádala noční zajímavost. Když jsem se vrátil, zjistil jsem, že se Andrea učí finsky a že si Verča ustlala obráceně. To měla docela štěstí vzhledem k tomu, že jsem v noci šel tak, abych ji v nejhorším šlápl na nohy.

Než jsem znova usnul, navlékl jsem na sebe i náhradní ponožky, protože kosa byla opravdu slušná. Při dalším probuzení před polednem jsem zjistil, že jsme tam se Syky zůstali skoro sami, neboť se většina řídila dle hesla: „všude dobře, v hospodě teplo.“ Neváhali jsme a následovali jejich příkladu. A bylo to skutečně tak.

Hospoda za chvíli zavřela, takže jsme si sbalili věci a vrátili se do sklípku pro hektolitry vína na cestu. Ještě poslední lok burčáku a je čas udělat sklípku pápá. Byl krásný říjnový den, a tak jsme se ještě před přesunem do Čech prošli po místní krajince plné záhonků s vinnou révou. Andrea se svou omezenou slovní zásobou opět neocenila šíři použití slova „dýl“ a protože jsme do ní se Syky a Radkem opět ryli kvůli jejím orientačním schopnostem, držela se od nás radši chvíli dál.

Většina výpravy se vracela, zatímco já se Syky, Andreou a Verčou jsme zpět poslali jen Radka, aby pro nás přijel do další vesnice a mohli si ještě zapadákova užít. Z jednoho plůtku jsme ochutnali na pohled zakrslé víno, na chuť něco opravdu odporného a pak už hledali hospůdku na oběd. Museli jsme dojít až na náves kolem dosti nevkusného futuristického kostelíka. Syky povídala něco o tom, že cosi podobného odevzdala její kamarádka jako semestrálku...

Dali jsme si česnečky (dokonce i já, protože jinak byl výběr dost zoufalý) a čekali na Radka. Přestože na SMS odpověděl, že na nás kašle a jede domů, nakonec zavolal, aby zjistil, kde jsme. Andrea už na navigaci rezignovala a raději podala telefon mně.

A tak jsme uháněli na Prahu. Ale nemyslete si, že jsme po tak náročné akci chrněli. To ani omylem. Zatímco Syky s Radkem probírali nějaké veselé historky ze školy, Andrea se učila finsky, Verča bengálsky a já studoval materiály k diplomce. Takže ať kdokoli z nás nahlédl k ostatním, měl z toho úplně prd. Akorát Andrea machrovala, že tu fajfku s mašličkou (pozn. – nevlastní integrál) už někde viděla. Mě to omrzelo jako prvního, takže jsem si nechal od Verči vysvětlit trochu z těch klikyháků a Andree pomáhal s finštinou, protože zrovna brala čísla a sčítání, kolikrát i dvouciferných čísel. Taky jsem se dozvěděl, že jak bengálština, tak finština mají nominativní věty. Taky vás to tak sebralo? Čeština je prý nemá, takže stejně nevím, co to je. Prostě smůla.

Najednou tu byla Praha a brzo jsme byli zase v Hájích, kde vystoupila Andrea a tak tak že unesla svůj hektolitry napěchovaný batoh. Na Florenci (té, nikoli tom, jak jsem byl humanitně zdokonalen) jsem akorát chytl bus do Plzně. Doma mě konečně přepadla příjemná únava, a tak jsem brzo usnul.

Den poté

Nedá mi to, abych deníkem trochu nepřetáhl vlastní akci (a nevyřádl se se smajlíkama). Protože to s ní úzce souvisí... Kolem půl sedmý mě totiž vzbudil velmi nepříjemný pocit a prostě jsem musel. (škoda, že tu není i srací smajlík) Bylo mi hrozně, kdykoli jsem vstal z postele, zatmělo se mi před očima. Chtěl jsem jít v jednu na fotbal, a tak jsem polkl trochu müsli, abych nabral aspoň nějakou sílu. Udržel jsem je asi patnáct minut... To už mi dělala potíže i chůze. Rozloučil jsem se se sportováním, naměřil si horečku a čekal, až mi bude líp. To se stalo někdy po poledni, a tak nepoučen, jsem zkusmo něco schroupnul. 30 minut... Později odpoledne se mi sice podařilo dorazit na doučování, ale experimenty s dlabancem jsem odložil až na další den. Andrea měla ty samé zážitky, jen Syky si spokojeně na koleji popíjela dovezený burčák. Haničky škola...

Eggy

Turnaj 17.listopadu

Začátek: Středa 10.11.2004 7:30

Konec: Středa 10.11.2004 18:00

Účastníci: Alice, Dave, Eggy, Eleanor, Míra a Radek

Badmintonové měření sil na ZČU na svátek studentů.

Padá sebevědomí, něco si přeji

Stalo se již tradicí, že se k příležitosti oslav 17.listopadu koná na naší báječné univerzitě badmintonový turnaj. Ani letošek nebyl výjimkou, a tak jsem zase jednou vstával v půl sedmé, abych se stihl rozkoukat a dorazit do tělocvičny na půl osmou, kam mě v tuto nekřesťanskou hodinu vyhnali moji nažhavení spoluhráči – Radek a Alice. S nimi se mi v minulých letech podařilo dosáhnout na příčky nejvyšší a tudíž jsem s podobnými ambicemi a značným sebevědomím dorazil na místo i letos.

Přestože samotný turnaj začínal až za hodinu, v tělocvičně už kupodivu pár lidí bylo, včetně vždy dobře naladěného a průpovídkami oplývajícího ředitele turnaje Pepi Rubáše, badmintonové to kapacity v republikovém měřítku. Když už se nám po dlouhém snažení korunovaném Mírovo odborným zásahu nepovedlo postavit mu cedulku s nápisem „prezentace“ aspoň jsme mu schválili rozdělení účastníků na začátečníky a pokročilé, aby prý nedocházelo z naší strany k znechucování tohoto sportu akademickým nováčkům. Tedy žádné zápasy na rozehrání. Navíc se díky tomu do čtyřhry pokročilých nakonec přihlásilo pouze sedm dvojic a my s Radkem byli nasazeni rovnou do druhého kola, čímž jsme si mohli nechat o brzkém zápase jenom zdát. Ošidný systém pak určoval vítěze zápasu už po jednom setu do patnácti bodů.

Zato v mixu jsme s Alicí hráli hned první zápas proti šéfovi (Vencovi Fialovi – s tradičně zafáčovaným kolenem) a jeho spoluhráče. Nepřipouštěl jsem si nic jiného než hladký postup do dalšího kola. Jenže ouha. Bodíky nějak naskakovali na opačné straně kurtu. Situace se stále nelepšila, až jsme začali čachrovat s rozestavením na hřišti. Výsledek se dostavil – prohráli jsme. Pořádně to břinklo, jak nám spadl hřebínek. Tak brzký konec jsem věru ani ve snu nečekal, stejně jako Alice, která si neúspěch vzala dost na sebe a na které bylo zklamání hodně vidět. Podobně jako my (no, to jsem přece jen trochu přehnal) dopadl i Radek s Jiřkou, kteří dostali rovnou kanára. Míra s Pétou ani Dave s partnerkou se rovněž do druhého kola nepodívali.

Konečně se jsme se mohli s Radkem postavit našim semifinálovým soupeřům, Michalovi s kolegou, na kterého se čekalo celé dopoledne a tým blokoval hladký průběh jinak jako vždy skvěle organizovaného turnaje (Pepa si dokonce sehnal i zesilovač značky Radek, a tak bylo tentokrát v bouřlivém prostředí slyšet, kdo a kde má právě hrát). Přestože jsme se zrovna nepředvedli, bezpečně jsme se probjovali do finále.

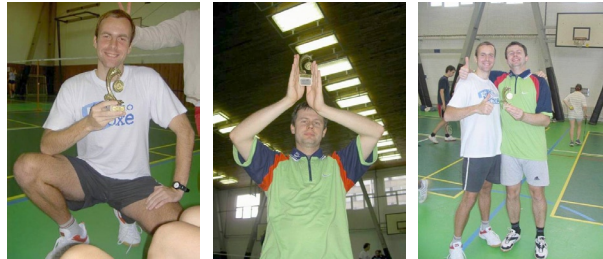
Tam na nás čekala respekt vzbuzující a velmi sebevědomá dvojice smečářů Macháček – kdosi. Z počátku se nám zrovna nedařilo a první set jsme prohráli celkem jednoznačně. Naštěstí se finále hrálo na dva vítězné do jedenácti bodů. Ani druhý set jsme však nezačali s jistotou na raketách, až došlo doslova ke zlomu. To jsem takhle švihnul po košíku a zavadil přitom raketou o Radka (samozřejmě nechtěně, tak špatně zase nehrál). Košík letěl nějak podivně. Asi to bylo tím, že jej následovala větší část mé rakety, jejíž držadlo jsem stále nevěřičně svíral v ruce. A to jsem se před turnajem bál o výplet.

Zatímco vyjevení diváci hledali mezi sebe příležitostnější část mé rakety, sháněl jsem se po další. Kupodivu se našlo pár ochotných dobrovolníků, ale s tou Mírovo jsem měl pocit, že mam v ruce plácačku na čmeláky. Půjčil jsem si tedy raketu od Alice, se kterou se mi až podezřele výborně smečovalo. Druhý set jsme otočili a ve třetím již nenechali nikoho na pochybách, kdo si odnese trofej nejcennější.

Ještě jsme si v mixu vypili kalich hořkosti až do dna, když jsme neuspěli ani napodruhé a skončili tak na chvostě mezi zoufalci, tedy někde vedle Míry (to byl jen vtip, Jaromíre :-)) Ale to už se schylovalo k vyhlášení výsledků. Vítězové začátečnických kategorií si odnesli po košíku a tričku, a tak jsem se opájeli představou získaného náčiní a ošacení. Žel ve chvíli, kdy Pepa vyhlášoval čtyřhru pokročilých, přifařil se k němu donašeč Mášek, ale místo triček a košíků měl v ruce nějaký pozlacený nesmysl. To si snad dělá

srandu! Nedělal. Holt budem muset vyhrát ještě jednou, abychom se o pamětihodnou trofej nemuseli prát.

A po práci zasloužená odměna...

Sportu zdar a badmintonu zvlášť!

Eggy

Chalupářský silvestr

Začátek: Středa 29.12.2004 15:00

Konec: Sobota 1.1.2005 18:00

Účastníci: Alice, Burák, Eggy, Eleanor, Foona, Hanička, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Nina, Sejf, Syky a Zdeněk

Kde to je víte, jak se tam dostanete víte, co s sebou víte a jak budete nakonec vypadat taky víte:)

Zase o rok moudřejší

Středa

Ježíšek se vrátil do své jeskyně a i ostatní vánoční svátky se staly minulostí, a tak se u hutníka mohla sejít první skupinka, aby se vypravila vstříc očekávaným i neočekávaným dobrodružstvím u příležitosti přelomu roku. Náš cíl: útulný Burákův statek v útulné vesničce Ostřetice poblíž Klatov.

Zatímco Burák s Kačkou nás očekávali na statku, kam se dopravili vozem s haldou hudebních nástrojů, hektolitry pití a Lukášovo náhradníma ponožkama, společnou velmi ekonomicky výhodnou jízdenku si nás koupilo sedm. Jediným nedočkavcem, který dorazil na nádraží přede mnou byl Zdeněk, posléze dorazil Míra s přerostlými prskavkami, překvapivě včas Hanička, Lukáš, Káťa a jako jediná po čase srazu, který sama určila, Syky. Všichni se podívovali nádražnímu krámku s pečivem, protože tam nebyl. Abych ještě obohatil tento zdlouhavější úvod o pár informací, rovnou prozradím, že se nás mělo na kaliště během následujících dnů přitrousit celkem čtrnáct a to i přes určité obavy o vzájemné ušlapání. Je to myslím hezký důkaz toho, jak se naše veselé řady rozšiřují a to ne díky chlastu, jak by si nezasvěcenci mohli myslet, ale především díky sportu (vim, že tomu stejně nikdo neuvěří). Následující den měla dorazit Pěťa, Fuňa a Sejf s Ninou, kteří tak hodlali posadit třešničku na jejich šumavský dort. Na Silvestra pak Alice, která vzhledem k pozdnímu přihlášení a množství prostoru, který zabírá, nedostala povolení na více dnů.

Míra při nástupu do vlaku rochal do všeho, co potkal, neboť mu z batohu trčeli již zmiňované prskavky. Přesto si vychutnával, že taky jednou nemá něco zkrácený. Ještě než se souprava dala do pohybu, dal se do pohybu citrus a švestička. Obě se dopohybovalo celkem záhy, a tak ještě než jsme dorazili do Točníku, rozpohyboval se citrus číslo dvě. Vtipálek s kleštičkama nám oznámil, že to v Točníku nestaví, ale my se nenechali vyvést z klidu a jakmile jsme opustili Dehtín, připravili se na bleskové opuštění vlaku.

Z Točnicku jsme pohodově postupovali po silnici až do okamžiku, kdy se tato stoučila mezi pole a její povrch změnil v bahnitou břčku. Zatímco se většina z nás snažila dělat jemné krůčky, aby neměla bahno až za ušima, Míra se najednou ke mně (nebo spíš k flašce) rozběhl tak prudce, že mi vykopl víčko od citrusu z ruky. Ještě že jsme i na takové případy trénovaní a víme, jak celou situaci elegantně zachránit. K Burákovi jsme proto dorazili s prázdnými rukama.

Na prahu nás uvítalo známé útulné prostředí a též tlemící se majitel čekatel. Okamžitě jsme zkontrolovali, jestli se nějaké zásoby převozem a prosincovým vedrem nevypařili. Teprve poté jsme se mohli v klidu zabydlet.

Bylo kolem půl páté a i když Mírova nová halogenová čtyřiceti wattová lampa všechny naprosto uchvátala, trapná pokašlávání a popošlapávání byla brzo vyslyšena a první bílí kamarádi přišli o korky. S Lukášovo notebookem dorazila civilizace do této sice malebné, ale zastrčené vidláková a s ní i tetris, což naprosto nadchlo především naši tetrismaniačku Haničku. Nutno ale říct, že možnost natrhout kamarádovi prdel tato hra pohltila i všechny ostatní, a tak chvíli trvalo, než se dostalo na historicky uznávané člověče.

Klasika doznala finanční inovace, a tak už nešlo jen o pití, ale taky o to, nepřijít o většinu drobných, jako se to nakonec povedlo mně. Hra se stačila zvrhnout dřív, než kdokoli dojel do domečku, byť jen jedinou figurkou, neboť rychlé šikovné ruce se ukázaly mnohem účinnější, než trapné házení kostkou na náhodu. Přestože jsem byl jako ostrůžek, stejně by mě moc zajímalo, kdo mi nejvíce šahal na můj pytlíček.

Hra na muziku se ukázala být přeci jen stabilnější. Míra zabral se svými klávesami a novou halogenovou čtyřiceti wattovou lampou devadesáti stupňový roh, a tak se nebylo třeba ticha vůbec bát. Následující hodiny probíhaly asi takto: píseň, „Kojeněéééc!“ píseň, „Kojeněéééc!“ „Kojeněéééc!“ pokus o další první sloku, „Kojeněéééc!“ ... Pro nezúčastněné je třeba upřesnit, že ono oblíbené slovo neupozorňovalo na bezzubé stvoření, ale jednalo se o novou, fikaně krátkou a chytlavou znělku.

Vzhledem k vyčerpávající cestě a i na nás vcelku brzkému zahájení večera nebylo divu, že se většině klížila víčka už nějakou hodku, dvě po půlnoci. Jen Zdeněk neustále chodil se Syky do chliva pro dřevo, mam podezření, že jej chvílema museli nosit i zpátky.

Čtvrtek

V 9:00 zapípal můj Alcatelek, by nás upozornil, že nějaký Sejf má narožky a nějaký Dave svátek. Tentokrát jsem ale nebyl kamenován, neboť už stejně nikdo nespál, protože Hanička měla zase povídavou a spánek se už stejně zdál být dostatečným. Jen Syky byla nějaká bledá. Hanička si plna odhodlání vzala ekonomii a šla se kamsi učit, ale za chvíli byla zase mezi námi, neboť v oné místnosti bylo tak mrazivé ticho, že by se na něm dalo bruslit.

Tak nějak jsme se nasnídali a po Lukášově příchodu nastěhovali k tetrisu. Trénink byl nutný, protože jsme si naplánovali odpolední turnaj v této do přírody se hodící zábavě. V poledne dorazila Pěta a přes předchozí domluvy už nebylo třeba čekat ani Sejfa s Ninou ani Fuňu, neboť se svorně rozhodli dorazit až na Silvestra. Taky Alice, která přece jen nakonec dostala předešlého večera předsilvestrovskou vstupenku, nedorazila kvůli pracovnímu vytížení. No chápete to?

Závisláky přísáté na obrazovku jsme od ní odtrhli a vyrazili vstříc odpolední procházce. Deset lidí... no, prostě nás deset, jeden batůžek, jahůdka, medovina a litry zbytečné vody. Vzdali jsme holt na jaře točenému hororu tím, že jsme přelezli zídku a ocitli se na poli. Koukam kolem sebe a vidím samé balíky a spoustu rolí slámy. Na jednu jsem si vyskočil a i když se mě někteří dobráci snažili sundat, bylo to prostě těžký.

Prošli jsme zabahněným (aspoň doufám, že to bylo bahno) JZD v Bolešínách, díře podobné Ostřeticím, kolem zamrzlého rybníčku, v jehož okolí však byly všechny kameny už vyházené, takže s nim nebyla žádná sranda. Došli jsme k vykouslému kopečku se skálou, u které padla většina medoviny. To se záhy nevyplatilo na otevřeném prostranství, kde se vyskytovaly nepříjemné větry a kde taky padl zbytek. Začali jsme proto pomýšlet na návrat k teplíčku a zásobám. Někteří ovšem spíše pomýšleli na písmenkový hlavolam, zejména Káťa a Péťa, který ne a ne rozlousknout, a někteří nejmenovaní na své dávné revoluční mládí. Až vlastní matka musela Haničku přesvědčit, že byla tenkrát ve třetí a ne čtvrté třídě, jak nám neustále tvrdila, pionýrka jedna.

V další díře měli koně v prořídlé trávě, zauvažovali jsme o tom, že by nebylo špatné si dva objednat – z toho by se snad čtrnáct lidí najedlo. Neustále přituhovalo, takže jsme už toužebně vyhlíželi milované zázasobené Ostřetice. Naštěstí to bylo jako vždy hned za zatáčkou.

Nebyli jsme schopni se domluvit na společném dlabanci, logický vývoj tedy utvořil fazolové křídlo, gulášové křídlo a ještě nějaká další křidélka. Mezitím, co dobrůtky bublaly na sporáku vytvářející na dně černé připáleniny, sestavil jsem pavouka pro první ostřetický turnaj v tetrisu. Historicky první vítězkou se pak stala Káťa, když jsem jí ve finále nekladl příliš zdařilý odpor. Pro velký úspěch jsme celou akci zopakovali, tentokrát si ve finále poradil Lukáš s nejzákeřnějším hráčem Zdeňkem. Člověku se až motala šiška, jak se mu pořád trásl obraz. Šampióna dne pak v čistě kachním souboji uzmul pro sebe Lukáš.

Chvilku jsme brnkali, a pak se raději pustili do té nejlepší věci, kterou dal skauting světu – úchylné skautské hry (jiný název jsem zatím neslyšel). Díky rovnoměrnému rozdělení pohlaví naštěstí nemohlo dojít ke shodě, jen Burák nám trochu vytvářel aviváž. V prvním kole to ale dorovnala Hanička, která se raději napřed podívala, co ji čeká. Druhé kolo si už nenechala ujít a vytvořila se Zdeňkem a sporákem jednoznačně nejlepší kreace. To se prostě slovy nedá. I přes krkolomné pozice k žádným zraněním nedošlo, jen několik z nás si očichalo ponožky toho druhého. Chtěli jsme hru aplikovat na trojice, bylo ale otázkou jak. Můj návrh, že se dva spojují, a když nemůžou, tak se přidá třetí, nějak neprošel a i další pokusy nadšení nesklidily. Snad jen Lukáš si rozhodně neměl na co stěžovat.

Ještě než šel Burák s Kátou na kutě, sestavili jsme s ním SMS pro Sejfa, neboť hrozilo to nejhorší – totální Sahara. Nu a pak se po několika letech, co s sebou Káta tu hru tahá, dostalo na „Boj o erotickou korunu“. Jelikož v ní jde především o fanty, někteří se preventivně přioblékli, Syky si dokonce vzala i ručník, ale ten jsme jí okamžitě zatrhli.

Pár z nás už bylo bez ponožek, když odpadla Péťa, pro kterou byla asi tahle první zkušenost s našimi akcemi příliš silným kafem. Já jsem sice házel netakticky malá čísla, a když ne, tak jsem házel ještě menší, přesto zima (nebo spíš horko) začala být nejdřív Zdeňkovi, který si svého trika moc neužil. Mírovi se věčně nedařily plnit ukládané úkoly, a tak srabácky chlastal. Ono když máte někoho svést (v tomto případě Haničku) a místo toho se jej pokusíte znásilnit (ke všemu neúspěšně), nemůžete se ničemu divit. S Haničkou nás rovněž seznámil s námluvním rituálem budoucnosti – naši dalecí potomci budou chodit s hrnci na hlavách a vibrovat. Nakonec si sundal ponožky a šel spát.

Nás zbylých šest proplouvalo několik hodin nástrahami této odšacovací hry. K velice zdařilým kouskům patřila například Káti roztoužená žába či Syky samosvádějící se hermafrodit (dokonce jí při tom spadl i domeček). I v tomto pokročilém stavu jsem se pokusil něco kreativně vytvořit, čehož plodem byla erotická básnička: „Pozvala mě na půdu, šáhala mi po údu.“ Už ani nevím, kdo co všechno sváděl, Hanička flašku od koly, já hydrant, ale měl jsem to pěkně těžký, protože ten už byl svedený od Zdeňka. Lukáš skákal jako blázen v bláhové představě, že je žabák, Syky si myslela, že je žárovka a byla při tom pořádně roztoužená, Zdeněk předváděl taneček za dveřmi s lechtivými náznaky, pak ještě s Kátou pokus o lambádu a snad i čardáš. Hanička nás seznámila s profilem ideálního muže, vypadalo to na vlnitý plech s kulometem uprostřet.

Hra měla jednu velkou zásadní nevýhodu. Zatímco naše svršky navyšovaly hromadu, holky měly většinu stále na sobě. Proto jsme zpřísnili pravidla a zakázali vykupovat se

pitím místo fanty (stejně mi ho Syky preventivně vylejvala). Když došly i hodinky, začínala být skutečná horkozima. Chudák Zdeněk polovinu hry pouze ve slípech se obával každého hodu. Brzo jsme ho s Lukášem dohnali, zvláště proti mně se vše spiklo. Nejprve jsem si vytáhl kartičku: „Udělej, co chceš a hraj dál.“ Chtěl jsem se obléct, ale to mi neprošlo. A jako by nestačilo, že se svlíkam sám, ještě si mě Hanička vybrala za oběť svojí kartičky a sundala mi tepláky.

Konečně došlo i na holky, Káta nám celkem zbytečně popsala svoje kalhotky, které nám stejně za chvíli ukázala. Těsně po tom, co si Syky sundala kalhoty, dojela do cíle a stala se tak majitelkou našich svršků. Přestože o další pořadí vůbec nešlo, hru jsme dohrávali. Když už nemělo cenu žádat někoho o dárek a většina byla v cíli, akci jsme ukončili. K vylepšení zážitku někoho napadlo, jít se takhle proběhnout ven a pěkně se poprskat. A tak jsme v půl šesté v noci běhali po dvorku s prskavkami a tvářili se, že je nám teplo. Chudák rozespálá Pěta byla přinucena křepčení zdokumentovat.

Do spacáku jsme se už aspoň nemuseli svlíkat, jenže já přeci jen toužil najít své šedivé tepláky, za které jsem Syky slíbil uvařit guláš. Jenže se ukazovalo, že je ze mě Hanička sundala tak zuřivě, že prostě nebyly k nalezení. Ležely tam jen nějaké černé. No nic, nařídil jsem si budíka, aby Alice v poledne nebloudila po Ostřeticích, a zalehl jako ostatní.

Silvestr

Po jedenácté dorazil Sejf s Ninou (aspoň k nám do pokoje) a prý „Vstávat a cvičit!“ Ranní cvičení na čerstvém vzduchu jsme už opravdu měli za sebou. Měl jsem dost času rozlepit si oči a s něčím k zakousnutí vyrazit na zastávku. Teď za rozbřesku se ukázalo, že ty černý tepláky jsou vlastně rub mých šedivých tepláků. To jednoho zmate.

Sotva jsem dožvejkal housku, přijel autobus a z něj vystoupila polovina pasažérů a téměř všechny věci, tedy Alice se zavazadly. Zřejmě vzala vážně moji noční SMS, že nám dochází zásoby a patrně to vztáhla na celou vesnici.

Po snídani kolem jedny dorazil i Fuňa. Hanička už večer zjistila, že já i Syky jsme teplý, a při ohmatávání rukou ostatních stále nemohla najít někoho studenýho. Fuňa přifařivší se z venku vypadal nadějně. „Máš teplý ruce?“ „Ne, špinavý kalhoty.“ Taky jsem

byl nařčen z nočního násilí, protože se Hanička probudila s modřinou na ruce velikosti rozšláplého šneka. V tom jsem ale prsty opravdu neměl. Syky pro změnu bolelo rameno.

Naše odpolední procházka vedla po silnici a všichni se o mě velice báli kdykoli kolem jelo auto. Samozřejmě, že se nebáli o mě, ale o ovocný batůžek, co jsem měl na zádech. Nejhorší ze všeho by prý bylo, kdybych se pořezal. Strachovat se přestali, když jsme sešli ze silnice, kde jednak nic nejezdilo a taky už se nemělo co rozbít (přesněji řečeno vylít). Někteří si dokonce rozvazovali tkaničky, aby zůstali s flaškou daleko od ostatních. Pak se diví, že se jim rozvazují i při badmintonu. Haničky radar však zapípal vždy spolehlivě.

Jelikož druhá vypitá flaška byla na zpáteční cestu, logicky jsme se museli vracet. Aby to nebylo tak nápadné, někteří se snažili pokračovat přes změkklé pole a ono to jako na potvoru nešlo, takže se stejně muselo jít směrem na Ostřetice. Syky s Haničkou si vyzkoušely nějaký ten posed, nějakou tu větev, až jsme se roztrhli nejprve na dvě části, posléze od nás odpadl i Lukáš s Kátou. Přestože se Alice s Pétou neměly kde sprchovat, při čekání jsme s Mírou a Fuňou otevřeli Haničky citrus. Nechápal jsem, jak jej mohla nechat takhle bez dozoru a jít úplně někam jinam. Asi věděla, jak je hnusnej, nebyl to totiž Božkov. Než jsme došli na statek, zase jsme se stihli srotit s ostatními.

Uvnitř nastal všeobecný chaos, je téměř s podivem, že si každý našel více či méně užitečnou činnost a tu prováděl tak zarputile, až ji dokončil. Všichni si během toho připravili večeři podle své chuti, až na mě a Míru, kteří jsme měli večeři podle Haničky chuti. A že nám to pěkně osolila. Míra dokonce do hrnce něco vrátil (z talíře), já byl rád, že tam aspoň není česnek. Dokonce i hladově vypadající Lukáš prohlásil, že je to moc slané, čímž přišel o možnost zbytek dojíst, neboť si Hanička tu dobrotu schovala na druhý den. Nato jsem se jal připravit další tetrisový turnaj, najezení si rozcvičovali prsty. Jako prvním

jsem dal vybrat nalosování oslavenci Sejfovi a přestože další pořadí určoval systém většího pohlaví (ženské > mužské), při shodě pak většího věku, nevyskytly se žádné trapné hádky o to, kdo by měl vybírat číslo dřív.

Nastaly naprosto nelítostné souboje, plné fatálních krutostí a vychytávek. Já byl v prvním kole absolutně potupen a zcela zdrčen Kátou, která mi několikrát dokonce vymazala veškeré kostičky, když už jsem byl totálně v koncích. Jako jediný jsem tak během jedné hry stihl prohrát několikrát. Z dalších soubojů bych ještě vzpomenu nervydrásající bitvy Sejfa, který své soupeře dostával perfektně zvládnutou taktickou hrou, kdy umisťoval kostičky co nejpomaleji, zatímco protivník zběsile pokládal jednu za druhou u horního okraje pole. Získal si sympatie publika, které ho zahrnovalo bojovými výkřiky jako: „Už ho máš, radši nic nedělej, ať to nezkaží!“ Jeho taktika narazila až v samotném finále na již zmiňované Zdeňkovi sviňárny. Aby si každý zahrál aspoň dvakrát, ubožáci vypadnuvší v prvním kole hráli ještě o krále zoufalců. Koruna byla moje.

Zklidnění nervů však nepřišlo ani poté, neboť jsme se konečně dočkali premiéry ostřetického hororu. Dílko sklidilo všeobecný úspěch a potlesk ve stoje (židlí bylo málo). Pak málem došlo k další vraždě, když jsem se šel jen tak letmo podívat, co že to Ali s Pétou připravují za chlebičky. Míra se zaskvěl samostatností, když objevil na stole víno. „Můžu se... či to je... Děkuju.“

Nijak nudné čekání na půlnoc jsme si krátili obvyklou kojeneckou kulturou. Alice se pečlivě starala o zkvalitnění zpěvu, když mě při hraní krmila těma chlebičkama. Bohužel na ně dala málo citrónu, načež jsem musel reagovat a ona tak již po několikáté odběhla s krvácejícím nosem. Naše hra musela mít obzvláště úroveň, zvláště když jsem občas hmatl akordy podle Lukáše, podle mě Sejfa a podle Sejfa Míra bušil do kláves. A že jsem se občas netrefil, by vám jistě spousta lidí ráda dosvědčila.

Fantastický úspěch jsme zaznamenali při hře „raz, dva, bum!“ kdy jsme se ke třicítce dostali snad po čtvrt hodině. Nedávno ve sklípku nám to v úplně jiném složení trvalo přes půl hodiny. Pravda, někteří vyčůránci si předem svoji hlášku spočítali, ale to zase kompenzovali jiní, kteří dlouho nevěděli, jestli je 26 dělitelné třemi. Pak jsem chtěl využít otvírané flašky jako zvukové kulisy k Haničky oblíbenému vtipu o galantním jelenovi, ale můj pokus o koordinaci: „Ty řekneš vtip a já ho v tu pravou chvíli vytáhnu,“ přinesl dostatečné veselí. Alice si nechala vyprávět naši včerejší zábavu a inspirována mýma popsanýma slipama se vsadila, že mi je popíše, když vyhraju nějaký turnaj v badmintonu. Pro zvýšení motivace jsem to pochopitelně otočil.

Přiblížila se hodina „H“ ba dokonce okamžik „O“ a my sebrali veškerou dostupnou pyrotechniku, čtyři šampáňa a vyrazili na pole. To, co jsme odpočítali, nebylo asi zrovna 0:00 seč, ale to vůbec nikomu nevadilo. Propuklo všeobecné křepčení, prskání, chlastání a skandování „Zase o rok moudřejší!“ Poctivě jsem sbíral vyhořelé prskavky a strkal je zpátky do obalu, abych přispěl k nezabordelení políčka, nakonec jsem ale celý pakl někde vytratil.

Když bylo vše vyprskáno i vybucháno, vrátili jsme se halasně na dvorek, abychom tam stvořili několik rozpustilých fotek s akrobatickými prvky. Najednou koukáme, jak z boku stodoly trčí dvě hlavy – Syky a Zdeňka. Syky při tom ztratila čepičku a nedala pokoj, dokud jí jí Míra nehodil zpátky. Přišlo nám jako dobrý nápad se za nimi na půdu podívat, a tak jsme se v zápětí potáceli po temné půdě hlava nehlava, podlaha nepodlaha. Ukázalo se, že jedna tabulka nevydržela příchod prvních půdopijců.

Definitivně jsme se přesunuli k teplu kamen. Byly najednou skoro dvě hodiny, což nám přišlo dost neuvěřitelné. Osvěžení pobytém na čerstvém vzduchu jsme se chopili skleniček, hudebních nástrojů a pokračovali v novoročním křepčení. Na leden mam v kalendáři plánovanou přípravu na badmintonové výslunní a začal jsem se životosprávou. Byla to sice velká obět, ale podstoupil jsem ji a dohlídl na to, aby se Alice nepřejídala cukroví a poctivě se o něj dělila s Ninou.

Zdeněk, přes den tichý hoch, se vytasil s vodkou, kterou mu přivezla tetička z Ukrajiny a snažil se nás vehementně přimět, abychom mu ji pomohli vypít. To už šlo celkem ztuhla, proto vymyslel naprosto geniální způsob, jak ji zdolat, který spočíval v tom, že si každý pouze smočí rty, aby se nemusel napít, a ona za chvíli dojde. A skutečně, netrvalo ani tři hodiny a v láhvi zbývala tak dečka. Trochu mi unikaly souvislosti v jeho

hře s Burákem, kdy se s ním sázel snad o dopítí, aby pak po dalším smočení rtů odběhl po čtyřech na záchod. Burák se pak zase snažil držet flašku a Zdeňka co nejdále od sebe, až ji dal mně, abych případně zbylou tekutinu někam vylil. Nechtělo se mi vstávat, tak jsem ji vylil do sebe. Nebyla vůbec špatná.

To jsme ke svému ještě většímu údivu zjistili, že nastal další zlom – najednou bylo hluboko po páté. Nejtěžší bylo uložit Zdeňka tak, aby se na zem vešli i ostatní. Ještě se snažil spočítat, na kolik ho vyjde rozbité okno a pak to hodit na nás. Jako důkaz používal fotky, na kterých byla pouze tma, a neustále opakoval: „Alice, Eggy a sklo... Eggy a sklo... Eggy, Alice, Syky a sklo...“ Nechtěně jsem ho praštil do hlavy o zem, když jsem ho rovnal mezi stůl a váleнду, a tak to vypadalo, že brzo usne. I ostatní si našli svoje místočko (Ali si pod sebou dokonce i zametla) a mohlo se zhasnout.

Ne tak spát, protože stlejda Bulák, jakožto splávný hostitel, se s námi loučil na dobrou noc. Jednou, podruhé, potřetí... Kolikrát byl už možná i za dveřma, ale stejně nebylo třeba plakat, protože v zápětí byl opět mezi námi. Až jednou odešel a už se nevrátil a nechal nás tak nadobro o samotě potrhané smíchy. Poslední časový zlom jsme zaznamenali už jen s Haničkou, kdy bylo po osmé a při troše nakrucování bylo vidět na hodinky. Připadalo nám, že ani nemá cenu chodit spát, ale to, že jsme se ráno vzbudili, svědčilo o opaku.

Nový rok

Ráno moudřejší večera a pozdější dopoledne, tj. snídaně po dvanácté. Nina nám udělala chlebičky, takže jsme si mohli užít snídani až do postele. Kačce se nějak neudělalo dobře, takže už jsme si jí moc neužili. Obdivovali jsme na zdi obrázek jaguála, než nám Burák řekl, že je to tygl. Bylo třeba nějak uklidit a proto já, jako velmi svědomitý, jsem se náročného úkolu zhostil a jal se organizovat potřebné práce z postele.

Úklidová četa vstartovala i na pole našich půlnočních radovánek, aby úrodnost zůstala zachována. Hanička si nakonec skutečně dopřála včerejšího guláše a ještě si jej triumfálně přisolila. Dojedla jej všechno, i když přiznala, že teď už byl trochu slanější.

Holky umyly nádobí, Fuňa si zatančil s vysavačem a mohlo se vyrazit na vlak. Burákovi jsme zanechali část svých věcí, pozdrav pro Kačku a jednu nažhavenou rachejtli na dvorku, u které nebylo tak zcela jasné, jestli hodlá někdy spustit a kdy to případně bude.

Cesta z počátku bahnitá, postupně asfaltová a hlavně typicky afterpařbová – suchá. Přesným načasováním odchodu i tempa jsme dorazili na nádraží v Točníku pět minut před příjezdem vlaku. Bylo nás deset, takže jsme se ve vlaku trochu rozesadili a naší bezprostřední společnosti si tak mohla užít jedna paní, která chvíli vypadala, že nějak nechápe, a chvíli zas, že jede z podobný akce.

Na Zastávce a Hlaváku jsme se definitivně rozprchli. A to byl totální konec téhle bezchybné supr akce k přivítání nového roku.

Eggy

Přítel je ten, kdo o vás ví všechno a má vás pořád stejně rád.